

КАРЪН РОБЪРДС ПРАВОСЪДИЕ

Част 2 от „Джесика Форд“

Превод от английски: Силвия Желева, 2014

chitanka.info

ГЛАВА 1

— Ще се омъжиш ли за мен?

Широко отворила очи, Алисън Хауърд гледаше изненадано как очарователният мъж, който беше отнел дъха ѝ през последната седмица, коленичи пред нея в лодката. Той взе ръката ѝ в своята. Очите му блестяха, но в тях се таеше и горчивина. „Джеферсън Мемориал“ проблясваше зад него като китайски фенер на фона на обсипаното със звезди небе. Отражението му в черната вода придаваше на сцената поразителна красота.

Като сцена от филм. Или като мечта.

— Аз... Аз... — Тя, която винаги бе толкова сладкодумна и красноречива, така прецизна с думите, сега не знаеше какво да каже. Не само не можеше да говори, но не можеше и да мисли и дори да диша. Сърцето ѝ биеше тежко. Гърлото ѝ беше свито.

„Всичко това се случва прекалено бързо. Прекалено бързо?“

Беше предприела делово пътуване и беше срещнала мъжа в самолета. За краткото време, през което бяха заедно, той беше станал най-важният човек в живота ѝ. Някога щеше да каже, че не е възможно да се влюбиш само за седмица. А сега бе така влюбена, че беше готова да захвърли всичко — дом, кариера, целия си живот — за да бъде с него. Ако я помолеше да го направи, нещо, което той нямаше да стори, защото също живееше във Вашингтон и се гордееше с кариерата ѝ толкова, колкото и със своя успех.

— Виж, купих ти пръстен.

Свободната му ръка потъна в джоба на сако. Носеше скъп костюм, перфектно ушит, бяла риза и прекрасна вратовръзка с дискретен десен, която можеше да се стори възхитителна само на хора, които разбират от тези неща. За нещастие, Алисън все още не знаеше много за тези неща, макар да се преструваше, че знае. В този нов за нея живот, тя така упорито се опитваше да постигне успех, да завладее света на богатството, властта и привилегиите, но ето че ѝ се налагаше още да учи езика му. А вратовръзката беше част от този език. Както и

нейната къса вечерна рокля от „Армани“. Макар да беше купена от магазин за втора употреба в Джорджтаун, никой не знаеше това, освен нея. Роклята, макар да ѝ беше малко тясна в ханша и бедрата, недвусмислено показваше класа. Тъжната истина беше, че макар при височина от метър и шейсет да тежеше шейсет килограма — беше успяла да ги постигне след зверска диета и едва ли някога, колкото и малко да ядеше, щеше да тежи по-малко, като се имаше предвид едрият ѝ кокал — никога нямаше да изглежда перфектно в дрехи, предназначени за модел, висок метър и осемдесет и с тегло петдесет килограма. Точно както лицето ѝ със закръглените бузи никога нямаше да бъде нещо друго, освен отчайващо кръгло.

„Той казва, че съм красива.“ При спомена за думите му устните ѝ потръпнаха. „Красива, секси, жената, която е чакал цял живот.“

— Виждаш ли? — Той отвори кутийката за бижута и ѝ го показва, сякаш се надяваше, че онова, което беше вътре, щеше да я убеди.

Светлината от „Джеферсън Мемориал“ се сви до тесен лъч и се отрази от огромния диамант. Дъхът ѝ заседна в гърлото. Той извади пръстена от кутийката, постави го внимателно на четвъртия ѝ пръст на лявата ръка, хладният метал погали кожата ѝ и коленете ѝ омекнаха.

„Любовта най-после дойде при мен.“

Думите от песента на Ета Джеймс зазвучаха в ума ѝ. Всичко бе така свършено, той бе така прекрасен. За първи път, откакто се беше родила, *животът* ѝ беше свършен. Кариерата ѝ — тя беше адвокатка, трийсет и една годишна, и работеше в престижната фирма на Елис Хейс — процъфтяваше. Финансово бе осигурена — никога повече нямаше да ѝ се наложи да лежи будна нощем, да се поти и да размишлява как да се сдобие с достатъчно пари. Толкова дълго бе живяла с мисълта, че е от типа жени, които не са подходящи за брак, така примирена със съдбата на самотната жена, че дори не беше съзнавала, че иска нещо повече. А сега — това. Нейната зашеметяваща любовна връзка. Предложение за женитба. И може би бебе, та биологичният ѝ часовник най-после да замлъкне. Кой би помислил?

Невъзможно! Невероятно! Всяка нейна мечта се сбъдваше!

„Как въобще късметът стигна до мен?“

— Али? Държиш ме в напрежение.

Осъзна, че не е казала нищо, не е направила нищо, освен да го гледа втренчено — него и блестящия диамант. Палецът му галеше

пръстите ѝ и докосваше леко пръстена. Усмивката му беше малко крива. Вече. Погледът му обхождаше лицето ѝ. Изглеждаше така, сякаш наистина се страхуваше, че тя може да каже „не“. Този намек за уязвимост у него — досега не го беше виждала уязвим — разтопяваше сърцето ѝ.

— Кажи нещо, по дяволите. Кажи „да“.

Тя си пое дълбоко дъх и се опита да възвърне спокойствието си в достатъчна степен, за да може да говори. Истината беше, че винаги е била прекалено емоционална. Поне така беше казала на многобройните си братя и сестри, с които бе прекарала последните две години в приемния дом, преди да навърши осемнайсет години и да отпадне от системата. Онези момичета бяха много по-сурови от нея, но нейната емоционалност ги плашеше и те я оставяха на мира. Сега, като гледаше пръстена, който блестеше на пръста ѝ като нейна собствена полярна звезда, осъзна, че е истина. Беше прекалено емоционална — е, поне в този случай. Защото нещо в нея ѝ казваше, че този е правилният човек, че е предопределена да бъде с него.

Той беше нейната съдба.

— Али? — Гледаше я със смръщени вежди.

Светлината от „Джеферсън Мемориал“ придаваше на кожата му златист отблясък и тя видя, че лицето му е застинало като камък — като че ли се бе стегнал, физически се бе приготвил за отхвърлянето. Ръката му стисна нейната така, че ѝ причини болка, а той се изправи гъвкаво. И развали магията.

— Да — каза тя. После, след като лицето му се проясни, добави: — Да, да, да, да, да.

Той се усмихваше глупаво. Тя се хвърли в прегръдките му. Ръцете му се заключиха около нея, здрави и силни, притиснаха я. Беше висок, мускулист, в превъзходна форма. Харесваше ѝ допирът до тялото му. Обожаваше мириса, който се излъчваше от него. Обожаваше мургавата му кожа, привлекателността му, кривата му усмивка и чувството за собственост, което проявяваше към нея. Обърна лице нагоре, ръцете ѝ се събраха на тила му. Когато устните им се срещнаха, зад затворените ѝ клепачи избухнаха фойерверки и тя разбра, че сърцето ѝ най-после е намерило дома си.

— Кога? — запита той, след като прекъснаха целувката, за да си поемат дъх.

— Какво кога? — Ръцете ѝ все още бяха склучени на тила му. Навсякъде около тях светлините на града проблясваха като бижута. Вашингтон бе така красив нощем, мракът беше като воал, скриващ малкото грозни неща, а светлините превръщаха улиците във вълшебна плетеница. Черешовите дървета, които привличаха туристите в града през пролетта, сега поклащаха клони на лекия бриз, който временно бе прогонил обичайната за юли влажност. Лекият плясък на весла и далечното тихо жужене на гласове ѝ напомняха, че не са сами, макар завоят, който скриваше другите лодки, да навяваше това чувство.

— Кога ще можем да го направим? Да се оженим, имам предвид, макар да се подразбира, че искам да направим и другото. Възможно най-скоро.

Бяха се озовали в леглото още в първата нощ. Сексът беше зашеметяващ. Оттогава бяха ставали от леглото само за да свършат нещо крайно необходимо и накрая — за да се завърнат у дома. Той непрекъснато ѝ казваше колко е страстна, колко е удивителна. С него тя наистина се чувстваше страстна и удивителна, което ѝ се случваше за първи път в живота. Винаги беше мислила за себе си като за дебела и обикновена — по дяволите, беше дебела и обикновена! — и нямаше как да го скрие — но беше изумена от преобразяващата сила на любовта. Той казваше, че е красива, и тя се чувстваше красива, и за свое учудване беше открила, че думите му и начинът, по който се чувства, са от огромно значение. Само като си представеше какво ще правят по-късно в леглото, кръвта ѝ се сгорещяваше. С удивление откри, че ще ѝ е много приятно, ако успее да запази това чувство. Опиянена от радост, му се усмихна.

— Когато кажеш.

Сега беше негов ред да се усмихне.

— Надявах се да го чуя. Какво ще кажеш за утре във Вегас? Имам частен самолет, който ще ни вземе от Дълес в полунощ, ако кажеш „да“. Ще се оженим в един от параклисите, ще имаме меден месец от двайсет и четири часа, после ще се върнем тук и ще обсъдим всички подробности как ще прекараме заедно остатъка от живота си. Ще бъде нещо, което някой ден да разкажем на децата си. И, освен това, ще бъде забавно.

При мисълта за децата, които щяха да имат, нещо дълбоко в нея запулсира за живот. После ентусиазмът ѝ спадна малко, защото

първата змия подаде лъскавото си езиче в този неин рай. Беше събота вечер и планът, който той предлагаше, имаше сериозен недостатък.

— Трябва да работя в понеделник.

— Аз също. И какво от това? Ще се обадим, че сме болни. Можеш да отсъстваш един ден, нали?

Беше невъзможно да се устои на тона му. Освен това, наистина можеше да отсъства един ден, осъзна, без да ѝ се налага да се тревожи за последиците, които това би могло да има за фирмата, в която всеки работеше обикновено по осемдесет часа на седмица. Беше постигнала финансова независимост. Макар да изглеждаше невъзможно, дори вече не ѝ се налагаше да ходи на работа.

Тази мисъл беше заслепяваща и си обеща, че ще се върне на нея по-късно.

— Вегас, добре — съгласи се щастливо.

Той се засмя и я целуна, след което бързо я поведе към апартамента ѝ, за да си вземе куфара, който така и не беше успяла да разопакова. За щастие, бяха изпратили дрехите ѝ в хотела, преди да си тръгне оттам, а бяха подходящи за Вегас, както и всичко друго, което носеше, така че наистина можеше да грабне отново куфара и да потегли за където и да е. По пътя, по негово настояване телефонира на майка си, за да ѝ каже, че отива във Вегас, за да се омъжи. Не че майка ѝ щеше да отговори на обаждането. Остави съобщение, докато Грег я слушаше лениво усмихнат. Някой ден, след като бяха женени от известно време, щеше да му признае, че майка ѝ отдавна я бе изоставила — не знаеше дори дали е жива — и че историята, която му е разказала за майка си и сестра си в Балтимор, е имала за цел само да скрие грозната истина. Винаги се бе срамувала, че няма близки, че е израснала в приемно семейство и се страхуваше, че истината ще я направи да изглежда недостойна в очите му.

Не можеше да поеме такъв риск.

Тъкмо беше оставила съобщение на шефа си, когато стигнаха до апартамента ѝ, който бе на „Кю стрийт“. Той заемаше целия долен етаж на една от редицата къщи, построени през 1878 година, в момента боядисани в ментовозелено, със сложно украсена фасада и много по-обикновен интериор, защото най-важното, изглежда, е било да запазят цените ниски докато в същото време сградите имат поразителен външен вид.

Алисън отвори вратата, пристъпи в хладното тъмно антре, включи осветлението и набра кода на алармената инсталация, за да заглуши тихото бибиПКане, което щеше да се превърне в истинска сирена, ако не заглъхнеше в препоръчаните две минути. И веднага беше поздравена от въпросителното мяукане на Клемънтайн, която се появи откъм спалнята, където най-вероятно беше дремала на любимото си място — тоест, в средата на леглото. Клемънтайн не мяукаше като повечето котки. Издаваше огромно разнообразие от звуци, включително и пищене, защото гласовите ѝ струни бяха повредени, когато някой се беше опитал да я обеси, преди да я изхвърли в кофата за боклук, откъдето тя беше спасена: слаба, но жива, от добрия боклукчия, а въжето беше все още около врата ѝ.

— Здравей, бейби. — Алисън взе котката на ръце.

Клемънтайн мъркаше като всяка друга котка, когато Алисън потърка козината ѝ в бузата си с обич. Копринената козина на Клемънтайн беше дълга и черна с едно-единствено бяло петно в средата на врата, което караше Алисън да си помисли за вкусен тарталет първия път, когато я видя в клетката в приюта за животни, където беше изпратена по работа от Елис Хейс преди три години. Всъщност тя едва не бе кръстила котенцето Тарталет, но се отказа, защото реши, че името твърде много ще издава предпочитанието ѝ към сладкото.

— По дяволите, съвсем забравих за котката. — В гласа му се усещаше нотка на раздразнение, която я накара да смръщи вежди.

Той беше затворил и заключил входната врата, после беше останал на мястото си, докато тя набираше кода за алармата, а сега гледаше и двете с присвити очи. Разбира се, никога досега не беше виждал Клемънтайн. Беше за първи път в апартамента на Алис, в нейния всекидневен живот, но беше чувал за нея. Всъщност може би дори беше слушал прекалено много за нея, защото тя беше единственото ѝ близко същество и Алисън говореше безкрайно за нея.

— Това е Клемънтайн. Клемънтайн, това е Грег — каза Алисън, представяйки ги официално един на друг и му подаде котката. Ако изкажеше на глас нежеланието си да я вземе... — Ако обичаш мен, ще обичаш и котката ми — добави тя, но очите ѝ го умоляваха.

След като срещна погледа ѝ за най-кратката част от секундата, той взе Клемънтайн, притисна я до гърдите си и започна да я гали по

малката глава. Златистите очи на Клемънтайн го гледаха с недоверие, което не беше изненадващо, като се имаше предвид историята ѝ. Алисън се усмихна облекчено и загледа с обич картината, която двамата представляваха.

— Предполагам, че любовта към котките е заложена някъде дълбоко в мен. — Думите и усмивката му изтриха и последното пламъче на съмнението, което предишните му думи бяха предизвикали.

— Тя е страхотна котка. Ще се убедиш, щом я опознаеш.

— Сигурен съм, че ще стане така — каза той. — По-добре побързай. Ако самолетът трябва да чака, това ще ми коства — на нас — малко състояние. Освен това, искам да те заведа в леглото, а съм си обещал, че следващия път, когато го направя, ще бъдеш моя съпруга.

— Бързам. — Алисън се обърна и тръгна към спалнята като включваше осветлението, докато вървеше.

Негова съпруга. Само тези думи бяха достатъчни, за да забие сърцето ѝ по-бързо. Както и мисълта за начина, по който след това щяха да отпразнуват сватбата си. Откри, че притежава неутолима страст, макар досега да не беше имала време да изследва тази своя страна. За щастие, той притежаваше и опит, и търпение да я научи какво да прави със страстта си. При тази мисъл нещо дълбоко в нея запулсира.

— Има минерална вода в хладилника — извика през рамо, доволна, че има нещо здравословно, което той би одобрил.

Клемънтайн беше до нея, когато Алисън влезе в спалнята, махаше с опашка и издаваше радостни звуци, което беше нейният начин да разговаря. Но радостта беше примесена и с лека тревога, сякаш Клемънтайн усещаше, че Алисън се готви отново да замине. Беше оставила отвън вода и храна. В нейно отсъствие Палома де Лонг от приюта за бездомни животни наглеждаше любимката ѝ. Алисън се беше сприятелила с Палома, а работата ѝ в приюта за бездомни животни се беше превърнала за нея в нещо като мисия. Или може би не беше така изненадващо. Изстрадалите момичета, които работеха там, ѝ напомняха нейните собствени неспокойни тийнейджърски години. Тя ги разбираше, усещаше несигурността им, долавяше копнежите им и болката, която се криеше зад привидно нахаканото им поведение. Защото тя самата ги беше преживяла. Приятелството ѝ с

Палома беше неочакван бонус. Само веднъж беше оставила Клемънтайн в приют, докато отсъстваше от града, и Клемънтайн бе реагирила така бурно, че от приюта се бяха обадили и Алисън трябваше да се върне преждевременно, за да я вземе оттам. Щеше да пригответи още храна и вода, преди да замине, и да се обади на Палома на сутринта, за да я помоли да наглежда домашната ѝ любимка още два дни. Клемънтайн щеше да бъде добре до завръщането на Алисън.

Алисън говореше всичко това на котката, докато се преобличаше, а тя махаше нещастно с опашка, гледайки я от любимото си място в средата на леглото.

— Знаеш ли, не се *налага* да чакаме, докато се оженим — каза Грег, застанал на прага.

Гледаше я със страст в очите, докато тя стоеше по черни панталони и кремав сутиен и се канеше да облече потничето с шарка като на зебрите, което обожаваше, защото вертикалните райета я правеха по-слаба. Но все пак осъзнаваше, че около талията ѝ има малко повече мастни натрупвания от желаното.

Нахлузи потничето през главата си и отговори:

— Напротив, *налага* се. — Прокара ръка през дългата си до брадичката кестенява коса. Беше подстригана на стъпала, за да изглежда лицето ѝ по-слабо, но въпреки това нямаше особен резултат. — Сега, след като ми втълпи тази идея, нямам търпение да дочакам сватбената си нощ.

— Следващия път, когато си отворя устата, предупреди ме да замълча.

Тръгна към нея с горчива усмивка, а тя обу черните си обувки с поглед, втренчен в малкия куфар, който чакаше до краката ѝ. Върху него беше оставен лаптопът ѝ, а дамската ѝ чанта бе близо до Клемънтайн върху леглото. Погледът ѝ обходи всичко това, преди отново да се спре на него.

— Вече си опаковала багажа си? Да, това беше наистина бързо.

— Да, стана бързо, защото всъщност не съм го разопаковала. Дрехите ми бяха изпрани в хотела.

— Умно. — Притегли я към себе си.

Алисън плъзна ръце около врата му и в същото време се възхити на пръстена, който улови светлината. Вместо да я целуне, както очакваше тя, вдигнала лице към неговото, той започна да я изучава с

поглед. Тя се усмихна. Пръстите му погалиха с любов брадичката ѝ. Бяха топли.

— Взе ли мобилния си телефон?

— В чантата ми е.

— Обади ли се на всички, на които трябваше?

— Да.

— Фантастично — каза той и ѝ отговори с усмивка. Другата му ръка се плъзна нагоре по гърба ѝ.

Алисън тъкмо бе осъзнала, че има нещо неочаквано злобно в изражението му, нещо, което никак не беше наред, когато пръстите му се плъзнаха под косата ѝ и я стиснаха жестоко за врата — точно така, както я стискаше и ръката, която държеше брадичката ѝ. Здравно и жестоко, като че ли...

Нещо примитивно се събуди в нея и адреналинът изпълни вените ѝ. Кожата ѝ настръхна.

Всичко в нея крещеше: *опасност*.

От напрежението очите ѝ се ококориха, устните ѝ се полуотвориха. Тялото ѝ инстинктивно се стегна и се приготви да се отдръпне от него.

— Как...? — поде тя, но не успя да довърши. Мускулите ѝ не реагираха. Беше прекалено късно.

Той сви толкова силно устни, че те образуваха много тънка черта. Очите му бяха като стъклени. Ръцете му я стискаха жестоко, а после направиха рязко движение, което пречупи врата ѝ. Чу се шумно изпукване, сякаш клон беше прекършен на две.

Очите ѝ бяха все още широко отворени, но главата ѝ беше клюмнала под неестествен ъгъл, дишането ѝ беше спряло, защото трахеята ѝ беше прекъсната. Тя беше поразена от експлозията на мигновена агония, стрелнала се към мозъка ѝ. За миг съзнанието на Алисън отбеляза хиляди мисли, хиляди усещания, цял живот спомени. Последен пристъп на ужас и тя беше мъртва.

ГЛАВА 2

Луси Пийл, която беше под леглото, чу звука от прекършването на врата на Алисън, но не разбра какво чува. Свита до нея, най-добрата ѝ приятелка, Джейдън Милър, стисна силно ръката ѝ. Двете петнайсетгодишни момичета бяха много напрегнати, а сега бяха завладени от ужас. Толкова силен, че едва си поемаха дъх, докато гледаха краката, които крачеха около леглото, и се заслушаха — напразно — за подновяването на разговора, завършил със зловещото изпукване.

Луси погледна Джейдън. „Какво, по дяволите?“, оформи с уста.

Джейдън сви рамене, за да покаже, че няма представа.

Най-големият им страх, освен че ще бъдат открити, беше, че възрастните, от които се криеха, щяха да правят онова нещо върху леглото, най-много на метър над главите им. Това щеше да бъде ужасно, както бяха споделили с извиване на очите нагоре, когато мъжът бе влязъл в спалнята след мис Хауърд.

Сега момичетата лежаха, забили погледи в пода, и се опитваха да не вдишват праха и котешките косми, които бяха навсякъде около тях. Чакаха, в мълчалива тревога, онова, което щеше да последва. Дори най-тихото кихане щеше да ги издаде. Бяха готови да се обзаложат десет към едно, че мис Хауърд ще извика полицията. Тя беше адвокат — работеше за приюта за животни в свободното си време на доброволни начала — и без съмнение щеше да го направи. Нямаше начин да си замълчи, че в къщата от четири дни живеят две избягали от изправителния лагер момичета. Освен че бяха изяли всичко, бяха взели и пари в брой от пачката, която бяха открили в едно от чекмеджетата в кухнята, няколко бижута и айпод. Бяха продали старото кожено палто, което бяха намерили в дъното на гардероба, като бяха излъгали, че е оставено на Луси от наскоро починалата ѝ баба. Така бяха събрали приблизително двеста долара, които прибавиха към осемдесетте, които бяха откраднали от изправителния лагер, когато бяха решили да избягат. Тези деяния ги поставяха в категорията на

престъпниците — е, поне от гледна точка на Луси. Щяха да ги арестуват и да ги върнат отново в системата, в която Луси бе попаднала за дребни кражби от магазини, а Джейдън, защото бе част от банда, откраднала автомобил. И този път шансовете им за бягство щяха да са нищожни. А животът в изправителния лагер никак не им се нравеше. Всъщност беше истински кошмар.

Затова бяха избягали. Преди пет дни. След като бяха прекарвали първата си нощ като свободни на улицата, на Луси, по-предприемчивата от двете, бе хрумнала блестящата идея да влязат в къщата на мис Хауърд, за която знаеха, че е празна, защото бяха придружили мисис Де Лонг, когато бе дошла да се погрижи за котката. Бяха влезли лесно. Бяха счутили единия от задните приземни прозорци и Луси бе пъхнала глава вътре, за да го отключи. Джейдън, която бе по-слабата от двете, бе успяла да се промуши между решетките и да изключи алармата, кодът за която бе смешно лесен: 4–3–2–1 — мисис Де Лонг беше помолила Луси да го набере при посещението им в къщата. След това бяха намерили ключа за къщата сред многото други, които висяха на връзка до задната врата, след което бяха изчакали падането на мрака, за да почнат да тършуват. Мисис Де Лонг им беше казала, че мис Хауърд ще отсъства цяла седмица, и те не очакваха да се завърне преди неделя. Бяха се върнали от безплатен концерт на „Франклин Скуеър“ и бяха видели куфара на пода в спалнята. Съзнанието им отбеляза значението на факта, но в същия момент чуха отварянето на входната врата. Тъй като нямаха възможност да избягат, се скриха под леглото, където сега бяха като в капан.

Луси си мислеше: „Може би ще излязат и ние ще можем...“, когато нещо голямо падна или по-скоро тупна тежко до леглото. Цялата стая се разтресе, подът и леглото — също. Увисналият край на кувертюрата се раздвижи. Не ѝ достигаха може би осем сантиметра до пода. През пролуката Луси виждаше... мис Хауърд. Лежеше по корем на пода. Тя беше паднала. Вероятно беше изпуснала дъха си при падането, защото лежеше абсолютно неподвижно и не правеше опит да стане.

Луси ококори очи от ужас. Сърцето ѝ заби тежко в гърдите.

Джейдън ахна — без да иска, разбира се — но стомахът на Луси се сви от страх. Не че тихият звук имаше някакво значение, защото

мис Хауърд със сигурност ги бе видяла. Очите ѝ бяха широко отворени и гледаше право в тях. Веднага щом успееше да си поеме дъх, щеше да им заповяда да излязат изпод леглото. И тогава щеше да дойде лошото.

Луси се напрегна и зачака бурята. Джейдън стисна ръката ѝ толкова силно, че Луси щеше да извика от болка, ако ужасът не я бе накарал да занемее.

Клемънтайн се стрелна под леглото, видя ги и козината ѝ настръхна така, сякаш се наелектризира. Смени посоката, отиде до стената, в която бе опряна предната табла на леглото, и се сви в мрака, а жълтите ѝ очи проблясваха тревожно.

Мис Хауърд бе толкова близо, че Луси за първи път забеляза, че очите ѝ са сини. Беше бяла като платно, устните ѝ бяха отворени, на лицето ѝ беше изписана изненада. Може би затова не помръдваше изумена да види Луси и Джейдън под леглото. Както и да бе, нямаше начин да не ги е видяла. Беше на по-малко от метър от тях.

— Дебела кучка — каза мъжът. Думите прозвучаха съвсем ясно, макар той да не бе в полезрението им. В гласа му се долавяше презрение. Тъй като според него мис Хауърд беше единственият друг човек в къщата, вероятно говореше на нея. Само преди две минути си гукаха като два влюбени гълъба и сега тези думи бяха отвратителни. Той открито показваше неуважение към мис Хауърд, а тя беше жена, която не би толерирала подобно отношение. Луси го знаеше, беше сигурна в това. Но мис Хауърд не възрази, не помръдна, не издаде нито звук. И дори не премигна.

„Какво става?“

Дали я беше ударил? Затова ли лежеше на пода? Дали не беше парализирана от страх?

Стомахът на Луси се сви на топка.

Обувките на мъжа, черни и лъскави, с връзки, влязоха в полезрението ѝ, походиха насам-натам за миг, после отново изчезнаха. Луси чу отдалечаващите се стъпки. Мис Хауърд лежеше все така неподвижно и ги гледаше все така втренчено.

Може би не искаше да ги издаде?

Но сега очите ѝ бяха различни, странни. Бяха празни и блестяха като стъкло.

Червена струйка — кръв, това беше кръв — започна да се стича от ъгълчето на устата ѝ. Примесена със слюнка, тя се разтегна към

пода. Луси гледаше като омагьосана, не можеше да извърне поглед.

„Тя е мъртва.“

Фактът стана ясен на Луси като две и две.

„Той я е убил.“

Паниката накара сърцето ѝ да забие лудо. Гледаше втренчено мис Хауърд.

„Убита. Убита. О, майко Божия, току-що бе убита.“ После, бавно, се сети и за останалото. „А ние сме тук с убиеца. Свидетели сме на убийство. О, мили боже...“

Като схвана ужаса на положението, по гърба ѝ полазиха студени тръпки.

Усети как Джейдън направи внезапно, рязко движение. Ръката ѝ я стисна толкова силно, че едва не счупи пръстите ѝ. Силно уплашена, че по-емоционалната ѝ приятелка ще изпищи или ще излезе изпод леглото, или ще направи нещо друго, но също толкова глупаво, което да насочи убиеца на мис Хауърд към тях, Луси обърна глава и смръщи предупредително вежди.

„Тихо!“, оформи тя думите с устни. Да не си посмяла да издадеш и звук! „Да не си посмяла да помръднеш!“

Джейдън я гледаше втренчено в отговор. Изражението ѝ беше като на заловена в светлината на фаровете сърна. Беше ужасена и Луси беше сигурна, че я е разбрала правилно. Джейдън беше висока, може би около метър и седемдесет, но слаба като вейка, толкова слаба, че кафявите ѝ очи изглеждаха огромни, а костите ѝ стърчаха под кожата. Луси тайно мислеше, че страда от анорексия, но Джейдън отричаше, а никой друг — нито учителите, нито съветниците — се тревожеха, така че Луси също престана да мисли за това. Джейдън имаше къса и остра коса, която боядисваше в най-тъмния черен цвят, слагаше прекалено много очна линия, черно червило, а на дясната си ноздра носеше сребърно топче. Обличаше черни дънки и черна тениска, на която бе изобразена роза, прободена с кама, и черни маратонки или джапанки — според сезона. Луси нямаше нито характерни черти, нито се обличаше в свой стил. Беше може би с пет сантиметра по-ниска от Джейдън и мускулеста, с атлетичен вид, макар никога да не бе спортувала. Косата ѝ беше оранжева и къдрава, отвратителна наистина, затова винаги я носеше прибрана в конска опашка. Кожата ѝ беше много бяла, затова почти непрекъснато я мажеше с автобронзанти,

а веждите и миглите ѝ бяха толкова светли, че ако не използваше грим — който тя винаги старателно полагаше — нямаше дори да се забелязват. Очите ѝ бяха светлосини. Някои хора казваха, че е хубава, но ако беше честна, трябваше да признае, че това в по-голямата си част са момчета, които искат да легнат с нея. А тя не беше никак глупава и знаеше, че те казват това на всички момичета, с които искат да легнат. Носеше черни ботуши с връзки догоре и скъсани дънки; тениски — черни или тъмнозелени — които бяха много къси и вероятно затова постоянно ѝ беше студено. Друга причина вероятно беше климатикът, чиято струя се усещаше ясно под леглото. Третата — и вероятно най-важната — беше трупът, който току-що се бе строполил пред очите ѝ.

„Трябва да се измъкнем оттук“, оформи Джейдън думите с устни. На лицето ѝ беше изписана паника, което увери Луси, че е разбрала, че мис Хауърд е мъртва.

„Не мърдай“, настоя отново Луси. После: „Тихо!“.

Някакво скърцане накара космите на Луси да настръхнат. Обърна глава, за да може отново да вижда в ивицата между кувертюрата и пода, а двете с Джейдън се сгушиха една в друга, опитвайки се да застанат точно в средата на пода под леглото. Не биваше нито една част на тялото им да се покаже.

„Ако ни открие...“ От тази мисъл на Луси ѝ се зави свят. Щеше да ги убие. Не трябваше да си гений, за да се досетиш.

Луси усещаше, че Джейдън трепери. Ако се изключи това — нещо, на което не можеха да попречат — двете бяха толкова неподвижни, колкото и мис Хауърд. Единствената разлика беше, че техните сърца биеха лудо, докато това на мис Хауърд никога вече нямаше да бие.

Нещо се надигна в гърлото на Луси. Помисли си, че може да повърне, и преглътна, за да го спре.

Чуха отново скърцането.

Той буташе нещо и то скоро се появи в полезрението им. Нещо синьо, с черни колела. Все пак, пролуката беше само няколко сантиметра. Когато нещото се приближи, тя разбра, че е кофа за боклук. Голяма, от онези, които трябва да стоят на всяка пресечка в кварталите.

Мъжът спря кофата близо до леглото.

Обувките му отново се появиха в полезрението им, заобиколиха кофата за боклук и спряха. Сега той стоеше между леглото и мис Хауърд и беше толкова близо до тях, че ако протегнеше ръка, Луси щеше да докосне обувките му. Но тя се притисна силно в Джейдън, която трепереше неудържимо. После, изведнъж, видяха ръцете му. Луси премигна изненадано и осъзна, че трябва да се бе навел. Дланите му бяха големи, с къси и дебели пръсти и много силни или поне такива изглеждаха. Без да премигва, тя загледа как те обгръщат китката на мис Хауърд и свалят пръстена от пръста ѝ. Ръката на мис Хауърд отново се удари в пода, а после в полезрението им се появиха отново неговите ръце, които стиснаха мис Хауърд през талията. Имаше белег на кутрето му на по-близката до нея ръка, дясната. Беше бял и кръгъл, сякаш някакво животно го бе ухапало преди доста време. Под ръкавите на сивото му сако се подаваха тези на снежнобяла риза.

„Костюм. Той носи костюм.“

Като сумтеше и си мърмореше нещо под нос, той повдигна мис Хауърд.

Беше ужасно да гледат това. Повдигна я, като я държеше за талията. Главата и крайниците ѝ увиснаха като на парцалена кукла. Косата ѝ падна напред и скри по-голямата част от лицето ѝ, но Луси продължаваше да вижда едното ѝ празно синьо око, както и червената струйка кръв, която се стичаше към пода. Тя се удължи, когато той повдигна трупа, и накрая спря.

После мис Хауърд изчезна, напълно се скри от полезрението им и остана само малката локвичка кръв и слюнка. Двете момичета чуха силен тъп звук, който ги стресна. Кофата за боклук потрепери, което подсказа на Луси, че мис Хауърд е била захвърлена вътре.

Убиецът се отърваваше от трупа. Кофата за боклук беше идеалното място. Беше му лесно да напъха вътре мис Хауърд, която още не се беше вкочанила. После може би щеше да почисти кървавото петно с белина...

О, господи, май беше гледала прекалено много серии на „От мястото на престъплението“. А това тук бе реално. Истинско убийство и истински убиец.

Чу звук, за който бе сигурна, че бе от затварянето на капака. Може би сега щеше да изкара кофата за боклук навън и...

Мийййй.

Клемънтайн нададе едно от жалостивите си подобия на мяукане. Беше достатъчно силно, за да накара черните обувки да се заковат на място, а Луси да стрелне ужасен поглед към котката. Джейдън зарови лице в рамото на Луси. Легнала по корем и нащрек, Клемънтайн гледаше в посоката, в която бе изчезнала мис Хауърд. Козината ѝ продължаваше да е настръхнала.

— Какво, по...? — Мъжът не довърши изречението.

Черните обувки се обърнаха към леглото. Сега Луси видя, че са старателно излъскани, видя и гънките по панталона му. Стори ѝ се, че времето спря. Логично беше да потърси източника на звука под леглото. Щеше да се наведе, да повдигне кувертюрата и...

Останалото бе така ужасяващо, че дори не искаше да помисли за него.

Не смееше да диша. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че сякаш щеше да изхвъркне от гърдите. Потта я заливаше на ледени вълни.

Миййййй.

Скована от страх, Луси чакаше той да ги открие. Джейдън се опита да скрита котката, но не успя. Клемънтайн изсъска и се стрелна навън.

— Проклетата котка. — Тонът на мъжа ясно подсказваше, че котките не са сред любимите му животни. Обърна се.

Луси щеше да припадне — толкова силно бе облекчението ѝ. Отпусна глава така, че челото ѝ опря в пода. Джейдън беше затворила очи.

Отново чула скърцане.

Той изнасяше кофата навън.

Логично беше после да се върне и да почисти кръвта.

Стомахът на Луси отново се сви, защото тя си представи, че отново ще бъдат близо до него — толкова близо, че лесно можеше да открие присъствието им.

Джейдън я побутна. „Да вървим“, оформи с устни.

Този път Луси кимна, после сложи предупредително пръст на устните си: „Чакай.“

И двете слушаха как скърцането се отдалечава. Луси бе повече от сигурна, че той отива към задната врата, която беше в пералното помещение. От нея се излизаше в малък двор и имаше бетонена пътечка, която водеше до гараж и алея. Там можеше да се спре кола.

Може би той щеше да откара трупа на мис Хауърд. Далечно тракане накара Луси да мисли, че кофата за боклук е преминала прага, който разделяше коридора от кухнята.

„Сега.“

Думата сякаш се изписа с неонов букви между двете. Те веднага се раздвижиха, измъкнаха се изпод леглото, застанаха на ръце и колене и запълзяха към вратата на спалнята. Сърцето на Луси биеше силно. Дишането ѝ беше забързано и плитко. Все още чуваха тихото скърцане на колелата на кофата за боклук. Луси мислеше, че докато го чуват, всичко ще бъде наред. Пералното помещение беше до кухнята и ако съдеха по звука, той вече бе там. Те трябваше да излязат през предната врата. Нямаха много време.

Скърцането продължаваше.

Водеше Луси. Излязоха в коридора и тръгнаха на пръсти по червената персийска пътека. Коридорът се осветяваше от две лампи, имитиращи свещници, поставени върху ниска масичка. При дадените обстоятелства топлият жълт пламък им се стори не на място. В кухнята беше дори още по-светло. Тя бе съвсем обикновена кухня. Трябваше да минат покрай вратата, за да стигнат до входната врата. Ако той обърнеше глава...

Луси потрепери. „Ако ни залови, сме мъртви.“

Клемънтайн ги наблюдаваше. Беше се свила на прага на кухнята. Очите ѝ бяха кръгли и блестящи като на бухал. Козината ѝ беше настръхнала. Тя махаше с опашка.

„Моля те, не издавай нито звук, замоли ѝ се мълчаливо Луси. Моля те.“

Скърцането изведнъж престана. Луси и Джейдън размениха ужасени погледи. Вече виждаха предната врата. Беше от здраво тъмно дърво, без прозорец и имаше две ключалки. Втурнаха се към нея и започнаха да се борят с ключалките, като се опитваха да бъдат бързи и тихи, хвърляйки постоянно ужасени погледи през рамо.

Чуха стъпки в кухнята. Приближаваха се. Клемънтайн подскочи и застана на четири крака, вирнала опашка като метла, и се обърна да погледне в посоката, от която идваха стъпките. Луси избута ръцете на Джейдън и завъртя бясно топката, молейки се мълчаливо двете ключалки да са отключени, но паниката караше пръстите ѝ да треперят, а коленете ѝ бяха омекнали.

Мийййй.

— Кой е там? — Извика мъжът високо и рязко. О, господи, беше ги чул. Идваше към тях, защото Клемънтайн уплашено избяга от пътя му.

Със сърце в гърлото, Луси отвори вратата. Двете с Джейдън минаха едновременно през нея, изтичаха надолу по стъпалата и се озоваха в топлата и влажна нощ.

Докато тичаха по алеята, Луси се осмели да хвърли бърз поглед през рамо.

Силуетът му бе очертан в рамката на вратата, през която току-що бяха избягали. Гледаше ги втренчено. Лицето му беше в сянката, но тя успя да види, че има гъста черна коса, че е висок и мускулист.

— О, мили боже, той ни гледа — ахна Джейдън. Луси видя, че Джейдън също гледа назад. Погледите им се срещнаха, ужасени, после Луси сграбчи Джейдън за ръката и двете побягнаха така, както могат да тичат само тези, чийто живот е в опасност.

ГЛАВА 3

Три седмици по-късно...

— И вие просто му го дадохте?

Всички погледи в съдебната зала бяха насочени към нея, когато се изправи пред свидетелската скамейка и Джесика Форд — не, Джесика Дийн сега, непрекъснато забравяше, че е в програмата за защита на свидетелите на Тайните служби — усети как дланите ѝ се изпотяват.

— Д-да. — Свидетелката я гледаше уплашено с огромните си сини очи.

— Той не ви помоли да му го дадете?

— Не. Не точно. Но... — Тифани Хигс беше на дваайсет и четири, беше хубава блондинка, облечена в лятна рокля на цветя, и имаше крехкото телосложение на самата Джесика, която бе висока само метър петдесет и шест и в момента, макар да не ѝ се искаше, беше блондинка. Гласът на Тифани заглъхна и инстинктът на Джесика ѝ подсказа да я принуди да продължи да говори. После се поколеба. Колебанието беше опасно за адвокатите, както и за ловците — плячката, усетила страха им, можеше да се нахвърли неочаквано върху тях — но тя имаше цел, а отговорът на Тифани вече бе достатъчен за постигането ѝ.

„Време е да се оттегля.“

Устоявайки на желанието да избърше потните си длани в полата на розовия си летен костюм, Джес обърна и двете си длани в пресметнат жест на объркване и се концентрира в следването на дадените ѝ инструкции.

Които бяха да бъде мила. Да направи добро впечатление на съдебните заседатели. Кое то се опитваше да направи и при разпита на свидетелката.

— Казвате ни, че мистър Филипс не е помолил за телефонния номер? Вие сте го написали на салфетка и сте го пъхнали в ръката му, когато е излизал от бара, по ваша собствена инициатива? — Джес

внимаваше в тона ѝ да няма и намек за обвинение. Беше изключително важно да не предизвиква у съдебните заседатели съчувствие към Тифани, предполагаемата жертва в този процес за изнасилване, уж извършено от Робърт Джон Филипс IV, който в този момент седеше до масата на защитата и се опитваше да изглежда като невинен и несправедливо обвинен студент по право, за какъвто го представяше защитата. Което Джес, като нов член на екипа, се надяваше да отговаря на истината.

Като се имаше предвид, че Филипс беше красив, двајсет и пет годишен и единствен син на богатия, притежаващ много власт, американски сенатор, който също присъстваше в залата, залогът бе висок. Медиите бяха полудели — слава богу, че не се разрешаваше внасянето на камери в съда! — и в този дванайсети ден на предвиждащия се да протече за четири седмици процес, екипът на обвинението, повдигнали случая миналия петък, очевидно подушваше кръв във водата. Пол Олдърман, амбициозният прокурор, много добре знаеше как щеше да се отрази успехът на кариерата му. И в същото време щеше да победи сенатора, който имаше противоположни на неговите политически убеждения, и да предизвика оставката му.

А сенаторът искаше, както шефовете на Джесика ѝ бяха дали ясно да разбере, синът му да бъде напълно оправдан.

Проблемът беше, че щом започна да говори, Роб Филипс направи неприятното впечатление на човек с привилегии. Толкова неприятно, че решиха да не му позволяват да седне на свидетелската скамейка. Всичко показваше, че не се харесва на съдебните заседатели. Тя ако трябваше да бъде откровена, Джес също не го харесваше. Не че нейното мнение имаше значение. Но това на съдебните заседатели имаше. В процес, в който нещата стояха нейната дума срещу неговата, какъвто се очертаваше да бъде този, беше много важно подсъдимият да се хареса на съдебните заседатели.

— Да, мадам. — Тифани вдигна уплашените си очи към Джес, жест, който имаше определена сила върху съдебните заседатели. Гласът ѝ трепереше, тялото ѝ също. И избърса сълза от ъгълчето на окото си. Кос поглед каза на Джес, че съдебните заседатели са забелязали жеста: бабата на първия ред спря да плете и смръщи съчувствено вежди. Едрият и набит шофьор на училищния автобус, седнал в далечния край на втория ред, стисна устни и поклати глава.

Поне шестима от дванайсетте добри граждани, седящи само на два метра от нея отдясно, изглеждаха очевидно разчувствани от мъката на свидетелката.

Глупости.

Джес преглътна огорчението си, че играта на свидетелката е оказала влияние върху съдебните заседатели, и се опита да изглежда едновременно благоразположена към свидетелката и скептична към дадените показания.

Задачата не беше лесна. Но тя се опитваше, защото такава ѝ беше работата. Позицията на защитата беше, че пред съдебните заседатели седи отмъстителна и емоционално нестабилна млада жена. Когато мечтите ѝ да успее като Пепеляшка са се разбили на пух и прах, след като синът на сенатора спал с нея и дал ясно да се разбере, че това ще е всичко между тях двамата, тя решила да му отмъсти и повдигнала фалшиво обвинение в изнасилване, от което се надявала да спечели поне милион долара обезщетение.

Като сценарий — и като защита — това беше приемливо.

Проблемът беше, че на Джес започваше да ѝ става все по-трудно да вярва в това. Което означаваше, че ще има проблеми и с представянето му на съда, макар да се опитваше с всички сили.

Виждате ли, законът не се интересува от справедливостта. Нито от истината. Не става въпрос за правилно и грешно.

Според елитната фирма на Елис Хейс, уважавания работодател на Джес, основното беше да заковеш противника за стената, срещу което ще получиш заплата, а това бе смущаващо, като се имаше предвид колко много пари пръскаше фирмата, за да спечели. Лозунгът на фирмата? „Започни война, когато залогът е най-висок.“ И забий лицето на противника си в калта.

Да влязат гладиаторите.

Днес в съдебна зала триста и осемнайсет в съда във Вашингтон Джес беше един от въпросните гладиатори. Беше първото ѝ появяване на стадиона. Работеше за Елис Хейс почти от четири месеца, а само по случая Филипс — през последните три седмици. Но докато консултантът им Кристин Хабърд не бе решила, че съдебните заседатели не харесват водещия адвокат по защитата Пиърсън Колинс, ролята на Джес беше само да прави разследванията. Кристин беше казала, че Пиърсън прилича на ротвайлер по нейната лична

класификационна система, помогнала ѝ да спечели триста и осем от триста и дванайсет случая. Беше казала, че може и да звучи глупаво — и тук беше погледнала Джес, която очевидно не бе успяла да контролира изражението на лицето си докато системата ѝ беше обяснявана — но давала резултат. Според Кристин съдебните заседатели станали враждебни към Пиърсън от момента, в който той започнал да разпитва Тифани Хигс, което беше вчера, понеделник, приблизително в девет часа сутринта. Решили, че е прекалено агресивен и заплашителен, че гласът му е прекалено дълбок, че той е прекалено едър. Тезата на Кристин беше, че когато Пиърсън задавал въпрос на Тифани, съдебните заседатели виждали еквивалента на злонравен ротвайлер, заплашващ треперещо малко кученце. В резултат, естествените им инстинкти за защита били на страната на кученцето. Решението, след дълги дебати, бе, че когато дойде моментът Тифани да бъде разпитана отново, това трябва да извърши също толкова дребна, крехка и невинна на вид жена.

С други думи, Джес. Джес с лешниковите очи, квадратната брадичка и изящните черти, с луничките по носа, така прилична на съседското момиче, което всички обичат. Джес със своята нова руса и вълниста коса, облечена в розов костюм, срещу който беше възразила, но напразно.

„Опитай се да задаваш въпросите с усмивка“, беше я срязала Кристин, когато, пак така напразно, беше възразила срещу сладникавото розово червило. „Иначе ще изглеждаш като петдесет килограма неудачник. А съдебните заседатели не обичат неудачниците.“

Сега, когато всички погледи бяха втренчени в нея, Джес се чувстваше като играч от втора дивизия, внезапно извикан да играе в първа.

— Ще бъде ли справедливо да се каже, че сте дали салфетката с номера си, защото сте искали да ви се обади? — запита Джес. Закуската ѝ се беше превърнала в безформена маса в стомаха ѝ. И се страхуваше, че всяка секунда той ще се разбунтува. Да повърне закуската пред съдебните заседатели, можеше да ѝ помогне да спечели съчувствие, но предпочиташе това да не става.

— Да, мадам. — Гласът на Тифани трепереше. Дори на Джес, тя приличаше повече на уплашена тийнейджърка, отколкото на

закоравяла отмъстителка, каквато защитата искаше да я изкара. „Защо просто не казах «не», когато Кейтс — шефът ѝ — се съгласи да ме включи в екипа по защитата?“ После сама си отговори. „Защото тази възможност е едно на хиляда, ето защо.“ А после вътрешният ѝ глас я накара да добави: „И защото наистина, наистина исках да съм по-далеч от Кейтс.“ — Той беше мил с мен. Или поне така си мислех. Не знаех, че той...

По инстинкт, Джес скочи, преди Тифани да е успяла да добави още нещо, което, беше сигурна, нямаше да е ласкаво и благоприятно за клиента ѝ.

— Съществувал е още фактът, че той е раздавал наляво и надясно бакшиши от по петдесет долара, нали? — Джес с тъга долови остротата в тона си. Мрачно си напомни, че трябва да е възможно най-мила със свидетелката, и направи всичко възможно да излъчва ласкавост и в същото време да свърши добра работа. — Давал ви е по петдесет долара всеки път, когато сте му носели питие в онази нощ, нали?

„И, о, да! Да не забравя да се усмихна.“

Тифани навлажни устни.

— Да, мадам.

„Обърни усмихнатото си лице към съдебните заседатели. Хей, жената на средна възраст в жълтата рокля на първия ред ми се усмихва в отговор. Мисля, че ме харесва.“

— И колко питиета му занесохте?

— Ч-четири.

— Двеста долара. Мистър Филипс ви е дал двеста долара за това, че сте му занесли четири питиета. Нищо чудно, че сте му дали телефонния си номер. — Прекалено много язвителност, осъзна Джес веднага щом думите излязоха от устата ѝ. Стомахът ѝ закъркори заплашително.

— Възразявам! — Олдърман, който не беше глупак, около петдесетгодишен прокурор с внушителен списък победи в съда, скочи на крака. Беше среден на ръст, слаб, облечен в, както е подходящо, тъмносив костюм, бяла риза и с нищо незабележителна синя вратовръзка. — Това вреди на клиента ми.

— Не се приема. Но трябва да внимавате с тона, мис Дийн. — Съдията Хауърд Шмид погледна Джес с неодобрение. Беше на шейсет

и две. С бялата си коса и със сто и двайсетте си килограма при ръст метър и седемдесет, приличаше на Дядо Коледа, но без брада. Добрата новина беше, както всички знаеха, че Шмид имаше слабост към жените. Лошата, че Джес не беше единствената жена в съдебната зала.

— Съжалявам, Ваша чест. — Джес беше твърдо решена да не позволи да изгуби самообладание. — Мога ли да продължа?

Проблемът беше, че вече не вярваше в идиотската система на Кристин, както не вярваше и в невинността на Филипс.

И това да е все усмихната — по настояване пак на Кристин — започваше да пречи на концентрацията ѝ.

— Моля, продължете — отговори съдията. — Не разбрах, че се каните да зададете въпрос.

Джес хвърли извинителен поглед към съдебните заседатели, обърна усмихнатото си лице към свидетелката и като премахна сухотата от тона си, каза:

— Даде ли ви мистър Филипс двеста долара, за да му занесете четири питиета, мис Хигс? — Този път гласът ѝ беше меден.

— Да. — Тифани хвърли измъчен поглед към журито. — Аз не... Не беше заради парите. Аз... Аз го харесах и...

„Намеси се бързо, преди свидетелката и съдебните заседатели да са успели да направят контакт.“

— Въпреки това двеста долара са много пари, нали? И вече дадохте показания, че сте закъснявали с наема и сте имали куп други разходи, които не сте могли да посрещнете. Вярно ли е това?

Тифани отпусна рамене, победена.

Нямаше значение, че самата Джес беше на двайсет и осем, но изглеждаше на около осемнайсет, тя се отнасяше със свидетелката възможно най-деликатно при дадените обстоятелства. Тифани я караше да изглежда като глупачка. Поредният кос поглед ѝ подсказа, че дадените с треперещ глас отговори „да, мадам“ се харесват на съдебните заседатели и, освен това, я караха да изглежда по-стара. Виждаше, че много от съдебните заседатели мислят за собствените си дъщери, внучки или племенници, и веднага се закле да не задава повече въпроси, към които можеше да се прикачи обръщението „мадам“. Ако можеше да ги избегне...

„И се усмихвай.“ Гласът на Кристин отекна в главата ѝ. Джес разтегна устни.

— Мистър Филипс ви се е обадил, нали? Същата нощ? В колко часа беше това?

— Станах в два, така че малко преди това.

— Какво каза?

— Искаше да знае дали искам да изляза с него. Всъщност да отида на парти с него.

— И какво отговорихте вие?

— Аз... Казах „да“.

— Казали сте „да“. — Джес остави секунда-две думите да направят необходимото впечатление на съдебните заседатели, след което ги погледна многозначително. Очите ѝ казваха: „Ето, чухте отговора направо от устата на свидетелката“. А устните ѝ продължаваха да се усмихват. Тифани Хигс се беше съгласила. Надяваше се, че съдебните заседатели долавят въпроса, който не беше зададен, но висеше във въздуха: „На какво друго бе отговорила с «да» в онази нощ?“ Джес видя, че намерът достигна до съзнанието на съдебните заседатели, и изпита задоволство, след което посвети вниманието си отново на свидетелката.

— Къде ви заведе той, мис Хигс?

Всички в залата замълчаха в очакване. Плетката на възрастната жена продължаваше да лежи недокосната в скута ѝ. Третият човек на задната редица — мъж в средата на шейсетте, пенсиониран пилот — престана да се люлее напред-назад на стола си, който скърцаше дразнещо. Тихите разговори замряха. Дори пръстите на машинописката на съда замръзнаха над клавиатурата.

Медиите покриваха процеса толкова пълно, че като че ли всички знаеха версията на прокурора за случилото се. Роб Филипс беше примамил нищо неподозиращата Тифани Хигс в апартамента си, където брутално я бе изнасилвал. Няколко пъти. Изнасилвал я многократно през уикенда, през който тя останала завързана с белезници за леглото. Само пожарът в съседния апартамент я беше спасил, или по-точно пожарникарите, дошли да евакуират хората от сградата. Съдебните заседатели също знаеха, че са стигнали до важната и сензационна част. Джес усещаше очакването в съдебната зала.

— Заведе ме в апартамента си. — Гласът на Тифани беше толкова тих, че Джес трябваше да напрегне слух, за да чуе думите ѝ.

Но ако я помолеше да повтори, можеха да я упрекнат в измъчване на свидетелката, затова се въздържа.

— В апартамента си — повтори високо и ясно Джес.

— Да, мадам.

„По дяволите. Още едно «мадам».“

— Значи сте отишли с мистър Филипс в апартамента му в два след полунощ. — Тонът на Джес беше слабо укорителен. Преди Тифани да е успяла да отговори с поредното тихо и примирено „да, мадам“, Джес побърза да добави: — Ще кажете ли, че сте отишли доброволно? Или не?

— Д-доброволно.

— Опреснете паметта ми, ако можете, мис Хигс. На кой етаж е апартаментът на мистър Филипс?

— На шестия.

— За да стигнете до апартамента му, двамата с мистър Филипс сте взели асансьора, нали? Можете ли да си спомните колко души имаше с вас в асансьора?

— Трима.

Джес отново изпита задоволство. Тифани пак беше отговорила много тихо. Знаеше какво ще последва, и се боеше от него.

— Трима. — Джес се усмихна мило. Беше по-добре да се съгласяваш със свидетеля винаги, когато можеш. Чувстваше се добродетелна, защото беше толкова мила, и дори не забравяше да се усмихва, подканвайки съдебните заседатели да я харесат. Хвърли им многозначителен поглед. — Вече чухме какво казаха въпросните свидетели, но искам да съм сигурна, че няма да стане грешка, затова ще ви запитам, мис Хигс, какво правехте двамата с мистър Филипс в асансьора?

Тифани навлажни устни. Хвърли на Джес поглед, пълен с неприязън.

— Знаете отговора. Целувахме се.

— *Целували* сте се. — Джес изговори думите бавно, за да направят те нужното впечатление на съдебните заседатели, после се почувства някак мръсна. И ако сега се чувстваше мръсна, как ли щеше да се почувства, когато се наложеше да накара Тифани да разкаже с подробности какво се бе случило в апартамента на Филипс в онази нощ. Може би, ако имаше късмет, Пиърс щеше да е поел делото, преди

да е стигнало до онзи момент. Но пък тя никога не бе имала късмет. — Поправете ме, ако греша, но нима не сте се срещнали само два часа преди това?

— Възразявам! — Олдърман отново беше скочил на крака. — Не е важно откога са се познавали. Адвокатът на защитата очевидно се опитва да повлияе на мнението на съдебните заседатели относно характера на мис Хигс.

— Приема се. — Съдията Шмид смръщи вежди. Джес се опита да изглежда съвсем невинна. — Внимавайте, мис Дийн.

— Съжалявам, Ваша чест. — Джес си пое дълбоко дъх и отново посвети вниманието си на Тифани, която видимо се бе свила на стола си. — Казахте, че двамата с мистър Филипс сте се целували. Как ще опишете вашето участие в акта — като доброволно или не?

Дадените преди това показания, както и лентата с лошо качество от охранителната камера, бяха изяснили въпроса, в противен случай Джес нямаше да го зададе. В съда важеше правилото никога да не се задават въпроси, ако не знаеш отговора.

— Доброволно. — Тифани хвърли поглед към масата на прокурора. Очевидно беше разтревожена.

— Според показанията на свидетелите, двамата с мистър Филипс всъщност сте правели нещо много повече от това да се целувате. — Джес придаде на гласа си нотка на съжаление, че трябва да каже това, и мислено се потупа по гърба за удачния тон.

Тифани вдигна глава и си пое дълбоко дъх.

— Тогава още го мислех за мил и приятен човек. — Погледна съдебните заседатели. Очите ѝ сякаш горяха. Повиши глас: — Но той не е такъв! Стана истинско чудовище, след като влязохме в апартамента. Нарани ме! Изнасили ме! Каза — или поне така мисля — че ще ме убие! Това е истината, Бог да ми е на помощ.

После, преди Джес да е реагирала по някакъв начин, Тифани отпусна глава върху ръцете си и заплака шумно.

ГЛАВА 4

Джес усети внезапно бликналото съчувствие на съдебните заседатели към Тифани. Стомахът ѝ се сви на топка.

— Ваша чест! — Олдърман скочи на крака и повиши глас, за да надвика шума от залата. — Искаме почивка, за да може свидетелят да се успокои, Ваша чест!

— Защитата не възразява да даде време на мис Хигс да се съвземе, Ваша чест — каза Джес, преди съдията Шмид да е успял да отговори. Звучите, които излизаха иззад бледите ръце на Тифани, притиснати до още по-бледото ѝ лице, бяха сърцераздирателни. Достатъчно сърцераздирателни, за да накарат дори Джес, която се опитваше да бъде твърда, като си припомняше, че от гледна точка на защитата този емоционален изблик е само стратегически замисъл, с цел да се повлияе на съдебните заседатели, да пожелае да я потупа със съчувствие по рамото.

— Моментът ми се струва подходящ за обедна почивка — обяви съдията Шмид, обръщайки се към всички в съдебната зала. — И бездруго е почти обяд. Ще подновим заседанието в два.

Всички скочиха на крака и зашумяха. Изправи се и съдията, както и съдебните заседатели. Екипът на прокурора се спусна към Тифани. Джес се оттегли до масата на защитата.

— И наричаш това мек подход? — поздрави я Кристин, клатейки главата си с невероятно червена коса. Беше на четирийсет и една и вдъхваше страх и респект, облечена в черен блейзър, развяваща се пола и бяла блуза с папийонка, която я караше да изглежда толкова широка, колкото и беше висока — почти метър и осемдесет. Кристин имаше груби черти, жълтеникава кожа и малки и стрелкащи се кафяви очи. Комбинацията от всичко това би трябвало да я направи непривлекателна, но не беше така, защото беше достатъчно силна да преодолее всякакви физически недостатъци. Имаше магистърска степен по психология, както и по право, и бе най-добрият съветник по въпроса за съдебните заседатели в страната. Което, разбира се, беше

причината Елис Хейс да ѝ плаща — с някои малки изключения, те наемаха само най-добрите. Кристин вече бе скочила на крака и събираше нещата си. — По дяволите, толкова лош адвокат си, колкото и Колинс. Просто си по-дребна. И жена.

Едрото ѝ тяло блокираше звука и думите ѝ не достигнаха до никого друго, за което Джес беше благодарна. Откакто Пиърс я бе включил в екипа по защитата, отначало само временно, да помага с проучванията, защото техният човек, който обикновено правеше това, бе изпратен с такава задача в друг град и все още не се бе върнал, тя работеше с Кристин всеки ден. Харесваше я, уважаваше я, научаваше много от нея и оценяваше искреността ѝ. Или поне когато хапливите забележки, с които Кристин беше известна, не бяха насочени към нея.

— Бях мила с нея. Усмихвах се — защити се Джес, но в тона ѝ се долавяше и мъка.

— Не се усмихваше достатъчно. — Кристин прибра жълтия си служебен бележник в дипломатическото куфарче. — Виждала съм баракуди с по-щастливи усмивки. Надявам се, че нямаш планове за обяд, защото трябва да поработим.

Джес понечи да отговори, после едва не си прехапа езика, защото тежка ръка я прегърна неочаквано през раменете.

— Как си, захарче? — Бащата на подсъдимия я прегърна така здраво, че тя едва не изкриви лицето си в гримаса на болка. Макар че може би в момента не въздействаше върху нея, избираният за три мандата сенатор от Вирджиния беше известен с чара си. Той бе наистина мил и винаги потупваше мъжете по гърба и прегръщаше жените. И беше необикновено популярен сред избирателите си. Беше висок метър осемдесет и шест, имаше малко наднормено тегло, но бе все още привлекателен мъж с правилни черти и гъста черна коса. Беше също така пръв в списъка с бъдещите кандидати за президент на Републиканската партия или поне беше, преди синът му да бе обвинен в изнасилване. До него стоеше съпругата му Вики, която ѝ кимна за поздрав. Беше висока и слаба, петдесет и няколко годишна и много елегантна в светлосиния си ленен костюм и перли около врата. Тя протегна ръка да хване тази на сина си, който бе по-младо и по-привлекателно копие на бащата.

— Не мога да кажа, че ми харесва как се развива процесът — продължи да говори сенаторът, без да изчака Джес да отговори.

Гледаше Пиърс.

— Трябва да измъкнем истината от нея. — Мисис Филипс също гледаше Пиърс. — С това треперене и плач принуждава съдебните заседатели да изпитват съчувствие към нея. Да я съжаляват. Не можете ли да накарате съдията да ѝ заповяда да престане с тези номера?

— Няма съмнение, че поведението на свидетелката оказва влияние върху съдебните заседатели, но предпочитам да не правя въпрос от това. — Пиърс се усмихна на мисис Филипс с най-уверената си усмивка.

Беше се изправил и закопчаваше самото на отлично ушития си сив костюм, който носеше с бяла риза и сребриста вратовръзка. Пиърс бе суетен, каквито често са най-добрите адвокати защитници, привлечени към професията от шоуто, което изнасят на съдебните заседатели. Джес подозираше, че тоалетът му бе избран, защото подчертаваше неоспоримо красивите му и приковаващи погледа светлосиви очи. Бе много висок, приблизително метър и деветдесет, беше на четирийсет и няколко години, с черна коса, наподобяваща лъвска грива, и здравото телосложение на професионален боксьор; имаше правилен нос, широко чело, високи скули и квадратна челюст. Не можеше да се нарече точно привлекателен, макар Джес да подозираше, че е. По-добре го описваше думата „внушителен“. Беше завършил „Йейл“ и беше най-мощното оръжие на Елис Хейс.

— Надявам се, че когато дойде моментът, емоционалността на мис Хигс ще работи в наша полза.

— Поведението ѝ я кара да изглежда като безочлива лъжкиня, мамо, не разбираш ли? А ние точно това искаме. И Джеси се опитва да покаже това на съдебните заседатели. — Роб се усмихна на Джес, докато се опитваше да успокои майка си. Тя трябваше да направи усилие, за да му се усмихне в отговор, защото никак не ѝ харесваше обръщението „Джеси“. Никой друг не я наричаше така, а и него никой не го беше молил да използва галени имена. Още повече, обръщението беше неподходящо при дадените обстоятелства. Беше снизходително. Беше още и дразнещо. Тя беше член на екипа по защитата, а той — техен клиент. Когато към това се прибави, че се беше снабдил отнякъде с телефонния ѝ номер и вече ѝ се беше обадил два пъти — и двата пъти да пита за нещо, отговор на което можеше да получи и от някой друг — беше и малко страшничко.

— Всеки, който я гледа, може веднага да разбере, че има емоционални проблеми. Това е добре за нас, нали?

Той също гледаше Пиърс, който махна неопределено с ръка, вместо да отговори.

— Тя е лъжкия. — Изражението на мисис Филипс беше жестоко. — Нима не го виждат?

— Тя сама се вкарва в капана. Току-що я чухте да признава, че сме се целували в асансьора. — Роб потупа майка си по ръката. — Джеси ще я постави на мястото ѝ. — Погледът му срещна този на Джес. Осъзна, че онова, което най-много я дразни, е очевидната му самодоволност и знанието, че тя го намира за привлекателен. — Продължавай в същия дух, Джеси, и тя ще отстъпи, ще видите.

Тя се насили да се усмихне в отговор и искрено се надяваше, че не е прочел мислите ѝ. „Не те харесвам.“

Беше загорял, с правилни блестящи бели зъби и тъмнокестенява коса, подстригана безупречно. Привлекателен, образован и богат. На Роб Филипс не му беше трудно да си намира женска компания. Тогава защо, питаше се Джес в опит да повярва в невинността му, е било необходимо да изнасилва момичето? Заради обстоятелствата бяха близо един до друг вече повече от седмица и той беше дружелюбен. Дали не беше прекалено дружелюбен? Предположи, че е въпрос на мнение, базирано, обективно, единствено само на двете телефонни обаждания и факта, че я наричаше Джеси. Но дори като се изключеше това, у него имаше нещо, което просто я караше да застава нащрек.

Нещо у него я безпокоеше. Нещо, което все по-често и по-често я караше да мисли: „Ужасявам се, че Тифани казва истината.“

Интуиция, която беше неудобна, нежелана и обезпокоителна. Напомни си мрачно, че чувството ѝ няма нищо общо с някакви факти и че дори няма нищо общо с каквото и да било. По закон, на Роб Филипс се полагаше най-добрата защита, която парите могат да купят.

И това бяха услугите на Елис Хейс.

Тогава той ѝ се усмихна с бавната усмивка на мъж, който е сигурен, че очарова набеязана от него жена, и тя не може да се съдържи: клиент или не, смръщи вежди и извърна поглед.

Каквато и да беше истината за вината или невинността му, тя работеше здравата, за да измъкне Роб Филипс от създалата се ситуация. Не се налагаше и да флиртува с него.

— Беше прекалено мила с онази курва — каза сенатор Филипс на Джес, снишил глас. Тонът му беше злобен. Тя усети как гърлото ѝ се свива — не обичаше да чува тази дума, независимо за коя жена ставаше въпрос, но я намираше за изключително обидна в този контекст — но и заради мисълта, че този важен човек, който плащаше сметките, не е доволен от работата ѝ. За щастие, не се наложи да отговори, защото той вече гледаше към Пиърс. — С цялото ми уважение към мис Дийн, щях да бъда по-спокоен, ако кораба управляваше ти, Пиърс.

— Но аз го управлявам. Джес само задава въпросите — отговори Пиърс. — Знаете, че се съгласихме да следваме стратегията на доктор Хабърд.

— Плащате ми тлъсти суми, сенаторе, и причината да го правите е, че съм дяволски добра в работата си — каза Кристин. — Затова предлагам да ме оставите да си я върша. — Отпрати поглед към Джес. — Ти пречиш на съдебните заседатели да бъдат изцяло на страната на прокурора, което е най-важното за момента. Ти също си жена, поради което номерата на мис Хигс нямат такава тежест върху тях. По-късно, когато на скамейката седнат други свидетели, кормилото може отново да се поеме от Пиърс.

Те всички, включително вторият съветник по защитата Андрю Бриско — завършил университета „Колумбия“, в средата на трийсетте, привлекателен, макар и не точно красив с червеникавокестенявата си коса, острите черти и очилата без рамки, които леко увеличаваха яркосините му очи — вървяха към вратата. Андрю, който бе висок метър и седемдесет и много слаб, изглеждаше дребен до Пиърс. Андрю бе специалистът по веществените доказателства, но ролята му в съдебната зала днес основно беше да служи като още едни очи и уши и допълнителен мозък, към когото Пиърс, като главна фигура, да може да се обърне.

— Дяволски трудно е да се разпитва жертвата в случай на изнасилване. — Забележката на Андрю беше очевидно насочена към сенатор Филипс. Джес беше приятно развълнувана, защото осъзна, че той се произнася в нейна защита. Тя не го познаваше много добре, тъй като общуваше повече с Пиърс и Кристин. — Не можеш да спечелиш, независимо какво правиш. Просто не можеш да обърнеш съдебните

заседатели и да ги накараш да видят своята страна на историята, ако не можеш да им представиш картината, която искаш да видят.

Никой не отговори на думите му, но Джес му се усмихна с благодарност, докато излизаше през вратата заедно с останалите от екипа по защитата. Закрачиха зад тълпата развълнувани зрители.

Обядът очакваше екипа по защитата в стаята на съветника, която беше от лявата страна на коридора. На нито един от тях не се налагаше дори да напусне етажа, освен ако не искаше, което Джес не би направила дори Кристин да не беше дала ясно да се разбере, че трябва да порботят още — навън имаше прекалено много представители на медиите. Като се имаше предвид наскоро сполетялата я слава, последното, от което имаше нужда, беше среща с медиите, особено след като беше помолена — не, по-скоро ѝ беше заповядано — да се крие от тях.

Кое то до този момент не се получаваше особено добре.

По коридора към тях крачеха две жени, пробивайки си път през развълнуваната тълпа. В тях Джес разпозна майката и сестрата на Тифани. Майката беше ниска и с яко телосложение, с малки очи и малка уста, кръгло лице и черна коса. Сестрата беше русокоса и подобна на дребно клето сираче, каквато беше и Тифани.

Ето защо онова, което каза на минаване край Джес, я шокира.

Тя погледна Джес право в очите и измърмори:

— Кучка.

Джес обърна глава след нея, защото не можеше да постъпи другояче, и видя, че Тифани тъкмо слиза от свидетелската скамейка. Олдърман я хвана за лакътя, за да ѝ помогне да пази равновесие, а Сандра Джонсън, една от прокурорския екип, я хвана за ръката и я заговори тихо. После в залата влязоха майката и сестрата и се спуснаха към Тифани викове на съчувствие. Джес погледна отново напред, но едва след като забеляза, че Сандра Джонсън се усмихва. И то не заради разчувстващата семейна сцена, която се разиграваше пред очите ѝ, както бе добре известно на Джес. Усмихваше се, защото, от нейна гледна точка, животът беше добър. Олдърман, Джонсън и Дейвид Кистър, също прокурор ветеран, излъчваха увереност. Очевидно съзнаваха, че делото клони в тяхна полза. Сега те тримата и семейството на Тифани кръжаха загрижено около нея, която беше като увехнало цвете сред тях. Всичко у тримата прокурори — от евтините

химикалки, които се купуваха от правителствения бюджет, до недотам отлично ушитите им костюми — даваше ясно да се разбере, че в сравнение с властните, мощни и богати адвокати от защитата, те са бедните момчета. Те трябваше да загубят. Но не губеха, не и в този процес, не и днес. Защото накрая всичко зависеше от съдебните заседатели, а те бяха непредвидими.

Затова и воденето на съдебен процес беше повече изкуство, отколкото наука и ето защо думите на Кристин се приемаха като заповед на боговете от Олимп.

Да, екипите, част от които беше Кристин, обикновено печелеха. А на Елис Хейс му плащаха, за да спечели.

— Бледа си. — Андрю се усмихна горчиво на Джес и намали крачка, за да върви зад нея. — Сигурно си уморена. Предполагам, че се чувстваш като вампир.

— Вампир?

— Обикновено става така насред голям процес. Защото сме будни по цяла нощ и никога не виждаме светлината на деня.

Макар и с усилие, Джес се усмихна. Но осъзна, че е прав. Навън беше горещ и влажен августовски ден, окъпан в слънчева светлина, оживен от почти последната вълна туристи за годината. Но откакто беше въввлечена в процеса, Джес зърваше само отдалеч и отвътре лятото. Уловена в капана на изкуствено охладените и осветени от флуоресцентни лампи сгради докъм единайсет часа вечерта, тя се връщаше, залитаща от умора, у дома и падаше, изтощена, на леглото, за да стане отново призори и всичко да започне отначало. Наистина започваше да се чувства като Персефона, хваната в капана на подземния свят.

Или като вампир, както беше предположил Андрю.

Тя работеше здравата, наистина, а това изискваше дълги часове, за да се постигне перфектно изпълнение на задачите. Не познаваше друг начин да се издигне по стълбицата на успешната кариера. Не беше най-умната, не беше най-красивата, нито имаше най-здравите политически връзки. Всъщност беше далеч от всичко това и най-вече от последното. Но можеше да е тази, която работи най-много и най-упорито.

Доколкото знаеше, беше единствената от колегите си, незавършила престижен колеж или някой от десетте най-престижни

университета. Беше завършила училище по право в окръг Колумбия, което предлагаше задочно обучение. Сегашната ѝ позиция в екипа на Елис Хейс беше шансът на живота ѝ. Беше го получила, защото беше придобила много полезни връзки. И беше готова на всичко, за да постигне успех.

Желанието да успее беше в мозъка на костите ѝ.

— Мога ли да поговоря с теб, Пиърс? — запита сенатор Филипс и двамата се отделиха от останалите.

Джес последва Кристин в стаята на съветниците. Хейли Кристофоли, петият член на екипа на защитата, вече беше там и си вземаше от студения обяд, сервиран върху бюфета.

— О, е, и какво можеше да направиш ти? Направи най-доброто, на което си способна — каза Хейли, която носеше чинията си към масата, докато говореше, и поздрави Джес със свиване на раменете и лека принудена усмивка. Джес си спомни, че Хейли наблюдаваше процеса по монитор с изключен звук — Кристин настояваше да се анализират невербалните реакции на свидетеля, както и на другите в съдебната зала — и водеше бележки, които да бъдат обсъдени по-късно, защото съдията беше отказал процесът да се записва. Тя беше в началото на трийсетте, висока, стройна и притежаваща екзотична красота, с леко ориенталските си черти и дългата и лъскава черна коса, прибрана в хлабав кок на тила, облечена в черен костюм с панталон. Хейли беше изразила желанието си тя да разпита Тифани, когато беше станало очевидно, че усилията на Пиърс не се възприемат добре от съдебните заседатели. Но ентусиазмът ѝ беше охладен от Кристин, която я обяви за доберман.

— Елегантен — беше казала Кристин, — патрициански. Студен като лед. Злобен в битка. Доберман. Няма да се хареса на съдебните заседатели.

Хейли беше приела зле дадената ѝ оценка. В резултат започна да се държи по-лошо от обикновено с Джес, която, както беше дала да се разбере от самото начало, смяташе за стояща по-ниско от себе си, завършилата „Харвард“. Сега, когато Хейли я гледаше с повече от намек за самодоволство, Джес заключи, че изпълнението ѝ в съдебната зала е повдигнало настроението на Хейли.

Ауч.

Тя обаче нямаше да достави на Хейли удоволствието да разбере колко много я тревожи това.

— Поне съдията още не ме е изгонил от съдебната зала. — Тонът на Джес беше игрив, но очите на Хейли се разшириха гневно. Във фирма като тази на Елис Хейс, клюката се разнасяше бързо и макар че Джес не работеше там, когато това се бе случило, беше чула — от многобройни източници — историята как съдията прогонил от залата Хейли, която открито флиртувала с един от съдебните заседатели. Инцидентът вече се бе превърнал в легенда сред работещите за Пиърс, а Хейли бе започнала да се облича по-скромно отпреди.

— Както казах и преди, жертвата на насилие извиква съчувствие — намеси се Кристин, която вече бе напълнила чинията си, преди Хейли да е успяла да отговори. — Никой не може да направи кой знае какво, за да го предотврати. Ние...

Отварянето на вратата ги прекъсна и всички обърнаха погледи към влезлия Пиърс. Макар всички други да бяха разтревожени, Пиърс изглеждаше както обикновено. Поне в очите на Джес. Но Андрю, който го познаваше по-отдавна, направи гримаса.

— Разговорът е бил тежък, нали?

— Сенаторът е доста труден човек. Искаше да прегледа с мен въпросите, които ще зададем този следобед. Сред многото други неща.

— Не му ли каза къде може да си ги навре? — Кристин погледна Пиърс, когато той се нареди до тях пред бюфета.

— Виждате ли защо съм главен в този екип: защото никога не казвам на богатите клиенти какво и къде могат да си заврат.

— Той никога не влиза в стълкновения. — Похвалата на Андрю към Пиърс съдържаше присмехулна нотка, но и обич.

— За разлика от теб. — Хейли направи гримаса, насочена към Андрю. — Всички знаем, че не можеш да избягваш стълкновенията, дори да се опитваш.

— Някой е станал накриво тази сутрин? — повдигна въпросително вежди Андрю.

— Да се концентрираме върху процеса, а? — прекъсна ги Пиърс и ги изгледа така, че и двамата замълчаха. — Хейли, ти наблюдаваше прокурорския екип. Забеляза ли някои особено чувствителни точки? Слаби места?

— Асансьорът. И това, което са правили в него. Напрегнаха се, когато въпросът беше повдигнат. По мое мнение, от факта, че Хигс е целувала по своя воля Филипс, трябва да се изтръгне много повече.

Джес, която знаеше, че забележката е отправена по неин адрес, не обърна внимание на погледа, който Хейли й хвърли, взе чинията си, в която имаше половин сандвич с пуешко месо и лъжица салата, и седна. Беше така напрегната, че вероятно нямаше да изяде това, което беше в чинията ѝ, колкото и малко да бе то. Щеше да сбърка, ако сложи нещо в нервния си стомах.

— Днес следобед — обеща Пиърс.

— Също така, някой трябва да каже на майката на Роб Филипс да не гледа гневно и втрещено Хигс всеки път, когато тя е на свидетелската скамейка. — Тонът на Хейли вече беше стриктно делови. — Почти съм сигурна, че съдебните заседатели са го забелязали. А мисис Филипс не е от хората, които предизвикват съчувствие.

— Това трябва да си ти, шефе — обърна се с усмивка Андрю към Пиърс. — Цялото това забавление се пада на теб.

— След два дни, когато експертите на прокурорите започнат да разглеждат предоставените от теб веществени доказателства, забавлението ще бъде изцяло твое — отговори Пиърс. — Или не.

— Хората могат да плачат, да лъжат, но няма как да оспорят добрите стари веществени доказателства. — Андрю направи нещастна гримаса и започна да разбърква захарта в чая си. — Жалко, че почти нито едно от тях не говори в наша полза. За щастие, аз съм най-добрият в това да накараш мухата да изглежда слон.

— Да — измърмори Хейли с дяволито пламъче в очите.

— Вие двамата не спите заедно, нали? Защото, ако е така, искам да знам. И аз имам нужда от развлечения в живота. — Като погледна от Хейли към Андрю, Кристин забодя от салатата си и поднесе хапката към устата си.

— Разбира се, че не. — Хейли и Андрю отговориха почти хорово, и двамата с нотка на неоспоримо отхвърляне, след което си размениха внимателни, преценяващи погледи.

— Фокусирайте се, хора. Фокусирайте се. Трябва да спечелим процеса. — Пиърс остави чинията си върху масата и седна до Андрю.

— Нещо, което до този момент не сме успели да направим. — Кристин гребна отново от салатата си и изглежда гневно събралите се около масата. — Съдебните заседатели ще променят мнението си, ако успеем да предизвикаме у тях добре обосновано съмнение. Да. Толкова ли е трудно това?

— По-трудно, отколкото мислиш — измърмори Андрю и се скри зад бързо вдигнатия пред лицето си сандвич, когато погледът на Кристин се стрелна към него.

Джес отхапваше предпазливо от сандвича си, когато гневният поглед на Кристин се спря на нея. Вилицата също се насочи към нея.

— Съдебните заседатели не те харесват и нищо, което кажеш или направиш, не може да промени това.

Добре, че не планираше да се храни, защото от онзи момент нататък обядът се превърна в заседание за Джес. Когато почивката свърши, тя вече бе толкова напрегната, че устата ѝ беше пресъхнала, а ръцете ѝ трепереха. Но оставаше фактът, че това е огромна възможност за нея. Беше твърдо решена да се възползва.

Или поне да не я прецака напълно.

„Моля те, Господи.“

Стомахът я болеше, когато тя тръгна обратно към съдебната зала. Опитва се да постигне контрол над нервите си, като няколко пъти си пое дълбоко въздух.

В резултат на което ѝ се зави свят и бе все така разтревожена, когато зае мястото си до масата на защитата.

— Всички да станат! — извика съдебният пристав. Съдията Шмид зае мястото си, Тифани се върна на свидетелската скамейка, Джес се опита да изглежда едновременно мила и компетентна — чувствайки, че не е успяла напълно в нито едно от двете — и играта отново започна.

Имаше нещо различно у Тифани.

Джес не го забеляза още в самото начало, но отговорите ѝ бяха по-кратки.

— Как така белътото ви не е разкъсано, щом е имало борба, мис Хигс? — Дишането на Тифани стана неравномерно. Ръцете ѝ стискаха страничните облегалки на стола така, сякаш се страхуваше, че той ще се изплъзне изпод нея.

И нито веднъж не беше казала „мадам“.

Докато задаваше следващия въпрос, Джес забрави да се усмихне и смръщи вежди.

— Беше ли запушена устата ви, мис Хигс?

— Не.

— Значи сте викали, така ли?

— Не.

Макар да знаеше отговора — Тифани твърдеше, че заплахите на Роб са я ужасили дотолкова, че не е могла да издаде нито звук — но се опита да изглежда изненадана заради съдебните заседатели.

— Сигурно, по някакъв начин, сте молили за помощ. Все пак, били сте в апартамента близо четирийсет и осем часа, а в сградата е имало и други хора. Не викахте ли поне нещо като: „Помощ, помощ, обадете се на 911?“

— Не. — Кратките отсечени отговори, които Тифани даваше, започнаха да лаят по нервите на Джес. Но какво можеше да направи? Вече бе задала достатъчно въпроси, които изискваха едносричен отговор „да“ или „не“. Не можеше просто и направо да запита Тифани дали нещо не я е безпокоило, което, във всеки случай, не беше неин проблем.

— Причината да не викате за помощ е, че не сте имали нужда от такава, нали? А причината да нямате нужда от помощ е, че сексът, който сте правили с Роб Филипс, е бил по взаимно съгласие.

Думите ѝ имаха за цел да предизвикат определени образи в главите на съдебните заседатели. Образите, които защитата искаше да си представят.

Тифани полуотвори устни. Те се движеха, но от устата ѝ не излизаше нито звук. Въпреки че не искаше да е така, Джес изпитваше съчувствие към момичето.

— Възраждам! — Олдърман беше на крака.

— Отхвърля се.

Джес прие отговора на уморения съдия Шмид като разрешение да продължи в същата посока.

— Сексът е бил доброволен и по взаимно съгласие, нали? Тифани?

Упс. Беше грешка на езика да използва първото име на Тифани. Беше нещо, което адвокатите по защитата рядко правеха, защото така свидетелят придобиваше човешки облик за съдебните заседатели,

което никога не беше добра идея. Но вече беше прекалено късно — не можеше да вземе думите си обратно. Можеше единствено да се надява да поправи или замаже грешката си. Джес очакваше Тифани да възрази нещо от сорта на „не беше така“ и беше приготвила съответния си отговор.

Но за нейно пълно удивление думите, които излязоха приглушени от устата на Тифани, бяха:

— Да. Да, вие сте права. Окей? Всичко беше по взаимно съгласие. Той... той... да, по взаимно съгласие беше.

Джес застина на мястото си. В съдебната зала цареше мъртвешка тишина. Джес можеше да усети енергията, която кръжеше в стаята като свободно електричество, докато всички очи и уши бяха фокусирани върху младата жена на свидетелската скамейка.

— Нима казвате, че не сте били изнасилена от Роб Филипс?

Тифани срещна погледа на Джес. Очите ѝ бяха огромни и измъчени. Пръстите ѝ стискаха страничните облегалки на стола така, че кокалчетата ѝ бяха побелели.

— Да. Искам да кажа, не. Не. Не бях изнасилена.

Тогава, за втори път в онзи ден, избухна в сълзи.

И сякаш адът се разгоря в съдебната зала.

ГЛАВА 5

Джес беше все още в шок и след осем часа, когато си тръгна от „Кепитъл Грил“, изискания ресторант на „Пенсилвания Авеню“, където Пиърс беше завел всички да празнуват. Измъкна се през един от страничните входи, за да избегне медиите, няколко членове на които се бяха събрали пред ресторанта с надеждата да научат нещо повече за новините в единайсет, и се огледа внимателно, докато слизаше по няколкото стъпала, за да стъпи на тротоара. Беше близо до Белия дом и наоколо имаше много хора, въпреки че часът беше 21:20. Улиците не бяха задръстени, но автомобилите се движеха броня до броня. Едно погрешно движение можеше да предизвика лека катастрофа. По тротоарите туристи в къси панталони и карти в ръце се бореха за пространство с мъже в делови костюми, по-празнично облечени ваканционери, нападнали ресторантите и баровете в района, и обикновени жители, запътили се по всекидневните си задачи.

Веднага щом няколкото входни стъпала останаха зад нея, Джес беше погълната от тълпата. Смеси се с нея и с благодарност откри, че никой не ѝ обръща ни най-малко внимание. По-рано камерите бяха успели да уловят всички тях — целия екип по защитата — докато излизаха заедно от сградата на съда, което бе доста неприятно за нея. Имаше инструкции да избягва медиите на всяка цена, обаче не успя. Беше хваната в капан и нямаше къде да избяга, защото репортерите се бяха стълпили около нея. Беше се опитала да се скрие зад гърба на Пиърс, който беше дал интервю на стъпалата пред сградата, а зад него стояха веселият и усмихнат Роб Филипс и триумфиращите му родители. Останалата част от екипа беше наоколо. Всички те — с изключение на Джес — като че ли бяха нетърпеливи да се окъпят в светлината на славата, да се насладят на победата, на момента.

Всички бяха съгласни, че по-добре от това не може да бъде, макар никой да не го изказа на глас.

След като Тифани на практика беше отрекла вината на подсъдимия, съдията беше ужасен и отвратен, членовете на

прокурорския екип изглеждаха така, сякаш щяха да получат удар, а екипът на защитата можеше да прескочи луната от радост. Пиърс, Кристин и Андрю хвалеха неспирно и открито проведения от Джес кръстосан разпит и Пиърс дори нарече „изкуство“ използването на първото име на Тифани. Тя не го беше поправила, не беше признала, че просто ѝ се беше изплъзнало от устата, не беше направила нищо, за да развали впечатленията им и убеждението, че е знаела съвсем точно какво прави. Дори Хейли, макар и с неудоволствие, бе казала нещо за добре свършената от Джес работа и бе придружила думите си с кисела усмивка. Сенатор Филипс, съпругата му и синът му бяха викали от радост и бяха прегръщали и целували всеки, до когото бяха успели да се доберат, включително и Джес, за нейно голямо смущение, след което бяха тръгнали към националното летище, където ги чакаше частен самолет, за да ги закара в лятното жилище на техни приятели в Бар Харбър, където щяха да прекарат следващите няколко дни.

Процесът беше приключил. Просто така. И присъдата беше невинен. Защитата беше спечелила.

Браво на екипа!

Ръдърфорд Дън, осемдесетгодишният партньор на Елис Хейс, се беше обадил, за да им поднесе поздравленията си, което беше все едно Зевс да извика от Олимп и да говори лично с Джес. (О, славата!)

Пиърс пък я беше изумил с предложението си за постоянно място в екипа му.

На всеки член на защитата беше обещан тлъст бонус чек, което също не беше за пренебрегване.

Трябваше да е развълнувана и Джес го знаеше. За нея този момент беше важен и, освен това, беше определящ за кариерата ѝ. Тръгна по Шеста улица, отдалечавайки се от тълпата репортери, събрали се на тротоара пред ресторанта, с намерението да спре такси при първа възможност. Тя трябваше да се носи във въздуха. Трябваше да свети от щастие като редицата прозорци на историческите сгради от двете страни на улицата, които блестяха, отразявайки последните лъчи на залязващото слънце. Дълбоко в себе си трябваше да се чувства топла и разцъфтяваща като късната лятна вечер, първата, на която от известно време насам можеше да се наслади.

Но не беше така.

Беше нетърпелива, разтревожена и измъчена. И дори депресирана. Започна внимателно да изрежда чувствата си в опит да определи настроението си и приключи списъка с мислено изсумтяване и думите: „Типично за мен. Търся сламката във всяко око.“

Работата беше там, че до този момент късметът винаги я беше подминавал. Късметът винаги спохождаше някого друго. Тя просто не беше от късметлиите. И нямаше да бъде. Още от петгодишна, когато баща ѝ и по-малката ѝ сестра се бяха удавили пред очите ѝ, в живота ѝ се бяха случили повече лоши, отколкото добри неща. Нямаше начин Тифани да се предаде просто така. Нямаше начин процесът да свърши просто така, Роб Филипс да бъде оправдан, а екипът на защитата да бъдат обявени за герои. Не можеше да е толкова лесно.

„Може би, помисли си с надежда, може би съм се променила. Може би след двайсет и осем години отливът се е превърнал в прилив. Може сега да съм късметлийка.“

Изкриви устни. „Ако повярваш в това, трябва да си купиш и билет от лотарията.“

Но Джес вече знаеше, че няма да похарчи пет долара за билет. Което означаваше, както мрачно си призна, че колкото и да ѝ се искаше, не вярваше в късмета. Късметът ѝ не се беше променил. Светът не беше станал изведнъж по-добър.

„Нещо не е наред.“

Мисълта постепенно придоби форма. И точно в този миг огромен джип, черен „Шевролет Събърбън“ с тъмни прозорци, които ѝ пречеха да види шофьора, спря до тротоара редом с нея. Тъй като беше винаги нащрек, Джес подскочи и се огледа нервно.

Смръщи силно вежди, когато прозорецът беше свален, и позна шофьора.

— Розовото определено е твоят цвят — каза провлечено познат мъжки глас и през отворения прозорец погледът ѝ срещна чифт присмехулни сини очи, които току-що я бяха огледали от главата до петите. Беше дяволски красив, както винаги (което беше още едно доказателство, че не беше късметлийка) — с къса, гъста, светлокестенява (или тъмноруса, все не можеше да реши) коса, слабо, лице, силно загоряло от прекараните навън часове, и великолепни сини очи, които някога караха сърцето ѝ да препуска бясно всеки път, когато се спираха на нея. Чертите му не бяха свършени, носът му беше

малко по-широк и, на трийсет и шест, той имаше няколко бръчици около очите и няколко по-дълбоки бръчки, които се спускаха от носа към устата. Беше висок метър и осемдесет и шест, имаше широки рамене и телосложение на професионален състезател по американски футбол, какъвто някога беше. Беше Марк Райън, агент от Тайните служби, и тя го мразеше. Особено когато в очите му блестяха весели пламъчета, както сега. — Къде криеш чихуахуата?

Нямаше съмнение за какво говори. Макар да не искаше да го признае, двамата с Марк винаги бяха мислили еднакво. Или поне за някои неща, макар и не непременно за онези, които имаха значение.

— Какво искаш? — Тонът ѝ не беше добронамерен. Дори сега, като го гледаше, сърцето ѝ започваше да бие по-бързо. И това я ядосваше. Някога беше мислила, че този мъж е любовта на живота ѝ. Принцът на Пепеляшка. Но беше грешала, както и за много други неща.

— Реших, че може би ще пожелаеш да те откарам у дома ти.

— Сгрешил си. — Оголи зъби — не можеше да нарече това усмивка — и продължи да върви.

— Хубав задник — извика той след нея и с думите си привлече към тази част от анатомията ѝ погледите на двама адвокати и на един бездомник, който бъркаше в кофата за боклук.

Джес продължи да върви, но вътрешно кипеше. Точно както искаше той. И тя го знаеше. Забележката му целеше да я разгневи, да я накара да се обърне към него и да подхване разговор.

Ха. Нямаше да му достави удоволствието да ухапе примамката. Вирна брадичка, изправи рамене и си пое бързо въздух, за да запази спокойствие. Но тези инстинктивни физически реакции бяха всичко, което той щеше да изтръгне от нея.

Просто продължи да върви.

Без да обърне внимание на надуването на клаксоните от всичките му страни — втората лента бе препречена от барикада поради ремонт на шосето — той продължаваше да кара бавно до тротоара. Тя усещаше присъствието му така осезаемо, че едва не се блъсна в три възрастни жени, които вървяха в обратната посока. И, което бе дори още по-смущаващо, в едно дърво от многото засадени по края на тротоара в опит да се разкраси центъра на града.

По дяволите.

— Знаеш, че ме искаш.

Веселата нотка в гласа му я накара да стисне юмруци. За нейно щастие, едната ѝ ръка стискаше праметната през рамото ѝ дамска чанта, а другата — дипломатическото куфарче, така че той едва ли бе забелязал. Няколко усмивки, насочени към нея, показаха, че те двамата все още са предмет на внимание от страна на другите минувачи.

— Върви си — подхвърли тя през рамо, с което заслужи дори още повече погледи, и продължи да крачи.

— Не трябва да се съпротивляваш на това между нас, бейби. Пак ще съм тук, когато се откажеш.

Заинтересуваните погледи се превърнаха в тихи хихикания. Джес усети как бузите ѝ поруменяват. Едва се сдържаше да не каже нещо остро. Беше наградена за сдържаността си от приближаването на свободно такси. *О, радост!* Махна с ръка, за да привлече вниманието на шофьора, и затича към ъгъла, където за него щеше да е по-удобно да спре.

И едва не падна по лице, защото едно от високите ѝ токчета се закачи в пукнатина между тротоарните плочи. И тя изгуби лявата си обувка. Препъна се и едва запази равновесие, като се хвана за друго от дърветата секунда преди да се е строполила на тротоара. Тихият смях на минувачите беше удавен в цяла симфония клаксони. Таксито не спря, а продължи нататък и бе изгубено завинаги.

Винаги ли ставаше така в живота? В нейния поне.

Стиснала здраво дървото, за да запази равновесие, Джес се чувстваше така, сякаш я гледаше не само Марк, а хиляди други очи. Стисна зъби.

— Имате ли нужда от помощ, мис? — запита мил възрастен човек с акцент, който издаваше, че не е от Вашингтон. Турист с карта в ръка, с широкопола шапка на главата, къси панталони, къси чорапи и сандали. За ръката го стискаше сивокосата му съпруга, която имаше разтревожен вид.

— Не, благодаря. Добре съм. — Усмихна им се, за да го докаже. Те ѝ се усмихнаха в отговор и продължиха нататък.

Слава богу, тълпата, станала свидетел на тромавостта ѝ, продължи с тях. Щеше да е прекалено много да се надява, че и Марк е продължил напред. Всъщност беше сигурна, че не е. Издаваха го всичките онези клаксони, които разгневените шофьори надуваха и

чието ехо се отразяваше от бетонния каньон около нея. И все по-сгъстяващия се мирис на изгорели автомобилни газове, които, хванати в капана на тесния коридор, в който въздухът не беше достатъчно, без съмнение достигаха почти смъртоносно ниво. Клаксоните издаваха също, че другите автомобили безуспешно се опитват да заобиколят спрялата кола на Марк.

Имаше нужда от обувката си, за да избяга от него.

Като подскачаше на един крак и продължаваше да се държи за стъблото на дървото, тя се обърна и я потърси с поглед.

Видя я веднага. Розовата обувка с тънкото токче, която трябваше да я кара да изглежда женствена пред съдебните заседатели, се приближаваше към нея, висеща небрежно от дясната ръка на Марк.

— Изгубила ли си нещо? — Беше облечен в прилепнали по бедрата му дънки и тениска вместо в костюма, който беше негов — и на Тайните служби — униформа и вървеше към нея с онази наперена походка на атлет, която някога имаше силата да я кара да се задъхва. Тайно, разбира се. Той със сигурност не го беше разбрал и тя нямаше да му издаде тайната сега, със закъснение.

— Дай ми обувката. — Протегна ръка.

Усмехнат, той спря пред нея, клекна и хвана глезена ѝ с намерението да ѝ обуе обувката. Дланта му беше така голяма, топла и силна, каквато я помнеше, и нямаше затруднения да я задържи, макар Джес да се опитваше да се изплъзне от хватката му. Докосването до голата ѝ кожа я накара отново да се задъха. Едва успя да потисне тръпката си. „Исусе“! Надяваше се, молеше се да е преодоляла увлечението си по него. Но ако не беше, той беше последният човек на земята, пред когото искаше да го издаде.

— Правиш сцена — каза, вдигнал поглед към нея.

Кос поглед към няколко лица от тълпата, минаваща покрай тях, ѝ каза, че е прав. Поне що се отнасяше до сцената, макар да бе спорно кой от двамата е причината за нея. Стиснала устни, тя престана да се съпротивлява и го остави да обуе обувката на крака ѝ.

— Ето, готово. — Той плъзна длан по глезена ѝ, погали го леко — скандално, тя го срита, макар че копнежът се стрелна нагоре към слънчевия ѝ сплит. — Винаги на твоите услуги — каза той, погледна я с блестящи очи и се изправи.

За миг Джес остана втрещена в широките му гърди. Тениската му беше синя, а късите ръкави излагаха на показ твърдите мускули на ръцете му. Беше невъзможно да не ги забележи. Ядосана на себе си, че е обърнала внимание на това, тя побърза да вдигне поглед. Бе с около трийсет сантиметра по-ниска дори когато беше на токчета и винаги губеше в играта на погледи, както, за голямо свое раздразнение, вече беше научила. Затова погледна встрани.

— Коя част от „върви си“ не разбираш?

Опита се да му се усмихне мило, но усмивката не се получи. Вероятно защото някой от задръстването, което бяха причинили, избра този момент да викне на Марк:

— Ей, глупако, премести проклетата кола!

Подтиквана от гледката на спрелите една зад друга коли, за която се чувстваше виновна, и раздразнена от близкия вой на клаксоните, тя се отказа от недотам открития сарказъм в полза на откритото неодобрение и каза:

— Ще бъдеш ли така добър да се върнеш в колата си?

Очевидно незасегнат от хаоса, който беше създал, той ѝ се усмихна с онази усмивка, която сякаш ѝ казваше, че е специална, и някога караше костите ѝ да се разтопяват, но сега само я накара да го погледне с открито недоверие.

— Само ако и ти дойдеш с мен.

Тя изсумтя.

— Само в мечтите ти.

— Джес. Искам да говоря с теб. А ти имаш нужда някой да те закара. Не бъди идиотка.

— О! Какво не разбираш? Дръпни колата си от пътя! — Виковете и клаксоните накараха кръвта на Джес да кипне и тя хвърли тревожен поглед встрани. Някои от шофьорите бяха отворили вратите на колите си, а други бяха излезли на улицата и ги гледаха. Стомахът ѝ се сви от тревога. Пулсът ѝ се ускори. На Марк, разбира се, дори окото му не мигваше.

Типично за Марк. И типично за нея.

— Наистина ли ще се окажеш такъв идиот? — каза го доста остро, защото се чувстваше неудобно.

— А ти как мислиш? — Той, както винаги, беше спокоен.

Тя знаеше отговора, дори погледът ѝ я издаваше — да, такъв беше. Или поне щеше да се държи така, докато не получише, каквото искаше.

— *Премести колата, идиот такъв!* — Този гневен вик, дошъл от един от шофьорите, носеше в себе си заплахата за война. Дори нямаше нужда Джес да поглежда — макар че го направи и се оказа, че е права — за да види, че ядосаният шофьор се приближава към тях.

Очите ѝ, широко отворени от тревога, се стрелнаха към Марк.

— Моля те, върви си.

— Не и ако не дойдеш с мен.

Добре, тя не го мразеше или поне побърза да реши така, след като хвърли поглед на едрият мъж със зачервено от гняв лице, който бързаше към тях, заобикалящ спрелите автомобили. Дори вече не му беше толкова сърдита. Когато беше разбрала, че красивият таен агент, по когото бе копняла тайно месеци наред, като че ли изпитва нещо към нея, срамежливата и незабележима Джесика, тя бе така главозамайна, че преценката ѝ бе замъглена. А когато обстоятелствата ги бяха събрали, тя се бе впуснала през глава в горещата любовна връзка, за която трябваше още от самото начало да проумее, че ще изгори много бързо. Или, по-скоро, ще избухне, което всъщност се беше случило. Не беше щастлива да научи, че той бе спал с половината от красивите жени във Вашингтон, окръг Колумбия, включително с Мери Джейн Кейтс, сегашната ѝ шефка. А той не бе щастлив да научи, че тя е алергична към брака и към всичко, което застрашава кариерата ѝ, и че няма да участва в мечтите за бленувания от него домашен уют. Нямаше начин.

С други думи, това беше класически случай на взаимно разочарование и загуба на илюзиите. Раздялата им бе бурна като връзката им, но това не означаваше, че не може да бъде мила и възпитана сега.

Ако не се налагаше да бъде мила и възпитана задълго.

Нов вой на клаксоните.

— Да вървим!

— Кой задържа движението?

— Обадох се на ченгетата!

— Чия е тази кола?

Неодобрителните възгласи, предизвикани от задръстването, ставаха все по-силни с всяка секунда. Джес хвърли страхлив поглед надолу по улицата и видя, че поне десетина човека са слезли от колите си и се оглеждат в търсене на собственика на джипа. Един червендалест мъж, който очевидно знаеше кой е собственикът, беше почти стигнал до тротоара, което означаваше, че е на около три метра от джипа. Вървеше бързо към тях и се заканваше с юмрук на Марк. Когато наближи още, извика:

— Няма ли да преместиш колата, задник такъв? А? А?

Джес ококори очи. Сърцето ѝ прескочи удар.

— Марк... — Погледна го разтревожено.

Погледът на Марк среща нейния. Без дори изражението на лицето му да се промени, той извади значката от джоба си и я вдигна така, че слънчевите лъчи да се отразят от нея. Червендалестият се закова на място, погледът му мятеше мълнии.

Джес смръщи неодобрително вежди.

— Не мога да повярвам, че използва значката си по такъв начин.

— Какво, да не би да искаше да го застрелям? Стори ми се малко прекалено.

Нов вой на клаксоните.

Нямаше нужда от това. Време беше да си върви.

— Задник! — извика на Марк с горчивина.

Едва доловима усмивка повдигна тъглчетата на устните му.

— Това означава ли, че ще влезеш в колата?

— Хайде. — Тя се предаде недотам грациозно, мина покрай него с маршова стъпка и изпита облекчение, като видя, че червендалестият върви обратно към колата си. Като стигна до джипа, усещайки върху себе си поне дузина разгневени погледи, се опита да извика: „Съжалявам!“ и да махне извинително с ръка на множеството, на което бе причинила неудобство.

Наградата ѝ, докато заобикаляше бързо джипа, беше воят на клаксоните и виковете на ядосаните шофьори, острият поглед, който червендалестият хвърли през рамо, и неприличните жестове на останалите, които бързо се качваха отново в автомобилите си.

„Далеч си от класата, Вашингтон.“

Като се чувстваше съвсем дребна, тя отвори вратата и седна отпред.

ГЛАВА 6

Марк седна до нея, запали двигателя и колата се отлепи от тротоара. Като шампанско, освободено от затвора на бутилката, движението се разля по улицата, запълвайки всяко свободно пространство.

— Накъде беше тръгнала? — запита той.

— Към дома — отговори тя и той кимна. Миг по-късно джипът направи ляв завой, излезе на „Д стрийт“, вляха се в непрекъснатия поток автомобили и се изгубиха от погледите на разгневените шофьори.

Джес гледаше Марк предпазливо. Той ѝ хвърли поглед, но не каза нищо. Щеше да се справи много по-лесно със ситуацията, ако пулсът ѝ не се ускоряваше при вида му.

Глупачка.

— Ако имаш да кажеш нещо, кажи го. — Ако в гласа ѝ се долавяше враждебна нотка, е, той си го заслужаваше. Камъчето, обърнало колата в тяхната връзка — беше влязла в новия си офис преди около три месеца и беше заварила там новата си шефка, притисната в него — беше ярък и жив спомен, който не очакваше скоро да забрави. Макар че се опитваше.

Той стисна устни.

— Помниш ли разговора ни, който не се състоя толкова отдавна, в който обеща да не се набиваш в очите на когото и да било, да останеш скрита?

Трябваше да се досети, че става въпрос за това. Може би раменете ѝ увиснаха малко повече от необходимото. Може би издаде лекото си разочарование. Може би се беше надявала, че се е появил в живота ѝ за първи път от три месеца насам, за да я види. Да я помоли за прошка. Да я помоли да го приеме обратно.

Не че тя щеше да го направи. Може и да беше глупачка, но не бе чак толкова голяма глупачка. Той може и да бе привлекателен, както винаги, може би дълбоко в сърцето си тя таеше искрица обич за него,

но разумът ѝ знаеше, че между тях двамата нямаше да се получи. Красавец, чийто списък със завоевания беше дълъг като парада за Деня на благодарността, не беше мъжът за нея, както му беше обяснила, след като го беше заловила с новата си шефка. Беше му казала още, че приключват, и го беше помолила да стои далеч от нея. Кое то до този момент беше правил.

— Какво за него? — Добре де, все още изпитваше враждебност. И знаете ли какво? Чувстваше се добре, че враждебността ѝ е насочена към Марк. Да, чувстваше се добре, макар че бе минало толкова време. Кое то означаваше, че може би му е малко по-ядосана, отколкото бе мислила.

— Изглежда, не се справяш добре с оставането в сянка. — Тя демонстрираше враждебност, но той говореше спокойно.

— Какво искаш да кажеш?

— Да започнем с това, че те давах по новините в шест тази вечер. В цялата страна, предполагам, тъй като те гледах по CNN.

Джес мрачно си спомни телевизионните камери, насочени към екипа по защитата, докато всички те бяха застанали на стъпалата пред сградата на съда.

— Нямам контрол над това, което телевизията реши да излъчи.

— Но можеш да не правиш така, че да си част от новините.

— Ако говориш за конференцията с пресата след произнасянето на присъдата, стоях на заден фон. Никой не ме забеляза.

— Докато Пиърс Колинс не те дръпна до себе си и не те представи на пресата като адвоката, разпитал Тифани Хигс и предизвикал признанието, че не е била изнасилена.

Джес едва се сдържа да не се свие виновно на седалката.

— Нямаше как да го предотвратя.

— Вече те бяха давали по всички телевизии. Утре лицето ти ще бъде на първата страница на половината вестници. Ще ти се обаждат от разни списания и ще искат да им разкажеш подробности по делото. Ще те питат какво е да си постигнал успех адвокат от екипа на Пиърс. Може би „Нешънъл Инкуайърър“ или някой друг таблоид ще реши да напише уводна статия за теб. Колко време ще мине, как мислиш, преди някой да се досети коя е всъщност Джесика Дийн?

Сините му очи отново я стрелнаха с поглед. Настъпи най-кратката пауза на света. Тъй като очевидният отговор беше „немного“,

Джес не каза нищо. И дори се опита да не издаде раздразнението си.

— Поставяш се в опасност, Джес. — Каза го много тихо.

— Просто си върша работата, Марк.

— В такъв случай, нещо в работата ти трябва да се промени. —
Сега тонът му бе много сериозен.

Ето отново чувството му за превъзходство, убеждението, че знае какво е най-добре за нея. А то я изваждаше от равновесие.

— Не можеш да ми казваш какво да правя.

— В случаи като този, мога.

Тя замръзна на мястото си. Присви очи.

— О, не, не можеш. Ти вече не си част от живота ми, не помниш ли? Казахме си сбогом.

Той като че ли изгуби търпение.

— Да, вече не съм част от живота ти. Но получих заповеди да се погрижа за безопасността ти. И ако продължаваш по същия начин, ще се озовеш в някоя безопасна къща толкова бързо, че ще ти се завие свят.

— Не можеш да направиш това.

Той се засмя.

— По-добре не го прави.

— В момента си мисля, че идеята е дяволски добра. Трябва да те свалим от сцената за известно време.

— Ти ли мислиш така, или онзи, дето дърпа конците ти, твоят шеф? — Ставаше дума за директора на Вътрешния отдел Чарли Хасбро, който бе поел отговорността за нейната безопасност, след като беше оцеляла след опита на подкупени агенти да я убият, и който бе измислил прикритието под името на Джесика Дийн, русата коса и всичко останало, след като тя беше отказала да напусне Вашингтон и дори твърдоглаво бе настояла да продължи да живее живота си и да приеме работата, предложена ѝ от Елис Хейс. Не знаеше кого отказът ѝ да зареже живота си и да се скрие беше подразнил повече — Хасбро или Марк. Или цялата тайна мрежа от свързани с правителството агенти, които като че ли прекарваха целия си живот да следят кой какво прави, с кого се забърква и да му попречат да говори за това.

— Аз.

Тя се усмихна самодоволно. Обикновено не го правеше, но точно в този момент отказът му да признае, че мнението ѝ за него и Хасбро

го дразни — а тя знаеше, че е така — предизвикваше у нея желание да се усмихне.

— Искаш да кажеш, че Хасбро вече не дърпа конците ти?

— Искам да кажа само, че не съм чул това от него. Вероятно защото е във ваканция, а още никой от онези, които следяха процеса на Филипс, не е свързал адвокатката Джесика Дийн с Джесика Форд, единствената оцеляла след автомобилната катастрофа, в която загина бившата Първа дама. — Усмихна ѝ се и макар че усмивката му не бе особено приятна, не можеше да се нарече и самодоволна. — Все още.

— Искаш да кажеш...?

— Сделката беше, че ще се смесиш с тълпата, ще държиш главата си наведена и няма да привличаш вниманието към себе си, ако не те включим в програма за защита на свидетели.

Да, ако към това се прибавеше и обещанието да държи устата си затворена завинаги, тези бяха условията, според които се бяха съгласили да я оставят да продължи стария си живот. Марк, както и другите, искаше да я изпратят някъде далеч, докато шокът и въпросите около смъртта на бившата Първа дама Анет Купър утихнат и всякакви съмнения, че смъртта ѝ се дължи на автомобилна катастрофа, започнат да се разсейват, което вече започваше да става. Столицата — и в по-малка степен, нацията — тъкмо започваше да се възстановява от травмата, причинена от оставката на президента Дейвид Купър в светлината на сполетелите го трагедии, и онези, които знаеха — малка група агенти и правителствени служители, Джес и Марк и шепа други — се бяха споразумели истината никога да не излезе наяве.

С други думи, нямаше да се позволи държавният кораб да бъде клатен повече и лошо чакаше онзи, който се осмелеше да предизвика вълни.

— Наистина ли очакваш някой да свърже Джесика Дийн с Джесика Форд? Джесика Форд е стара новина.

— Не и сега, когато се появи по телевизията из цялата страна като адвокатката, принудила Тифани Хигс да признае, че лъже и че несправедливо е обвинила в изнасилване сина идиот на сенатор Филипс. По дяволите, не са минали дори четири месеца, откакто снимката ти беше показана по всички телевизии, вестници и списания на света, ако си направиш труда да си спомниш. Мисля, че някой може просто да си спомни за теб. — Сарказмът бе явно доловим.

— Тогава имах тъмна коса. И носех очила. — Всъщност все още носеше очила понякога. За разлика от контактните лещи, с каквито бе в момента, те служеха за бариера между нея и света, когато имаше нужда от такава. Слагаше ги и светът ставаше различен. И я виждаше по различен начин. Те ѝ служеха като щит и невидима пелерина.

— О, да, голяма промяна. Това определено ще ги заблуди. Няма шанс някой да прозре през тази маскировка. — Спряха на червения светофар и той ѝ хвърли поглед. После очите му се спряха на косата ѝ и линиите на напрежение около устните му се отпуснаха малко. — О, между другото, бейби, като блондинка си гореща и секси.

Това бе толкова неочаквано, че тя смръщи вежди.

— Какво?

— Чу ме. Разбира се, беше гореща и като брюнетка. Сигурна ли си, че не искаш да се омъжиш за мен?

Въпросът я прониза като пика в сърцето. После у нея закипя възмущение. Как се осмеляваше да ѝ причини това? Първо разбиваше сърцето ѝ, после се шегуваше? Когато ѝ предложи закрилата на програмата за защита на свидетели, точните му думи бяха: „Какво ще кажеш да дойда с теб и да го наречем меден месец?“ И въпреки че се страхуваше до смърт от брака, тя бе достатъчно лудо влюбена в него, че да се колебае дали да не приеме предложението му. После го беше заварила в прегръдките на Мери Джейн Кейтс и беше признала неоспоримата истина — първото ѝ впечатление за него беше правилно, той беше непоправим женкар.

Нямаше нужда от такъв мъж в живота си.

— Виж, ако това е всичко, което имаш да кажеш...

Изпълнена с гняв, тя протегна ръка към дръжката на вратата. Ако не успееше да хване такси, щеше да вземе метрото. Щеше да измине пеш петдесет пресечки, ако се наложеше, макар и с неудобните обувки, за които Кристин беше настояла. Или дори без обувки. Беше готова на всичко, само и само да е далеч от него.

— Ленард Кауан е мъртъв. — Рязката промяна на тона му я закова на място. Говореше с гласа на таен агент, авторитетно и рязко, без характерния за Тексас провлечен изговор. Погледна го, забеляза здраво стиснатите му устни, напрегнатия му поглед и гневът ѝ отстъпи място на страха. Ръката се отпусна безжизнена до тялото. Облегна се

назад, без да откъсва поглед от лицето му. Светофарът светна зелено и джипът потегли.

Марк може и да се шегуваше преди. Но беше напълно сериозен сега.

— Трябва ли да знам кой е този човек? — Не се сещаше дали името ѝ е познато, но знаеше отговора, защото той се четеше по лицето на Марк. Мъртвият беше свързан по някакъв начин с ужасната тайна, която двамата споделяха.

Тайната, която, както тя се страхуваше, можеше да причини смъртта им някой ден.

— Кауан беше камериер на Дейвид Купър. Работеше за него, докато беше в кабинета. Работел е за него и преди, в Тексас. Аз — а вероятно и много други хора — предполагам, че е знаел всички тайни на президента. Вероятно е знаел за всички събития от живота на Купър. Ако ме разбираш правилно.

Разбираше го. Стомахът ѝ се сви на топка.

— Как е умрял?

— Самоубийство. Застрелял се е в главата. Намерили са го малко след зазоряване тази сутрин, в колата му, паркирана в „Рок Крийк Парк“.

Студени тръпки полазиха по гърба на Джес, тя едва потисна желанието си да затвори очи.

— Предполагам, не ми казваш това, защото наистина е било самоубийство?

— Всичко е възможно, но не бих заложил живота си на тази възможност. Говори се, че имал проблеми с алкохола. Моето предположение е, че някой се е уморил да се тревожи дали той ще продължи да държи устата си затворена.

Точно както някой можеше един ден да се умори да се тревожи дали двамата с Марк ще държат устите си затворени. Цялата тревога, която бе успяла да избути някъде дълбоко в подсъзнанието си през последните няколко месеца, сега се върна и я завладя.

— О, мили боже.

— Да.

На Джес ѝ прилоша. Напоследък, всеки път, когато страхът надигнеше грозната си глава, тя успяваше да го отблъсне, като си

казваше, че опасността е останала в миналото, че животът продължава и че никой няма интерес да я нарани — нея или Марк.

Сега проумя, че това никога няма да свърши. Никога нямаше да успеят да избягат от ужасната тайна, никога нямаше да се скрият от знанието, че бившата Първа дама бе убита.

— Рано или късно ще убият и нас, нали? — Каза го много тихо, скръстила ръце на гърди и едва потискаща тръпките, които заплашваха да разтърсят цялото ѝ тяло.

— Имам приятели на високи места. Техният отговор на този въпрос е отрицателен.

Джес издаде звук на скептицизъм.

— И ти им вярваш?

— Докато вярват, че няма да проговорим, няма да ни убият. Подозрителната смърт на единствената оцеляла при катастрофата, в която загина бившата Първа дама, ще повдигне много въпроси, а никой не желае това. Ако премахнат теб, ще трябва да премахнат и мен, защото няма да държа устата си затворена, и те го знаят. После, съществува и твоето семейство, за което вероятно подозират, че знае повече от необходимото. А и колегите ми, които не знаят всичко, но знаят нещичко. Достатъчно, за да ги накара да се чувстват неудобно. И, е, доста хора знаят малко повече, отколкото би трябвало за тяхната безопасност. Което означава, че говорим за елиминирането на доста хора, което винаги е рисковано. Докато вярват, че не представляваме заплаха за тях, ще ни оставят да живеем. Но положението трябва да остане такова, каквото е.

— Колко си сигурен в това?

Той изкриви леко устни.

— Колкото и за много други неща. Достатъчно.

— Страхотно.

— Което ни връща на малкия проблем с показването ти по CNN. Не беше умно от твоя страна.

— Знаеш ли какво? Нямам нужда да ми го казваш.

— Напротив. Затова ще го кажа още веднъж: трябва да стоиш в сянката, да останеш анонимна. Можеш да направиш поне това, щом не искаш да ни оставиш да те отведем оттук. Това ще бъде най-умното, което можеш да направиш. Трябва да се скриеш поне за известно време.

— Няма да бягам и да се крия. А и бездруго и двамата знаем, че няма място на земята, където да не биха могли да ме открият.

Не можеше да го оспори, защото знаеше, че е вярно. Когато ѝ бяха предложили да напусне столицата, то беше най-вече за да я отдалечат от любопитните репортери. А не да я защитят от убийците или правителствените агенции, замесени в това.

Вместо да оспорва абсолютната истина, той каза:

— Да изясним: да останеш анонимна, означава да не се набиваш в очите на обществеността.

— Опитвам се. Случилото се в края на процеса беше съвсем неочаквано.

В отговор той само изсумтя и тя прие това като знак, че приема думите ѝ. След миг той каза:

— Поздравления, между другото. Победата бе убедителна.

Тя го погледна с известно недоверие. До този момент той не показваше особен интерес към кариерата ѝ. Всъщност в онези вече изгубени дни, когато горяха от страст и тя беше на ръба да отговори с „да“ на въпроса му дали ще се омъжи за него, той искаше тя да работи само на половин работен ден като адвокат и през останалото време да бъде негова съпруга.

— Благодаря.

— Бях готов да се обзаложа, че ще бъде обявен за виновен.

Джес едва не каза: „И аз“. Но бързо размисли. По-добре беше да запази мнението си за случилото се за себе си. Поне докато не намереше време да го осмисли. Марк отново спря на червен светофар и тя откъсна поглед от него, за да се огледа. Вече се бе стъмнило, звездите започваха да се появяват на пурпурното небе и само тънка оранжева линия на хоризонта бележеше залязването на слънцето. Дърветата бяха високи и разлистени и караха и бездруго малките дворове да изглеждат още по-малки. Хората по улиците бяха най-обикновени, предимно семейни двойки и тийнейджъри. Уличните лампи осветяваха площад „Вашингтон“ и оставяха почти всичко друго в сянка. Пое си дълбоко дъх, изпитала облекчение и в същото време едва ли не съжалила, че си е почти у дома.

— Искаш ли кафе, или нещо друго? — запита Марк, когато светлината на светофара се смени и той потегли. Знаеше къде живее тя, както и че са почти пристигнали. Зад ъгъла имаше кафе-бар, в който

преди се отбиваха понякога за по чашка кафе и да хапнат. Някога, когато бяха заедно. Дори само споменът предизвикваше болка, а болката извикваше гнева ѝ.

— С теб? Не.

Той ѝ хвърли бърз поглед.

— Чувала ли си някога за прошка?

Тя се засмя.

— Джес...

— Просто ме отведи у дома, моля те.

Той стисна здраво челюст, но не отговори нищо, което я устройваше напълно. Отново извърна поглед. Да бъде толкова близо до него, да разговарят, да го вижда — всичко това извикваше болка у нея. А това едновременно я ужасяваше и ядосваше. Вече трябваше да е преодоляла болката от раздялата. Само дето...

„Не бъди идиотка. Признай, че е било само мимолетен флирт, и продължи напред.“

Пое си дълбоко дъх, втренчила поглед през прозореца. Апартаментът ѝ се намираше във Фоги Ботъм, близо до колежа, който бе посещавала. Разбира се, като студентка по право никога не би могла да си позволи просторното жилище с две спални, което сега делеше със сестра си Грейс, но се чувстваше добре в познатия ѝ квартал. Познаваше всеки сантиметър от него — от университета до центъра „Кенеди“ и кафе-бара зад ъгъла, където закуската беше три долара, а супата бе толкова вкусна, че бе готова да умре за нея. Когато се спуснеше мракът, както сега, не беше трудно да си представиш, че цветните градски къщи от XIX в. от двете страни на улицата все още приютяват първите си обитатели — бедните ирландци, немци и афроамериканци, които някога работели в съседните фабрики. Всъщност, когато сгъстяващите се сенки скриеха съвременните детайли, сякаш времето спираше. Мъглата, вдигаща се от река Потомак, започваше да пълзи на запад с падането на нощта и лесно можеше да се сбърка с дим от комините на фабриките, същия, който някога покривал всичко наоколо.

Джес, с лека горчива усмивка на устни, тъкмо оглеждаше групата деца, облечени в къси панталони за велосипед, къси поли и торбести дънки, втурнали се към метро магазина, когато погледът ѝ бе привлечен от фигура, изпълзяла от сенките.

Стройна млада жена, чиято дълга права руса коса се спускаше до средата на гърба ѝ, облечена в лятна рокля с развяващи се поли с дължина до над коляното, изкачваше пъргаво стъпалата, които водеха към магазина. Беше навела глава, а косата и полите ѝ се развяваха зад нея. Като стигна върха, спря и се огледа, а после тръгна към сергията за вестници. От сенките на колоните пред магазина се появи мъж и тръгна след нея. Само след секунда я настигна и я сграбчи за ръката. Тя подскочи и обърна глава към него, после се опита да се отскубне. Той поклати глава, тя престана да се съпротивлява и застина, втренчила поглед в него. Имаше нещо в стойката на тялото ѝ и в мъжа — беше висок, с красиво телосложение, тъмна коса и тъмен костюм — което предизвика тревога у Джес.

Особено защото беше почти сигурна, че младата жена е Тифани Хигс.

Тифани се отдалечаваше заедно с мъжа. Ръката му все още я стискаше над лакътя. Фигурата на младата жена издаваше страх.

„Нещо не е наред...“

— *Спри!* — Каза го така настоятелно, че Марк натисна рязко спирачките. Колата спря, Джес отвори вратата и слезе.

ГЛАВА 7

Когато стъпи на тротоара, беше изгубила двойката от поглед. Бяха се скрили зад сергията за вестници. Подтиквана от чувството, че младата жена е застрашена, за което нямаше обяснение, тя забърза нататък. Тревогата и лошите предчувствия, съмненията, които я глождеха и преди — бяха ли признанията на Тифани искрени, или плод на заплахи — отново я изпълниха. Вярно, не беше достатъчно близо, та да види изражението на лицето на младата жена, не беше достатъчно близо дори за да бъде абсолютно сигурна, че това е Тифани. Но някъде дълбоко в себе си беше убедена, че вижда Тифани и че я грози опасност.

Чувството беше така силно, че когато отново изгуби едната си обувка, тя събу и втората. Затича боса, заобикаляйки пешеходците, глуха за разговорите им, така концентрирана в мрака от другата страна на сергията, че дори не усещаше неравностите и горещината на паважа под краката си, нито забелязваше любопитните погледи, които привличаше.

— Хей, искаш ли вестник? — Старецът, който стоеше зад сергията, размахваше „Поуст“, когато претича покрай него. Тя дори не си направи труда да поклати глава в отговор. Заобиколи сергията, спря и се огледа — много бетон, тротоар, завои, улици. Кръстовище, осветено от улични лампи в странна зелена светлина. Множество витрини — пред нея, вдясно, от другата страна на улицата, вляво. Някои ярко осветени, други — не. Кафе-бар, масите пред който бяха заети до една. Хора навсякъде, много хора, сами и по двойки, както по този тротоар, така и по отсрещния. Минаваха автомобили със запалени фарове, защото бе съвсем тъмно. Два велосипеда, заключени за велосипедна решетка. Редица храсти с височина до коляното. Кошче за боклук, голямо, завързано за един стълб. Шумовете, характерни за натовареното улично движение, хора, които разговарят и се смеят, приглушена музика, долитаща вероятно от нечий айпод. Мирис на пуканки — едно дете, застанало наблизо, държеше огромна кесия.

Нито следа от развяваща се лятна рокля, накъдето и да погледнеше. Нито знак от стройна блондинка, държана здраво за ръката от тъмнокос мъж.

С други думи, нито следа от Тифани.

„Къде са?“

— Тифани? — извика Джес. После опита отново, този път по-високо: — Тифани?

Не последва отговор, само още повече любопитни погледи.

Неподвижна, ако не се броеше обръщането на главата ѝ, Джес се отказа да вика и втренчи поглед през витрината на най-близкия магазин с надеждата да открие Тифани вътре. Зърна руса коса в близкия бар и забърза нататък. Вътре беше само малко по-светло, отколкото вън на тротоара. Всъщност беше толкова тъмно, че не можеше да различи нищо друго, освен цвета на женските коси. Миг по-късно успя да забележи, че русокосата жена бе пълна и носеше дънки. Определено не беше Тифани.

Спря на около метър от тъмnochервената врата на бара и още веднъж се огледа тревожно наоколо.

— Тифани? — извика.

„Къде може да са отишли?“

— Какво правиш, по дяволите?

Беше Марк. Разбира се, че беше Марк. Сърцето ѝ подскочи от вълнение както някога. Беше паркирал джипа и я беше последвал. Тъй като не чуваше воя на клаксони, предположи, че е намерил законно място за паркиране. Или поне такова, което не пречеше на движението.

— Господи, изплаши ме до смърт. — Гласът ѝ бе притихнал, беше леко задъхана от тичането и страха. — Стори ми се, че видях Тифани Хигс. Тук. С мъж.

Той смръщи вежди.

— И какво, реши да скочиш от колата и да изтичаш да я поздравиш?

Тя сви нетърпеливо рамене, отскубна се от ръката му и продължи да оглежда района. Светофарът светеше червено и придаваше на всичко червеникав оттенък. Хората бяха навсякъде, много хора, с всякакъв ръст и телосложение. Но не видя Тифани сред тях.

— Стори ми се, че е в беда. Мъжът се приближи иззад нея, сграбчи я за ръката и я поведе нанякъде. Тя като че ли се страхуваше от

него. Беше облечен в тъмен костюм.

— Не мислиш ли, че започваш да развиваш фобия по отношение на мъже в тъмни костюми?

Въпреки сухия му тон, който я подразни, тя се обърна и го изгледа с присвити очи. По дяволите Марк. Познаваше я прекалено добре.

— Това не означава, че съм сгрешила.

— Впечатлението ти не е плод на параноята, а?

— Точно така. — Тя смръщи вежди, а светофарът светна зелено и потокът от автомобили продължи напред. — Възможно ли е да са влезли в някоя кола? Сигурна съм, че щях да ги видя, ако бяха тръгнали към магазина.

— Може би. Но въпросът е: какво те интересува това?

— Казах ти: стори ми се, че е в беда.

— Дори не си сигурна, че е била тя.

Не можеше да възрази.

— Почти съм сигурна. — Справедливостта я накара да добави: — Толкова сигурна, колкото мога да бъда от това разстояние.

Той изкриви устни.

— Както и да е, вече я няма. И не можем нищо да направим, щом не можеш да я откриеш. Да вървим. Паркирал съм неправилно. — Стисна китката ѝ като в менгеме и я задърпа след себе си. Типично за Марк.

— Предпочитам да не ме дърпаш така.

Освободи ръката си и продължи да крачи редом с него, макар да не престана да се оглежда. Все още изпитваше тревога и беше почти сто процента сигурна, че е видяла Тифани. Тази тревога караше всеки неин нерв да тръпне и тя не можеше да се отърси от досадното чувство. Беше възможно Тифани да е изчезнала в някоя от близките сгради, но да се претърсят всички барове, магазини и частни жилища около кръстовището беше трудна задача, с която тя не можеше да се заеме. Освен това, колкото повече мислеше, толкова по-малко вероятно ѝ се струваше Тифани и мъжът да са успели да стигнат до някоя сграда, преди тя да е заобиколила сергията за вестници и да ги е видяла. Следователно много по-вероятно беше да са влезли в някоя кола. А ако беше така, отдавна бяха заминали.

Марк внезапно спря.

— Кажи ми, че това не е твоята обувка.

Джес също спря, проследи погледа му и видя едната си обувка да лежи на тротоара. Хората внимателно я заобикаляха. Той хвърли осъдителен поглед към босите ѝ крака, които очевидно едва сега забелязваше, наведе се и взе обувката, като очевидно нямаше нужда да чуе отговора ѝ, за да разбере истината.

— На Пепеляшка ли си играеш? — Обърна се към нея с обувката в ръка. Като всичко останало у нея, стъпалата ѝ бяха малки и обувката изглеждаше абсурдно женствена така, както висеше от дългите му пръсти.

— Прекалено са големи за мен — обясни Джес. — Кристин — нашият консултант по въпроса за съдебните заседатели — ги избра, защото подхождали на този ужасен костюм.

— Какво му е ужасното? Както казах, изглеждаш добре в розово. — Започна да си подсвирква мелодията на Розовата пантера.

Трябваше ѝ миг, за да я разпознае. После направи гримаса. Той се усмихна и за миг, когато погледите им се срещнаха, сърцето ѝ затрепка. Господи, беше луда по него. Не, *някога беше луда по него*. Минало време, макар че тялото ѝ като че ли не го разбираше. Просто не беше честно да е толкова привлекателен и точно тази негова черта я беше вкарала в бял първия път, когато като специален агент придружаваше Анет Купър в съда, където работеше Джес, току-що завършила колежа по право. А той дори не знаеше за нейното съществуване, докато не започна да спасява живота ѝ. Тя извърна очи от лицето му в опит да се пребори с привличането и отново тръгна, твърдо решена да не го погледне. Той тръгна редом с нея. След още две стъпала се натъкнаха и на другата ѝ обувка. Тя спря и се обу. Той също спря, но този път поне не показва желание да ѝ помогне.

— Кажи ми, ако това *беше* Тифани Хигс и ти беше успяла да стигнеш до нея, какво щеше да ѝ кажеш? — В гласа му се долавяше язвителна нотка. — Да се пази от мъже в тъмни костюми?

— Ха, ха.

— Не може да мислиш, че тя иска да говори с теб. Съмнявам се в момента да си сред любимите ѝ хора на този свят. Чух, че от прокурорския офис се канят да повдигнат обвинения против нея. Може би ще пожелаеш да я оставиш на мира поне в близко бъдеще.

— Стори ми се, че е в беда. Щях да я попитам дали има нужда от помощ.

Той стисна устни.

— Ти не си отговорна за всички на този свят и го знаеш, нали?

Тя му хвърли поглед и тръгна в посоката, където, както предполагаше, щеше да намери джипа. Бяха водили този разговор и преди, някога, и нямаше намерение да се впуска в него и сега. Защото нейните взаимоотношения със света вече не бяха работа на Марк Райън. И, както тя увери сама себе си, нейното желание беше нещата да останат такива.

— Нямаше причина Тифани да оттегля обвиненията си — каза, когато той се изравни с нея. — Прокурорският офис беше само на крачка от победата. И го знаеха. Тя също е знаела. Защо, тогава, призна, че сексът е бил по взаимно съгласие?

— Защото такава е била истината?

Джес изсумтя.

— Да приема ли, че не мислиш така?

— Мисля, че ако истината беше такава и тя се канеше да признае, щеше да го направи много по-рано. Като например преди започването на съдебния процес. Защо ѝ трябваше да се отказва, след като бе отишла толкова далеч? Трябва да е знаела какво ще причини на Олдърман и на колегите му от прокурорския офис. Трябва да е знаела, че така само ще си навлече беди.

— Може би ти си я уплашила.

Джес отново изсумтя.

— Разбрах. — Той мълча известно време замислен. — Мислиш, че някой я е заплашил.

Това не беше въпрос. Джес кимна.

— Е, добре дошла в реалния свят. Това се случва непрекъснато. Богатите мъже купуват мълчанието на прегрешилите жени, откакто свят светува. В този случай можеш само да се радваш, че нещата се развиха в твоя полза.

Джес знаеше, че е прав, но пак продължаваше да се тревожи. Тревогата ѝ беше предизвикана от поведението на Тифани в края на процеса, както и от случилото се тази вечер. Започваше дори да изпитва страх. Освен това, ако Тифани искаше единствено пари, щеше

да се постараете да спечели делото — тогава щеше да получи много повече.

— Може би не е била подкупена — каза Джес бавно. — Може би е била заплашена.

— Не мисли за това — каза рязко Марк. — Тя си има адвокати и хора, които да се грижат за нея. Това не е твой проблем.

— Това е твоето решение за всичко, нали. Просто не мисли.

— Поне не се побърквам от тревога, опитвайки се да реша проблемите на всички.

— Не, ти не правиш така, нали? Ти просто свиваш рамене и оставяш хората сами да си трошат главите. Е, поне ако не става въпрос за Тейлър, която заплашваш да изпратиш в пансион.

Тейлър беше петнайсетгодишната дъщеря на Марк. Тя живееше с бившата му съпруга, но Марк, който я обожаваше, без да има ни най-малка представа как да се справи с нея, прекарваше с нея уикендите и някои празници. Джес харесваше Тейлър, а Тейлър харесваше Джес. Дори след като двамата с Марк се разделиха, двете с Тейлър не изгубиха контакт. И благодарение на Фейсбук Тейлър и Мади, помалката сестра на Джес, бяха приятелки.

— Чула си, значи?

— О, да.

— Откъде?

— Мълвата обикновено се разнася. Чух също, че дъщеря ти не ти говори.

— Ей, залових гаджето й да влиза през прозореца на спалнята й в два след полунощ. Дяволски си права, заплаших да я изпратя в пансион. И заплахата не беше празна. Още един такъв инцидент и ще го направя.

— И мислиш, че заплахата е решението?

— По-добре това, отколкото да свърши като Мади.

Джес си пое дълбоко дъх. Тонът й стана опасно остър.

— За сестра ми ли говориш?

— Не. Не — побърза да каже Марк и доби измъчен вид. — Обичам Мади. Знаеш, че е така. Тя е красива. Умна. И много сладка. Но също така е на седемнайсет и е бременна.

Фактът, че всичко, казано от него, бе вярно, не смекчи гнева на Джес. Сестра й наистина беше бременна и беше скъсала връзката си с

бащата на детето горе-долу по същото време, когато Джес беше скъсала с Марк, твърдо решена да приеме съдбата на самотна майка. С разума си, Джес разбираше защо най-лошият кошмар на Марк е да не би Тейлър да тръгне по стъпките на Мади. Но със сърцето си, макар може би да не беше съгласна с всички решения на Мади, тя бе готова да защитава по-малката си сестра до смърт.

— Хей, бременността е нещо, което се случва в този свят. — Тонът ѝ бе все така остър.

— Знам. Затова и говоря за пансион. Ако е необходимо, ще го направя, за да отдалеча Тейлър от момчето, с което се вижда.

— Не го харесваш?

— Той преследва само едно.

— Разпознаваш тази черта у мъжете веднага, нали?

— По дяволите, онова, което видя между мен и шефката си, беше само целувка. Проклетата целувка. Тя ме целуна и... добре де, целунах я в отговор. Признавам. Но беше само това. Една целувка. Нищо повече.

При това напомняне какво бяха споделяли някога, Джес изпита болка — сякаш някой се опитваше да прободне сърцето ѝ с тъп нож.

— Знаеш ли какво? В този момент наистина не ми пука.

— Не ми вярваш, нали?

— Няма никакво значение дали ти вярвам или не.

— Какво искаш да кажеш с това, че няма значение? Има. Затова и скъсахме.

— Отказвам да водя този разговор.

— Много лошо, защото аз говоря.

— Не. Без мен. Отказвам да участвам.

— Знаеш ли какво мисля? Мисля, че обърна внимание на онази целувка, защото тя ти даде извинение да прекъснеш връзката. Толкова много се страхуваш да не бъдеш наранена, че не си позволяваш да обичаш никого извън проклетото си семейство.

Джес се закова на място.

— Мисля, че ще се прибера пеш.

— О, за бога... — Марк млъкна и срещна погледа ѝ. Очите ѝ мятаха мънии. — Чудесно. Искаш да вървиш пеш? Върви. Умори се до смърт.

Джес се завъртя на пети и се отдалечи от него, като с всяка крачка усещаше погледа му, който сякаш прогаряше дупки в гърба ѝ.

Апартаментът ѝ беше само на пет пресечки.

Това разстояние изминаваше почти всеки ден, и то без никакви инциденти. Със сигурност можеше да го измине още веднъж, без Марк да я придружи. Той вече не беше част от живота ѝ и тя възнамеряваше нещата да останат така.

Едва когато стигна кръстовището на Двайсет и трета улица, осъзна, че съвсем е забравила за Тифани. Не че в този момент можеше да направи нещо и не че Тифани беше неин проблем.

Почти чуваше как Марк казва същото, което я накара отново да изпита гняв.

Вече се бе напълно стъмнило, но уличните лампи светеха на всеки ъгъл и по тротоарите имаше много хора, а автомобилното движение нямаше край, така че не бе като да е сама в блатна местност или нещо подобно. Вашингтон беше много неща, но не будеше страх. Макар че имаше кола, не си струваше да я кара из града заради задръстванията и трудностите с паркирането, затова бе свикнала да пътува с метрото, независимо къде искаше да отиде. Трябваше да признае обаче, че тази вечер се чувства различно. Може би заради Марк, може би заради процеса, може би защото не бе успяла да открие Тифани и мъжа, но се чувстваше напрегната. И силно разтревожена. Беше готова да подскочи при всеки по-силен шум. Плашеше се от близостта на хората. Страхуваше се от сенките, хранеше подозрение към косите погледи на минувачите, усещаше неудобство от близостта на непознати.

Никога досега не бе забелязвала колко дълго е разстоянието от пет пресечки.

„Толкова се страхуваш да не бъдеш наранена...“

„Какви глупости, каза си решително, макар че тихо гласче в главата ѝ прошепна: Не мислиш наистина, че е спал с Кейтс, докато сте били заедно, нали?“

Може би не мислеше — сега, когато заслепяващата я болка от целувката между двамата бе утихнала. Но беше спал с Кейтс преди това. Беше го признал. Беше признал също, че е спал с привлекателната си съседка Лин Боулинг. Тя се бе появила с кутия понички и очевидно надежди за нещо повече от споделена закуска една неделя сутрин, когато Джес бе останала да спи в къщата му. С бившата си съпруга след развода... Е, списъкът бе прекалено дълъг, а и

не искаше да мисли за това. Щом целуваше Кейтс, когато страстта им беше още гореща и нещата между тях вървяха, какви бяха шансовете да се откаже от похожденията си след време, за да ѝ остане верен в тягостното ежедневие, ако сключе брак?

Джес не беше глупава. Видяла Марк и Кейтс, преплели тела в офиса на Кейтс, тя беше узнала отговора на този въпрос веднага — шансовете бяха нулеви.

Затова бе прекъснала връзката и по този начин бе намалила загубите си.

Болката бе все още там, както откри тази вечер, макар че повечето време успяваше да я контролира. А и тя намаляваше с времето. Ключът беше да стои далеч от Марк.

Което, що се отнасяше до нея, нямаше да бъде проблем. Отказваше дори да помисли за него.

С тази цел и твърдо решена, тя се концентрира върху други неща. Неща, които ѝ носеха по-голямо щастие. Като например страхотното предложение на Пиърс да стане постоянен член на екипа му. И обещаните ѝ високи премии. Като например оттеглянето на обвиненията, направено от Тифани. Но какво би могло да се случи между нея и мъжа, отвел я така внезапно? Като си спомни езика на тялото на Тифани, Джес отново изпита тревога.

Страхът винаги се долавя.

„Не е твой проблем.“ Думите на Марк. Гласът на Марк. О!

Колкото повече се отдалечаваше от спирката пред метро магазина, толкова повече оредяваха хората по тротоарите и автомобилите по шосето. Започна да ѝ се струва все по-възможно да я дебне опасност. Може би — само може би — беше прибързала, отказвайки се от закрилата на Марк.

„Вече е прекалено късно.“

Разстоянията между уличните лампи ставаха все по-големи и пресечките между тях тънеха в мрак. Толкова плътен мрак, че тя подскочи сякаш беше простреляна, когато в един от малките заградени дворове измяука котка. Когато бе само на половин пряка от апартамента си, улицата се осветяваше само от две лампи и те бяха далеч пред нея. Сградата, в която живееше, беше по средата на отсечката и се осветяваше само от слабите лунни лъчи и от фаровете на случайно минаващите автомобили. В къщите и сградите, издигащи

се плътно от двете страни на улицата, без съмнение имаше хора, но единственото доказателство за това бе някой и друг прокраднал се през спуснатите завеси лъч светлина.

Двойката пред нея зави зад ъгъла и миг по-късно се скри от погледа ѝ. Улицата беше тъмна и смълчана, ако се изключеше далечният шум от преминаващите коли. И изведнъж тя се почувства ужасно. Сама и уязвима.

„Наблюдава ли ме някой?“

Космите по тила ѝ настръхнаха. Огледа се страхливо — наоколо не се виждаше жива душа. Паркираните автомобили, отделящи я от улицата, бяха тъмни и празни, което, напомни си тя, беше най-важното. Улицата също беше безлюдна. Но безлюдна означаваше също така, че никой не се крие в сенките и няма да я нападне. Означаваше, че никой не я следва и не се прокрадва, за да ѝ нанесе удар. А тя какво очакваше? Джейсън Ворхес? Фреди Крюгер?

Може би.

Добре, истината беше смущаваща. Радваше се, че не се налага да я признае на никого, освен на себе си. Но фактът, че е сама в град, където престъпността е висока, извикваше у нея тревога, която я глождеше и изпълваше с неувереност. Това чувство на неувереност я обземаше само когато беше сама в мрака на безлюдна улица. Както сега.

За да се пребори с него, започна да диша бавно и да върви побързо. И престана да мисли за предполагаемото самоубийство на Ленард Кауан.

„Какви са шансовете...?“

Край нея мина автомобил, после още един — и двата добре дошли като дъжд след продължителна суша — и двата я уловиха в светлината на фаровете си, и двата изчезнаха само с лек шум от гуми и червеното премигване на стоповете. На Джес — нещо, което се случваше много рядко — ѝ се прииска движението по улицата да бъде натоварено просто за да знае, че наоколо има и други живи същества. Но не, то замря съвсем. Само вятърът въздишаше около сградите и се чуваха различни приглушени шумове. Ако се изключеше това, то съществуваше единствено тракането на точетата ѝ по тротоара.

„Почти съм си у дома“, каза си.

„Дишай бавно. Крачи бързо.“

Вече виждаше апартамента си, три тъмни прозореца на най-горния етаж на триетажна сграда в редицата от къщи в колониален стил. Грейс, която обожаваше нощния живот, очевидно още не се беше прибрала. Съседните прозорци също бяха тъмни. Дали и в другите апартаменти нямаше никого?

Още няколко минути и щеше да е в безопасността на апартамента си. Потърси ключовете си... И направи ужасяващо откритие.

„Оставих дамската си чанта и дипломатическото си куфарче в колата на Марк. Нямам ключове. Нито телефон. Нямам нищо.“

Ужасът я накара да се закове на място и да се облее в студена пот. За миг — докато осъзнае липсата на вещите си и какво точно означава това — остана замръзнала на тротоара пред сградата, втренчила погледа на широко отворените си очи в тъмните прозорци.

„Какво да правя?“

Сградата, в която живееше, беше средната в редица от три долепени една до друга къщи. Отпред имаше малък двор, в който растеше висока девет метра магнолия с кремави цветове, излъчващи приятен цитрусов аромат. Широките ѝ блестящи листа шумоляха като хартия, докато стоеше там, смръщила вежди, за да види нещо през гъстия листак. Черни сенки, по-тъмни и от нощта, се простираха между дървото и сградата, както и между нея и съседната. За щастие, не ѝ се налагаше да мине през черната бездна, за да стигне до входната си врата. Тротоарът бе осветен от лунната светлина и проблясваше в сребристо. Вратата беше масивна, от дъбово дърво, стара като сградата и боядисана в тъмночервено, което през нощта изглеждаше почти черно. В този момент тя ѝ обещавахе убежище.

Само че Джес не можеше да влезе.

Нямаше смисъл да тръгне към входната врата, след като нямаше ключове.

Реалността я връхлетя — беше заключена отвън. Принудена да остане на улицата. Пулсът ѝ се ускори.

„Мога да изчакам отвън, докато Грейс се прибере — да предположим, че ще се прибере тази вечер, което може и да не се случи — или да почукам на вратата на съседите. Може би някой ще ме пусне да вляза. Така ще мога да използвам телефона им и да се обадя на мама или на Мадри. Или на Сара.“ (Третата ѝ сестра: омъжена, с две

малки момчета, в момента живееше в собствена къща на „Клей Стрийт“, беше единствената, за която бе почти сигурна, че ще си е у дома по това време. Останалите имаха различни и непредвидими начини на живот.)

„А мога да спра такси или...“

Но веднага отхвърли следващото име, което изникна в главата ѝ — това на Марк. Нямаше да се обади на Марк.

На когото и да решише да се обади, на която и врата да почукаше и да помолеше някой съсед да използва телефона му, все щеше да е по-добре, отколкото да чака на улицата Грейс да се появи.

„Мразя тъмнината.“

Сърцето ѝ блъскаше в гърдите, докато сенките край нея се полюшваха и местеха. Пак изпита чувството, че някой я наблюдава. Огледа се нервно във всички посоки. Накъдето и да погледнеше, не виждаше никого. Но нощта беше като жива.

„Хайде, време е да направиш нещо.“

Като се стараше да не обръща внимание на живота си въображение, което караше и сърцето, и пулса ѝ да препускат, Джес се завъртя на пети и тръгна към най-близката съседна къща, където имаше светлина в прозорците, което означаваше да се върне две къщи назад. Не беше направила повече от три стъпки, когато долови движение с крайчеца на окото си.

„Какво...?“

Погледна инстинктивно в посоката, където бе доловила движението. Дишането ѝ спря, очите ѝ се ококориха, когато видя сянката на човек да изскача от мрака зад магнолията и да се втурва към нея.

— О! — извика тя пронизително, препъна се, после затича към къщата, чиито прозорци светеха. Към нея се приближаваше мъж, солидна черна фигура, както успя да забележи през ужасните първи секунди, преди да побегне. Той се затича след нея. Настигна я, сграбчи я за самото, дръпна я назад и я хвана през кръста.

— Млъкни! — Думата прозвуча като гърлено ръмжене и голяма, облечена в ръкавица ръка, затисна устата ѝ, прекъсвайки вика, който се надигаше от гърлото ѝ. Ужасена, тя се опита да се обърне, да го удари, но той беше прекалено силен и бърз. Вдигна я с лекота и я понесе към сенките под дърветата.

ГЛАВА 8

Борейки се за живота си, Джес откри, че умът ѝ остава изненадващо спокоен.

„Кой...?“

„Непознат. Брутален непознат, който обича насилието.“

Ръката, която затискаше устата ѝ, покриваше и носа ѝ. Задушаваше я. Не можеше да диша. И едва можеше да мисли.

„Случайно нападение? Или...“

Джес отчете факта, че независимо кой е нападателят ѝ, тя се намира в смъртна опасност. Изнасилване, убийство — можеше да се случи всичко, което е част от кошмара.

„Подозрителната смърт на Ленард Кауан. Възможно ли е нападателят да е същият?“

Кръвта ѝ се смрази.

Опитвайки се да се освободи от задушавашата я длан, тя риташе и се въртеше, но без видим резултат. Хвана ръката му над лакътя — беше твърда и мускулеста — с двете си ръце. Той беше облечен в плетен пуловер с дълги ръкави, както разбра, напипвайки материята. После ръката ѝ се придвижи към облечената в ръкавица ръка, притисната към лицето ѝ. Той я носеше безмилостно, без да се интересува дали тя може да диша или не, без да дава и пет пари, че ѝ причинява болка. Безразличието му към болката ѝ засили паниката ѝ. Това тук не бе шега, не беше опит за обир. Беше убедена, че нападението не е случайно.

„Той ще ме убие.“

Беше сигурна. Стомахът ѝ се сви на топка. Обля я студена пот. Адреналинът изпълни вените ѝ. Тя реагира така, както би направил всеки в опит за самозащита — захапа с всички сили един от пръстите му, пробивайки кожата на ръкавицата.

— Кучка!

Той изруга и отдръпна ръката си — нещо, на което Джес се надяваше. Тя извика. Викът ѝ не бе силен и пронизителен, както ѝ се

искаше, а беше жалостив и тих звук, защото почти не ѝ бе останал въздух. Напълни дробовите си и извика отново, този път силно, с писъка на животно, което трябва да избяга на всяка цена. Но викът ѝ продължи не повече от две секунди, защото той я удари брутално с юмрук и го заглуши.

Болката беше невероятна, остра и зашеметяваща, сякаш нож прониза ребрата ѝ. Въздухът излезе от дробовите ѝ и тя беше моментално парализирана. Ударът и липсата на въздух ѝ причиниха световъртеж. Не можеше да мисли, не можеше да диша. Ръката, обгърнала кръста ѝ, стискаше като в менгеме пострадалите ѝ ребра. Другата му ръка отново затисна устата ѝ, но този път бе извита така, че не можеше да я ухапе.

„Помощ! Помощ!“ Но виковете бяха само в главата ѝ, не излизаха през устата ѝ. Нямаше достатъчно въздух дори да изстене. Никой не надникна иззад завесата, нито отвори вратата, за да погледне навън. Съмняваше се, че някой от съседните къщи набира 911.

Или никой не беше чул, или, проклятието на големия град, никой не искаше да се намеси.

„Трябва да се боря.“

И тя започна да се съпротивлява с усилие на волята. Пое си дъх, доколкото може, и започна да рити и да се гърчи в ръцете му, борейки се за живота си с всички сили. Той затегна хватката. Дишаше бързо и плитко. Гърбът ѝ опираше в гърдите му и тя усещаше как бързо се повдигат и спадат. Мускулестото му тяло излъчваше топлина. Усещаше миризмата му. Телесна миризма, неуспешно замаскирана от одеколон със сладък аромат, от който ѝ призляваше и който поемаше с всяко отчаяно разширяване на ноздрите. Ушите ѝ започнаха да бучат и тя осъзна, че чува пулсирането на кръвта във вените си.

„Имам нужда от въздух.“

Тя вдигна ръце към лицето му въпреки слабостта и болката, потърси очите му, но безуспешно. Той носеше скиорска маска.

— По дяволите! — Той отметна глава назад в мига, в който тя, отказала се от опитите да забие нокти в очите му, реши да го удари с юмрук по носа. Успя, но той само леко отслаби хватката. Вече почти се бяха изравнили с дърветата и тя се страхуваше, че целта му е мракът зад тях. Или пък искаше да я занесе до тясната алея между сградите.

„Нямам време.“

Обзета от страх, тя започна да се съпротивлява със сила, породена от паниката. Нямаше късмет. После — какво щастливо хрумване — тя заби токчето си в дясното му коляно.

— По дяволите! — Кракът му се отмести назад, но хватката му бе все така силна.

„Носи панталони с дълги крачоли, платът е дебел. Прекалено дебел, за да...“

Той я разтърси така, както кучето разтърсва котката, която е захапало.

Обувките паднаха от краката ѝ, но тя не забеляза, защото главата ѝ се размъти. Звездите изведнъж ѝ се сториха много далеч, а луната — още по-бледа. Въпреки че нощта беше гореща, тя беше обзета от студ. Ребрата я боляха. Ръцете и краката ѝ тръпнеха. Тъй като не ѝ достигаше въздух, тя се съпротивляваше все по-слабо. Риташе, удряше, гърчеше се, забиваше нокти, но нищо не помагаше.

„Не искам да умра.“

„Не трябва да изгубя съзнание. Ако изпадна в безсъзнание, с мен е свършено.“

Макар че се съпротивляваше с всички сили, двамата бяха вече в сянката на магнолията. Още няколко стъпки и нито един минувач нямаше да може да ги види, дори да гледаше към тях. И тя щеше да бъде оставена на милостта му. Крайниците ѝ бяха останали без сили, очите ѝ се стрелкаха наоколо в търсене на помощ, оръжие или каквото и да е, стига да я спасеше. Събра силите си за последен път и ритна и жестоко, забивайки петите си в бедрата му, целейки се сляпо в слабините му.

Мускулите му бяха здрави и стегнати. От удара я заболяха петите.

Дланта се отдръпна от устата ѝ. Нахлулият въздух бе така неочакван, че тя с благодарност вдиша, вместо да извика. После мъжът я удари силно отстрани по главата и болката избухна в мозъка ѝ.

Видя звезди.

Едва не припадна. Тялото ѝ се отпусна немощно. Главата ѝ клюмна на рамото му. Успя да остане в съзнание единствено благодарение на волята си.

„Не мога да се предам.“

Но нямаше сили да се съпротивлява повече. Той я завлече зад дърветата. Сега виждаше прозорците на апартаментите на приземните етажи, тъмни като зеещи очи, и кадифената трева.

Заля я нова вълна на ужас.

„Ще се случи тук.“ Не знаеше защо е толкова сигурна.

Извика на помощ и последните си сили и започна отново да се бори за живота си.

Светлината на фарове проряза нощта. Фаровете на кола, която се приближаваше по улицата към тях. Отчаянието отстъпи място на слабата надежда.

„О, моля те...“

Ярките лъчи осветиха безлюдния тротоар, по който тя бе вървяла само преди мигове. Осветиха тревата, обходиха дърветата. Окрилена, Джес започна да се бори с подновена сила, макар похитителят ѝ да я бе завлякъл в мрака зад дърветата, където не би могъл да ги види никой — дори да седеше в преминаваща кола и да знаеше накъде да гледа, което, разбира се, нямаше да се случи.

Колата набра скорост. Чувахе я да се приближава, виждаше лъчите светлина да се врязват между клоните, усещаше раздвижването на въздуха. Похитителят ѝ замръзна, напрегна се и зачака тя да отmine. Хватката му стана по-силна. Не можеше да се пребори.

„Моля те, моля те, мятете...“

През тялото ѝ преминаха тръпки. Ревът на двигателя не беше по-добровим от пулсирането на кръвта в ушите ѝ. Колата набираше скорост, устремила се към кръстовището в далечния край на улицата. След миг щеше да е отминала и да е отнесла със себе си и последната ѝ надежда за живот.

Останала съвсем без сили, тя се бореше отчаяно, риташе близките клони и успя да разтърси едно дърво.

„Може би шофьорът ще види...“

Ръката затисна устата ѝ така силно, че смачка устните ѝ и се заби в бузите ѝ, наранявайки челюстта ѝ. Вече наистина не можеше да си поеме дъх. Струваше ѝ се, че сърцето ѝ ще изхвъркне от гърдите.

Спирачките изскърцаха, вратата се отвори и нечий стъпала стъпиха на тротоара.

— Федерален агент! На място!

„Марк.“

Гласът му бе най-прекрасният звук, който беше чувала.

Облекчението бе така силно, че превърна костите ѝ в желе. Мускулите ѝ се отпуснаха, защото знаеше, че е спасена, че няма да умре тази нощ. В ума ѝ едва се бяха появили думи на благодарност, когато усети, че пада. Похитителят ѝ я бе хвърлил на земята. Тя се стовари със сила, достатъчна да счупи костите ѝ. Главата ѝ се отметна назад и се удари в един камък. Болката избухна зад затворените ѝ клепачи.

И не остана нищо, освен мрака, който я обгърна.

— ... нападната. Може би преди три минути. Изпратете хора. Да, аз...

„Марк.“ Дойде в съзнание и чу гласа му. Обзе я спокойствие и чувство за сигурност. Джес изгуби смисъла на думите му, къпеща се в звука на гласа му. Ужасът, готов отново да я обземе с идването ѝ в съзнание, започна да утихва.

Секунди по-късно отвори очи и го видя да клечи до нея. Беше само безформена сянка, която се извисяваше над нея, ръката му опипваше внимателно тила ѝ, гласът му бе сериозен. Но беше там и тя беше в безопасност.

Той напипа място, което я накара да трепне от болка.

— Оу!

Погледите им се срещнаха.

Тя си пое дълбоко дъх. „Чудесно е да можеш отново да дишаш.“

— Един мъж... ме нападна. — Гласът ѝ излизаше накъсано, на пресекулки.

Марк отдръпна ръката си и тя изпита съжаление.

— ... за последно е видян да бяга към пресечката на Двайсет и първа и Двайсет и втора улица. Възможно е да е въоръжен. — Пръстите му се преплетоха с нейните. В другата си ръка държеше мобилния си телефон. *Разбира се.* Говореше с тона, който използваше, когато беше на работа. — И изпратете линейка. *Веднага.*

— Нямам нужда от линейка. — Джес понечи да поклати глава, но болката, която я прониза, я накара да се откаже и отново да затвори очи. Чувстваше се слаба. Болеше я дори само от допира с твърдата земя.

— Погледни ме. — Марк беше приключил с телефонното обаждане, както разбра, когато послушно отвори очи. Повдигаше ѝ се

леко и беше благодарна за присъствието му. Въпреки това знаеше, че сегашното ѝ състояние на тихо и безсилно послушание, което според Марк беше най-доброто за нея в момента, не беше нормално. Поне не за нея.

Той я погали по бузата, отметна косата от лицето ѝ и се наведе към нея. Толкова близо, та ѝ се стори, че ще я целуне. Топлият му дъх докосна устните ѝ, които инстинктивно се полуотвориха в очакване на целувката. После лицето ѝ бе окъпано от синя светлина. Използвайки телефона си за фенерче, той надникна в очите ѝ.

— Едната ти зеница е по-голяма от другата. Ще трябва да те прегледат.

Разочарованието, което я обзе, нямаше нищо общо със състоянието на очите ѝ. *Искаше да я целуне.*

За да се пребори с внезапно обзелата я слабост, тя измърмори в отговор нещо, което знаеше, че ще го ядоса.

— Знаеш ли какво, красавецо, не можеш да ми заповядваш.

Той пусна ръката ѝ.

— Зряла, както винаги. Добре е да знам, че не си на прага на смъртта. — Прибра телефона в джоба си.

Къде беше нападателят ѝ?

Мисълта я накара отново да изпита ужас и тя забрави всичко друго. Погледът ѝ обходи близката околност. Щеше веднага да скочи на крака и да побегне, ако можеше. Но нямаше сили, както откри при първия си неуспешен опит.

— Стой неподвижна — заповяда ѝ Марк.

Тя се подчини просто защото в този момент ѝ бе невъзможно да направи каквото и да било.

Главата я болеше толкова силно, сякаш я бяха ударили с чук. А ребрата я боляха при всяко поемане на въздух.

„А ако той се върне?“

Изказа мисълта на глас.

— Шегуваш ли се? Бейби, обещавам ти, че с мен си в безопасност.

Знаеше, че е вярно. Но, странно, не се почувства по-добре. Последното, което искаше, беше отново да разчита на Марк. Джес зависеше единствено от Джес и нещата трябваше да останат такива.

Но ѝ беше необходимо и последното ѝ усилие, за да пусне ръката му и да седне.

Успя.

Светът се завъртя пред очите ѝ. Не можа да се сдържи и нададе тих стон.

— Какво ти става, по дяволите? — В гласа му се долавяше тревога, но и строгост. — Не трябва да се движиш, докато не дойде линейката.

— Да, добре.

Главата ѝ се залюля и ако не беше рамото на Марк, на което положи чело, щеше отново да се просне на земята.

— По дяволите, Джес. — Ръката му я обгърна и я задържа в седнало положение. — На тила ти има подутина с големината на топка за тенис. Беше в безсъзнание, когато стигнах до теб. Не трябва да се движиш. — Тя не отговори и той добави мрачно: — Боли ли те и на друго място?

Тя понечи да поклати глава, но болката, която я прониза, я накара да размисли. Но ако кажеше на Марк за болката в ребрата, той щеше да съблече сакото ѝ, за да я прегледа. Познаваше го.

— Не мисля. — Гласът ѝ все още беше слаб и треперлив. Наистина не трябваше да се движи, той беше прав, но при мисълта, колко бе уязвима, проснатата на земята в мрака, страхът отново я стисна за гърлото и стомахът ѝ се сви. Двамата все още бяха изложени на опасност. Нападателят ѝ можеше да е навсякъде. Без да вдигне глава, тя се опита да се огледа едновременно във всички посоки. — Отиде ли си? Сигурен ли си?

Ръката му я стисна още по-силно.

— Сигурен съм. Хвърли те на земята и побягна, сякаш го гонят триста дяволи. Не можах дори да стрелям. А и не исках да те оставя, така че копелето се измъкна. Засега.

Тя се успокои поне малко.

— Ти си въоръжен?

— Разбира се. Аз съм федерален агент, за бога.

Тя определено се почувства по-добре. Но не каза това на глас, а:

— Трябва да го заловим.

— Хората ми го търсят в момента. Познаваш ли го?

— Не.

— А можеш ли да го опишеш?

— Метър и осемдесет, мускулест. Дълбок глас, без акцент. Само толкова знам. Носеше скиорска маска, пуловер с дълги ръкави и панталон. Черен или в друг тъмен цвят. Колко трудно може да е да откриеш някого, облечен така в тази горещина?

Горещо или не, тя потръпна при спомена за нападението.

— Отговаря на това, което видях и аз. Това описание дадох и на колегите си. Исусе, отне десет години от живота ми тази вечер. Стоеше на тротоара пред апартамента си, където беше в безопасност или поне така мислех. Телефонът ми звънна, отговорих, погледнах към теб, а теб те нямаше. Сякаш се беше изпарила! Подкарах по улицата и видях някакъв тип да те влачи към дърветата.

Тя присви очи.

— Следеше ли ме?

— Разбира се. Не мислеше, че ще те оставя да се прибереш сама, нали? А и забрави нещата си в колата ми. — Огледа се нетърпеливо, а тя продължаваше да обляга главата си на рамото му и да се надява, че мозъкът ѝ отново ще започне да работи. — Защо, по дяволите, линейката се бави толкова?

Добър въпрос. Независимо че Марк беше въоръжен, страхът, че нападателят ѝ е някъде в мрака, караше космите по тила ѝ да настръхнат. Не защото мислеше, че може да ѝ се случи нещо лошо, докато е с Марк — а и Марк нямаше да прибере пистолета си, ако очакваше проблеми — но ако нападателят ѝ бе въоръжен и се приближеше достатъчно, можеше да застреля и двамата. Полазиха я студени тръпки, докато през ума ѝ минаваха все по-страшни възможности.

„Трябва да се махнем оттук.“

Вдигна предпазливо глава от рамото на Марк. Болката я накара да трепне. Зави ѝ се свят. Започна да си поема внимателно въздух и бавно седна, вместо отново да отпусне глава на рамото му. Ребрата я боляха, но сега болката бе притъпена, което я караше да мисли, че вероятно са натъртени, а не счупени.

— Какво правиш, по дяволите?

— Няма да чакам тук да дойде глупавата линейка. Ако нападателят се върне, ще ни застреля. Лесна мишена сме.

— Мислиш, че ще позволя на някого да стигне до теб?

— Не. Но дали ще успееш да му попречиш? Човек никога не знае, може да застрелят първо теб. Както и да е, предпочитам да съм в безопасност.

Тревата бе хладна и бодеше. Едва сега забеляза, което говореше много за състоянието ѝ. Отбеляза също колко силна е ръката на Марк, усети аромата на магнолията и чу ръмженето на близкия климатик. Полата ѝ се бе вдигнала едва ли не до кръста и краката ѝ бяха голи. Изглеждаха слаби и бледи в мрака. Зрението ѝ се бе нагодило достатъчно към тъмнината, за да вижда сравнително добре чертите на Марк. Челюстта му бе здраво стисната, устните му бяха тънки, което не бе добър знак.

Той също беше разтревожен.

— Чудесно — каза той.

После се изправи и я взе в прегръдките си, с което я изненада. Лесно я вдигна — той бе силен, а тя лека.

— Хей, мога да вървя — запротестира тя, въпреки че ѝ се виеше свят. Последното място, на което искаше да бъде, беше прегръдката му. Защото там се чувстваше като у дома си.

— Ужасно си досадна, казвам го просто за протокола. — В гласа му се долавяше остра нотка. Изражението му бе всичко друго, но не и любезно.

— О, много ти благодаря. Можеш да ме оставиш на земята.

— Говориш прекалено много.

— Върви по дяволите.

— Може би по-късно. Ако ме помолиш любезно.

Тя го изглежда злобно, но не каза нищо повече. Кавгата с Марк отнемаше прекалено много от енергията ѝ, а нямаше излишна. А и в сегашното си състояние нямаше да спечели словесната война. Беше ѝ трудно да се предаде, но обви врата му с ръце.

Положи усилия да пренебрегне пулсиращата болка в главата си и да се пребори със световъртежа и се концентрира в намирането на отговори.

— Мислиш ли, че случилото се има нещо общо със смъртта на Ленард Кауан?

Той ѝ хвърли поглед.

— Хрумна ми нещо подобно.

Тя си спомни как Тифани Хигс беше отведена нанякъде.

— А може да има нещо общо и със случая на Филипс.

— Възможно е.

През главата ѝ започнаха да минават и хиляди други сценарии.

— Преди да бъде въввлечена в този случай, извърших проучване върху домашното насилие в Анакостия. — Различните възможности отново се завъртяха в главата ѝ. — Някои от онези мъже бяха наистина агресивни. А преди това помогнах на Кейтс да получи присъда за обвиняем. Имаше доста огорчени в онзи случай. След това идва ред на бившия приятел на Грейс, на когото издействах ограничителна заповед. Може още да ме мрази, макар че вероятно щях да го позная. Или...

— Чакай малко. Господи, колко врагове си си спечелила през последните месеци?

Думите му я накараха да смръщи вежди. Дори това незначително действие извика болка в главата ѝ.

— Работата е там, че не смятам нападението за случайно. Не се опита да ме ограби. Не поиска пари, нито пък нещо друго. Просто ме сграбчи и... — Млъкна, защото я разтърсиха тръпки. Толкова силни, че нямаше как Марк да не ги забележи. Хвана я още по-здравео и стисна устни. Е, винаги беше склонен да я защитава. Истински мъж.

Това бе едно от нещата, които обожаваше у него. През повечето време поне. Когато не пресичаше границата и не прекаляваше с тази своя черта.

— Възможно е да е било сексуално насилие. — В гласа му не се долавяше абсолютно никакъв нюанс. Което казваше много, когато ставаше въпрос за Марк.

— Може би. — Джес премисли отново. Възможно беше, макар че нищо не подсказваше това. Но, да, може би убийството бе *второто* намерение на нападателя.

Марк бе оставил „Събърбън“-а в средата на улицата с работещ двигател и отворена врата, както видя тя, когато приближиха тротоара. Чуваше тихото мъркане на двигателя. Меката светлина, струяща от купето, осветяваше нощта. Беше едновременно успокояваща и плашеща. Ако някой дебнеше в мрака с оръжие, двамата с Марк щяха да са идеалната мишена.

— Откъде дойде той? Гледах те как вървиш по тротоара и съм готов да се закълна, че наоколо нямаше никого.

— Беше вече близо до сградата. Зад дърветата. Мисля, че ме чакаше. — Едва успяваше да запази гласа си да не трепери. През ума ѝ минаваха като на живо моменти от нападението. Тя преднамерено ги изхвърли от главата си и продължи да диша спокойно и равномерно.

„Всичко приключи. Сега съм в безопасност.“ Секунда по-късно последва друга мисъл: „Трябва да благодаря на Бога за Марк.“

— Отсега нататък да не си помислила дори да отидеш някъде сама.

Ето, че отново ѝ заповядваше, което също бе облекчение, защото ѝ даваше и друга тема за размисъл, освен нападението. Джес бе готова да оспори думите му, но реши, че само ще изхаби въздуха си. Марк си беше Марк. А тъй като вече не беше с него, характерът му не беше неин проблем. Концентрира се в оглеждането на околността, а той заобиколи колата с нея и ѝ отвори вратата. Не беше лесно и изискваше малко жонглиране, но успя, без да я изтърве, след което я сложи върху седалката.

— Забрави за линейката. Прекалено са бавни. Ще отидем в клиниката на „Вирджиния Стрийт“. — Все още бе наведен над нея. Очите му потъмняха, докато обхождаха лицето ѝ. — Ще ти останат синини. — Погали я по слепоочието, докосна я леко. — Ето тук.

— Той ме удари. — Ръцете ѝ трепереха и тя ги сви в юмруци, за да не забележи и той. Ребрата я боляха всеки път, когато се опиташе да си поеме дълбоко дъх. Макар че нямаше да го сподели с него. Последното, което искаше, бе той да се суети още около нея. Загрижеността му прекалено много ѝ харесваше, чувстваше се добре.

Марк се стегна. Без да каже и дума повече, той закопча колана ѝ, затвори вратата, заобиколи колата, седна зад кормилото и запали двигателя. Бяха стигнали почти до светофара, когато иззад ъгъла се показва полицейска кола с надута сирена и въртяща се лампа.

— Закъсняха — каза Марк и им даде знак с фаровете си.

ГЛАВА 9

Линейката пристигна почти веднага след полицейската кола. След като предаде Джес в ръцете на лекарите, Марк поговори с полицаите и с цивилните агенти, които седяха във втората кола, докато я преглеждаха. След като установиха, че нараняванията ѝ са повърхностни, лекарите изгубиха интерес към нея. Вашингтон бе град, в който насилието се ширеше, убийствата ставаха на всеки час, катастрофите отнемаха човешки животи. Беше очевидно, че според тях преживяното от нея е равносилно на детска игра и не си струва да си губят времето.

След като светнаха силно в очите ѝ и провериха жизнените ѝ функции, те ѝ дадоха две хапчета и лед за подутина на главата и си тръгнаха. Полицаите записаха показанията ѝ и също си тръгнаха. Имаха намерение да обикалят района в опит да заловят нападателя ѝ. Джес обаче смяташе, че няма голяма надежда.

Надеждата ѝ беше свързана с цивилните агенти в колата без отличителни белези. Един поглед към тях бе достатъчен, за да се досети, че са колеги на Марк. Подозираше, че им се е обадил. Но всъщност не искаше да знае подробностите. Не искаше да има повече допирни точки с неговия свят.

— Накъде? — запита Марк, когато полицейската кола се отдалечи. Бяха отново в „Събърбън“-а, който бе спрял близо до светофара, а тя притискаше торбичката с лед към главата си. Близо до ъгъла се бяха събрали неколцина разхождащи кучетата си, за които тя предположи, че са от квартала. Когато Марк включи на скорост и колата се отдели от тротоара, те започнаха да се разпръскват.

— В апартамента ми. — Беше изненадана от въпроса му.

Марк зави наляво, за да заобиколи сградата, както предположи Джес, и да не прави забранения обратен завой, защото полицейската кола бе все още в обсега на зрението им.

— Ще прекарам нощта с теб. — Каза го така, сякаш не очакваше тя да възрази.

Тя изправи гръб.

— Не мисля така.

— Май не ме чу, а? Твоята безопасност е моя работа. Да предположим, че си права и нападението над теб не е било случайно. Ако онзи е имал мотив, можем да предположим също, че подобен опит се очаква от всички, които знаят подробностите около смъртта на Анет Купър. Също така съм готов да се обзаложа, че той ще опита пак.

Стомахът на Джес се сви, защото бе принудена да признае ужасната истина. Марк беше прав. По гръба ѝ полазиха тръпки и едва се сдържа да не хвърли страхлив поглед към него. Но беше повече от сигурна, че нападателят ѝ си е отишъл — поне за тази вечер.

И изказа тази своя увереност.

— Готова ли си да заложиш живота си на това?

— Не искам да прекараш нощта при мен. Това няма да стане. Няма да съм сама. Грейс ще се прибере. — „По някое време, добави мълчаливо. Или пък не.“

— Не, няма да се прибере. Обади се и каза, че ще прекара нощта навън.

След миг на изненада, в който успя само да премигне, Джес си спомни, че беше оставила мобилния си телефон в колата му. И разбра какво се е случило, защото Грейс ѝ беше вярна и макар някога да харесваше много Марк, никога нямаше да му се обади.

Изгледа го гневно.

— Отговорил си на обаждането ѝ?

— Реших, че може да е важно.

— Извадил си телефона от чантата ми и си приел обаждането?

— Той беше в страничния джоб. Не съм отварял чантата ти.

— А фактът, че телефонът е мой — мой, а не твой — говори ли ти нещо? — После ѝ хрумна нещо още по-изненадващо. — Грейс е говорила с теб?

— Казваш го така, сякаш съм обществен враг номер едно. Всъщност побъбрехме си. Тя каза, че ти липсвам.

— Не може да е казала подобно нещо!

Той се усмихна леко.

— Добре, де. Нарече ме лъжец, както и още много други неща. Това стана, след като ѝ обясних, че си забравила телефона си в колата ми и че се каня да ти го върна. Накрая се успокои достатъчно, за да ми

остави съобщение. Всъщност разговорът с нея ме накара да извърна очи от теб и това се оказа достатъчно за онова копеле.

— Не мога да повярвам, че е оставила съобщението на теб. Не се обиждай, но не си в списъка ѝ с любими хора.

— Разбрах. Вероятно нямаше да ме остави да ти предам съобщението, ако не отиваше в нощен клуб с гаджето си. Останах с впечатлението, че се кани да изключи телефона си.

На Джес ѝ бе необходим миг да се осъзнае.

— Пет пари не давам дали Грейс ще си е у дома или не. Няма да прекараш нощта в апартамента ми. Това няма да стане. Скъсахме, помниш ли?

— Бейби, ако мислиш, че в това има нещо лично... — Телефонът му звънна, преди да е успял да довърши. Извади го и отговори, а погледите им се срещнаха.

— Чакай минутка — каза той в слушалката, после я покри с длан, без да откъсва поглед от нейния. — Няма да прекараш нощта сама и това е крайт на разговора на тази тема. Или аз ще дойда у вас, или ти ще дойдеш с мен у нас. Ти избираш.

Нито едно от двете решения не ѝ харесваше и тя ясно изрази неодобрението си. Но познаваше Марк, знаеше, че няма да може да се отърве от него, и никак не искаше да се впуска в безплодния спор, който щеше да последва, ако настояваше на своето. Също така никак не ѝ беше приятна мисълта за безсънна нощ в празния апартамент. Независимо дали ѝ харесваше или не, нападението я беше изпълнило със страх и я беше направило уязвима. Щеше да ѝ е необходимо известно време, за да се съвземе.

— Ще спя при майка си. — Тонът ѝ бе едва ли не кисел. — И няма да бъда сама, ОК?

Той кимна и каза в слушалката:

— Съжалявам. Давай.

Джес гледаше през прозореца, а Марк зави надясно вместо наляво на следващото кръстовище и пое на север, към жилището на майка ѝ, в което живееше и сестра ѝ Мадисън.

— Не съм изненадан. — Тонът на Марк бе мрачен, когато след миг отговори на онзи, който се обаждаше. — Да. Нямам представа. — Заслуша се отново, после: — Дръж ме в течение. — И затвори.

— Не са го открили — заключи Джес.

— Не са.

— И няма да го открият, нали?

— Предполагам.

Джес отпусна рамене. Не че не беше очаквала точно този отговор. Свали торбичката с лед от главата си.

— Не мислиш, че нападателят ще се появи в този район, нали?

— Ако искаше да има свидетели, нямаше да те причаква в тъмното.

— Успях да се измъкна. Може би е отчаян.

— Може би. Но пак ще му е по-лесно да те дебне и да те залови, когато си сама. А домът на майка ти е зоологическа градина.

— Да. — Джес изпита облекчение. Последното, което искаше, бе да постави семейството си в опасност. Но също така не искаше Марк да играе ролята на неин бодигард, а дори да успее да се отърве от него — трябваше да си го признае — щеше да се страхува да прекара нощта сама. И така, по подразбиране, оставаше само домът на майка й. И както беше казал Марк, мястото приличаше на зоологическа градина: непрекъснато влизаха и излизаха хора и дори не можеше да се каже кой присъства в даден момент. Никой, ако е с ума си, не би я нападнал там.

Вече минаваше единайсет часът и нямаше голямо движение в този жилищен район. За разлика от Ню Йорк, градът, който никога не спи, хората си лягаха рано във Вашингтон, защото трябваше да стават рано. Виждаха се единствено тийнейджъри, наслаждаващи се на последните дни от ваканцията, и стопани на кучета, които ги разхождаха преди лягане.

— Чух, че са ти предложили повишение.

Като се имаше предвид, че Пиърс я бе поканил да стане постоянен член на екипа му само преди шест часа, Джес го погледна изненадано.

— Откъде знаеш?

Той се усмихна малко горчиво.

— Имам си източници. Ще приемеш ли?

— Да. — Преди отговорът да излезе от устата й, осъзна, че дълбоко в себе си беше взела решение още в мига, в който бе чула предложението. — Ще ми кажеш ли кой е източникът ти? Защото много бих искала да знам.

— Не. И бездруго не я познаваш. — Бързото проблясване в очите му подсказа на Джес, че я подлага на изпитание.

Отказа да захапе въдицата. — Нали знаеш, работата за Колинс означава да си заета седем дни в седмицата по двайсет и четири часа на ден?

Искаше да каже, че в живота ѝ няма да има място за почти нищо друго, освен за работата. Като например социален живот, любов, брак, мъже. Като например него, макар той да бе вече вън от картината. Поправка: за някой като него.

Тя с радост щеше да прегърне подобна възможност. След края на връзката им мъжете бяха последното, което я интересуваше. Опитът ѝ говореше, че не си заслужават болката, която причиняват.

— Да.

— И пак си готова да приемеш, нали?

Тя настръхна.

— Имаш ли някаква представа как се държиш?

— Какво? Просто правя забележка. Споменавам сигурен факт. А ето ти още и съвет: не работи до изнемога, като се опитваш да се погрижиш за всички други. Така само ще се вкараш рано в гроба.

— И какво, по-точно, означава това?

— Знаеш. Образованието на Мадри вече е платено. Майка ти е наела сграда, за да може да отвори истинска детска градина, вместо да гледа деца в къщата си. Чух и за новия магазин на Грейс.

— И?

— Хайде, Джес, разговаряш с мен, не с някой друг.

— Не е твоя работа. Нищо от това.

— Права си. Не е. Как е главоболието ти?

Стиснала твърдо устни, Джес не отговори. Гледаше многозначително през прозореца. Не че имаше какво да се види. Тесни двуетажни сгради от двете страни на улицата. Повечето собственици бяха предпочели белия цвят, макар че се виждаха и няколко сиви и тъмни къщи. Повечето, както и домът на майка ѝ, имаха покриви от черни плочи и малки веранди отпред. Общо взето, всички сгради изглеждаха стари и порутени, уморени. В този квартал хората се бореха, живееха от заплата до заплата и се тревожеха дали ще могат да направят месечната си вноска за ипотеката, или да платят наема си.

Беше щастлива, че печели достатъчно, за да облекчи живота на семейството си. И защо да не го облекчи? Беше най-голямата сестра и винаги се бе чувствала отговорна за останалите. Също така и за майка си, която се бе омъжвала три пъти — досега — и, за нещастие, винаги бе привличана от неподходящи мъже. Те бяха сговорна дружина — тя, майка им, Сара, Грейс и Мади. Каквото и да се случеше, добро или лошо, те се държаха една за друга. Понякога спореха за дреболии, но винаги заставаха една зад друга във важни моменти.

„Събърбън“-ът зави и пое по „Лондри Стрийт“. Джес се огледа и видя, че къщата на майка ѝ е една от малкото, чиито прозорци още светят. Каза студено:

— Можеш просто да ме оставиш отпред.

— Какво, не искаш да вляза?

— Не искам.

— Не мислиш ли, че малко прекаляваш с това натякване, че мразиш бившето си гадже?

— Не. И, между другото, никога не съм казвала, че те мразя. Не те мразя. *Преодолях* раздялата, което е съвсем различно нещо. — Гордееше се с убеждението, което гласът ѝ издаваше. — И това, че не искам да влезеш, няма нищо общо.

— А с какво има нещо общо?

— Не искам да обяснявам защо си с мен, ОК? Ако влезеш, мама ще разбере, че нещо не е наред. Ще се наложи да ѝ кажа какво се е случило — или ти ще го направиш — и тя ще се разтревожи. Ще каже на Грейс да не излиза нощем. Ще изпрати Мади да живее с нас, защото мисли, че е по-безопасно, когато хората в една къща са повече. А може да изпрати и Сара, заедно с всичките ѝ деца, когато следващият ѝ брак не потръгне. Което няма да помогне, но ще ме подлуди.

— Нека изясним. Нямах намерение да кажеш на майка си за случилото се?

— Нямам.

— А на Грейс?

— Какво за нея?

— Живеете в един и същи апартамент. Може би трябва да знае, че си била нападната в общия ви преден двор.

Джес не беше мислила за това. Ако съществуваше и най-малката възможност нападението да не е било специално насочено към нея,

Грейс също беше в опасност.

— Добре, ще кажа на Грейс. — И притихна, защото знаеше, че да каже на Грейс бе все едно да каже и на майка им, както и на сестрите си — нещата просто ставаха така в тяхното семейство. — Ще ѝ кажа достатъчно, за да бъде в безопасност.

— Майка ти няма ли да се запита защо така внезапно си решила да прекараш нощта при нея?

Добър въпрос. Преди Джес да е успяла да измисли задоволителен отговор, усети кракът ѝ да допира нещо студено и влажно. Погледна изненадано надолу и осъзна, че има и друг проблем.

— Изгубих обувките си. — Като си спомни как ги беше изгубила, сърцето ѝ отново запрепуска бясно. „Можеше да умреш тази вечер.“ — Трябва да са все още някъде в двора.

— В такъв случай, трябва да обясниш и защо се появяваш боса.

— Тя няма да забележи. — Ако успееш да влезе незабелязано в къщата обаче. Защото всички знаеха, че има навик да се събува веднага щом прекрачи прага.

— А синините, които ще имаш утре? Тях ще ги забележи.

Джес усещаше лека болка над дясното си слепоочие и в ребрата и беше сигурна, че Марк е прав.

— Ще ги прикрия с грим. Повярвай ми, мама има много гримове в банята, а и бездруго ще трябва да ги скрия, за да отида на работа. — Въздъхна, защото се сети и за други трудности. — Най-големият проблем е как ще отида на работа без обувки. Или без дрехи. О, добре, предполагам, че ще трябва да стана рано и да изтичам до апартамента си, за да се преоблека.

— Ако не те познавах, щях да съм изненадан, че се каниш да отидеш на работа, след като едва си избегнала смъртта.

Джес отвори уста, за да затвори неговата с няколко добре подбрани фрази, но видя червен миниван да се появява иззад ъгъла и да спира пред къщата на майка ѝ и част от секундата по-късно — Мадиди да скача на тротоара. Това я разсея. Висока едва метър и шейсет, Мадиди все още изглеждаше прекрасно, дори и със заобленото си коремче, което (вече в седмия месец) приличаше на добре напомпана бейзболна топка. Дългите ѝ руси плитки подскачаха в такт с крачките ѝ. Стискаше нещо, което приличаше на възглавница, и дори в мрака и от това разстояние се виждаше, че е бясна.

— Забрави! Просто забрави! — Мади се обърна и се развика на този, който я беше докарал. Не трябваше да си гений, за да се досетиш, че шофьорът е Брайс Уолински, дваисетгодишният бивш годеник на Мади и баща на детето ѝ. Джес беше повече от сигурна, че е той. Нямаше много време, преди семейството да излезе и да го разкъса, защитавайки Мади.

— Спри. Ще сляза — каза Джес на Марк, без да откъсва поглед от сестра си. Светлината на луната, както и тази, струяща от прозорците на къщата, бе достатъчна да види, че по бузите на Мади се стичат сълзи.

Марк натисна спирачките в мига, в който миниванът потегли със скърцане на гумите, оставяйки Мади да стои пред къщата. Джес тъкмо отваряше вратата, когато Мади с цяло гърло извика:

— Задник!

И после запрати възглавницата след отдалечаващото се превозно средство.

ГЛАВА 10

„Господи, в каква каша се забърках!“

Тази бе първата, изпълнена с горчивина, мисъл на Марк, след като Джес изскочи навън и се втурна към ядосаната си сестра. Осъзна, че в тази така пълна със случки нощ предстои семейна сцена. Отгледан в света на жените, това не бе нещо ново за него, но пак предпочиташе да го избегне, ако може.

Нямаше такъв късмет.

Като държеше Джес под око, която пък не изпускаше от поглед сестра си, Марк спря „Събърбън“-а до тротоара, което не беше проблем в този отдалечен район на града. Не бързаше да се присъедини към Джес. Всъщност наслаждаваше се на тези няколко мига самота, за да прецени нещата. Мисълта, че Джес можеше да намери смъртта си тази вечер, го подлудяваше, което означаваше, че все още изпитва чувства към нея. Независимо колко упорито се беше опитвал, независимо колко беше убеждавал сам себе си в обратното, тя все още притежаваше сърцето му.

Само няколко седмици след първата им среща той ѝ беше предложил брак. Бързото влюбване не беше в природата му. След развода преди няколко години, не беше склонен да се поддава на чара на жените. Изневярата на съпругата му с негов колега, федерален агент, го беше излекувала завинаги от желанието за брак. Или поне така мислеше, докато не срещна Джес.

Връзката им се зародила в момент на опасност. От опита си на военен знаеше, че нещата могат да се развият наистина бързо, когато животът ти е застрашен, както бе станало с него и Джес. Като специален агент, натоварен да се грижи за безопасността на Анет Купър, той се беше втурнал към мястото на катастрофата, в която бе загинала тя, както и шофьорът и придружаващият ги федерален агент. Бе открил четвъртия пътник от изгорялата кола, единствената, която беше оцеляла, защото е била изхвърлена навън. Тази оцеляла беше Джес и от мига, в който я беше намерил да лежи замаяна и лошо

ударена на тъмния хълм, по който колата се бе преобърнала, той се грижеше за безопасността ѝ.

Оттогава бяха избягвали смъртта поне половин дузина пъти. И борейки се за живота си, се бяха влюбили. Бързината, с която това се случи, както и силата на чувствата им, го бяха хвърлили в паника, или поне така мислеше от гледна точка на времето. Паниката се беше засилила, когато се чу да ѝ предлага брак — нещо, което не знаеше, че има намерение да направи, докато думите не излязоха от устата му. И какво беше направил? Как се беше справил? Почти веднага бе намерил начин да прецака връзката им.

Когато Кейтс, бивше негово гадже, което по игра на съдбата се оказа шефка на Джес, го бе изненадала, като се бе хвърлила в обятията му, докато чакаше да заведе Джес на обяд, беше реагирал така, както щеше да реагира преди връзката си с Джес и не само бе позволил на Кейтс да го целуне, а я бе целунал в отговор. Беше го направил дори след като знаеше, че Джес е в същата сграда и дори на същия етаж. На път да се срещне с него, да. Нарочно ли го беше направил? Не разбираше много от психология, не прекарваше много време в изясняване на мотивите си, но сега, в отдалечеността на времето, беше готов да отговори положително.

Познаваше Джес. Знаеше, че няма да понесе да види как любимият ѝ целува друга жена.

И се беше оказал прав. След това нямаше връщане назад. Тя не прие извиненията му. Не му даде втора възможност. Истината бе, че той изпита едва ли не облекчение, когато тя му каза, че всичко между тях е свършено.

Докато не се опита да поднови стария си начин на живот, докато не се опита да живее без нея и откри, че нищо вече не му се струва правилно.

Зарови се в работа, прекалено твърдоглав, за да признае дори пред себе си, че е направил ужасна грешка. Но седмиците минаваха и тя му липсваше все повече и повече. Празнотата в живота му, ставаше все по-голяма и по-голяма. И дори ярките слънчеви дни му се струаха студени и сиви.

Без Джес.

Все още обмисляше всичко това, когато колега от ФБР му се обади и го информира за смъртта на Ленард Кауан.

Предполагаше се, че е самоубийство.

Той обаче не вярваше. Не толкова лесно. Не още.

След смъртта на мисис Купър, той вече не бе част от охраната на Белия дом, а работеше в Тайните служби. Този следобед бе зарязал разпита на заподозрян в пране на пари и бе тръгнал да търси Джес. Беше я намерил в съдебната палата и я бе изчакал да излезе.

Излъга я. В момента не му беше официално наредено да се грижи за безопасността ѝ. Потърси я по собствена инициатива, защото едно знаеше със сигурност — нямаше да позволи да я убият. Хасбро почти със сигурност щеше да издаде такава заповед, след като научеше какво се е случило, но Марк нямаше намерение да чака.

„Твоята задача е да се грижиш за оцелялата.“ Така беше започнало и така щеше да остане. Защото той беше единственият агент, за когото бе сигурен, че няма тайна цел. Беше готов да защити Джес с цената на всичко.

Беше използвал смъртта на Ленард Кауан, за да се доближи до нея, а ето, че по-късно тя му бе послужила и като обяснение за нападението над нея. Ако това бе отговорът, тя все още беше в смъртна опасност. Щом веднъж започнеха, тези момчета никога не се отказваха. И никога не забравяха. Можеше само да се надява, че неуспехът ще ги накара да се скрият за известно време.

„Но мен не нападнаха.“

Да, не го бяха нападнали, така че може би грешеше. Може би нападението над Джес не беше последица от случилото се с Кауан. Може би бе едно от уличните престъпления, които във Вашингтон се случваха на всеки кръгъл час — просто потвърждение на факта, че Вашингтон си е Вашингтон. Или може би беше нещо друго. Защото, ако онези момчета бяха нападнали Джес, щяха да знаят, че трябва да убият и него.

Дори щеше да бъде по-умно да елиминират първо него. Освен ако, разбира се, убийците не бяха федерални агенти, които не искаха да премахнат един от своите. Въпреки това щеше да бъде опасно и дори глупаво да убият нея и да оставят него жив.

А може би знаеха, че двамата са скъсали, и мислеха, че не дава и пет пари за нея.

Глупаво предположение.

Смръщил вежди, Марк беше втренчил поглед в мрака и преценяваше възможностите.

— *Мади*. — Страхът в гласа на Джес го накара отново да обърне поглед към нея. Видя Мади да се превива на две, сякаш коленете ѝ се бяха превърнали в желе, и веднага изскочи от колата. Тревогата го изпълваше и изнервяше, което беше странно, защото никога не се тревожеше за себе си. Дори ако по него хвърчаха куршуми и летяха ножове, дори да избухваха бомби в близост до него — всяка физическа опасност го правеше само по-студен и по-хладнокръвен.

Но жените в беда винаги успяваха да извикат тревога у него.

Чу риданията на Мади почти в мига, в който стъпи на паважа, и забави крачка. Беше се страхувал, че е улучена от куршум или прободена от нож в ново нападение, но ето, че най-лошият му страх се оказа неоснователен. Като баща на дъщеря, която сменяше настроенията си дори по-често от дрехите — а и това ставаше дяволски често — разпознаваше неутешимия плач още щом го чуеше. На него реагираше винаги по един и същи начин — не искаше да има нищо общо. Но понякога човек нямаше къде да избяга и просто трябваше да се справи.

За щастие, сега това се очакваше от Джес.

Тя коленичи над сестра си, която бе паднала на колене на тротоара и бе заровила лице в дланите си. Мади беше красиво момиче с големи сини очи, фини черти, леко квадратна брадичка, напомняща тази на Джес, но Марк намираше за обезпокоителна комбинацията от плитките и дрехите, каквито носеше и Тейлър в издутия си корем.

Може би защото не можеше да престане да мисли как би могъл да опази собствената си по-непокорна и по-малко ученолюбива дъщеря, щом умно момиче като Мади бе позволило да пострада така.

Късметът вероятно не бе достатъчен и тази мисъл смразяваше кръвта му.

— Той не дава и пет пари — проплака Мади. — Не мога да разчитам на него дори за *това*. Какъв проклет задник.

Марк не чу отговора на Джес главно защото, оглеждайки се наоколо за възможна опасност, видя възглавницата, която Мади бе захвърлила, и използва претекста да я вдигне, за да се отдалечи от тях. После се върна до колата си, за да извади чантата и дипломатическото куфарче на Джес, които тя, без съмнение, щеше да поиска. Вече при

тях, стиснал възглавницата под мишница и праметнал чантата през рамо, видя, че Мади говореше и плачеше едновременно, а Джес ѝ помагаше да се изправи. Мади беше с около десет сантиметра по-висока от нея и незнайно колко килограма по-тежка. Джес току-що беше преживяла физическа и психологическа травма, но никой не би предположил това, като ги гледаше. Джес бе тази, която бе в ролята на закрилницата. Прегърна Мади през кръста и по-младата сестра се облегна на по-възрастната, отпусна глава на рамото ѝ, попивайки съчувствието и подкрепата, докато вървяха така към верандата. Марк, който ги гледаше, присви устни.

Според него Джес бе тази, която се нуждаеше от съчувствие и подкрепа. Но я се опитайте да я убедите в това.

Джес се грижеше за сестра си, за майка си, за всички. Това бе едно от нещата, които го подлудяваха у нея. Някога тази нейна черта го беше накарала да си помисли, че е подходяща за брак. Разбира се, това бе, преди да открие по-непривлекателните ѝ черти като ревността, параноята и нелекия нрав, който се бе проявил накрая, когато тя му каза мнението си за него, преди да го изхвърли, както той мислеше тогава, завинаги от живота си.

Не че това бе възможно. Макар тя още да не беше го осъзнала, тайната за смъртта на Анет Купър, която двамата споделяха, ги свързваше навеки.

Беше като да имат дете. Заради Тейлър той беше завинаги свързан с бившата си съпруга, която бе алчна карьеристка и хвърляше вината за всичко върху другите.

Не беше необходимо непременно да я харесва. Но не можеше да направи нищо, за да промени ситуацията.

— Бе толкова *неудобно*. — В гласа на Мади се долавяха едновременно гняв и мъка. — Всичките онези двойки и аз. Сама. На първото събиране на групата. Брайс се закле, че ще дойде, и аз казах така на всички. И цялата група го чакаше. А той дойде едва пет минути преди края. И дори не се извини. Пет пари не дава.

Джес каза:

— Ако искаш, ще го намеря и ще му отрежа топките.

Марк чу думите ѝ, защото в онзи момент бе зад тях, макар и не прекалено близо. Двете бяха стигнали до стъпалата. Беше почти абсолютно сигурен, че се шегува. Но, от друга страна, като знаеше

колко ожесточено може Джес да защитава семейството си, неговите топки автоматично се свиха леко в отговор.

Мади подсмръкна, докато двете с Джес изкачваха четирите стъпала, които водеха към малката покрита веранда.

— Той е баща на детето ми. А казва, че не е готов за бебе. Е, знаеш ли какво, аз също не съм готова. Но ще го родя, готова или не — продължи с горчивина Мади. Вече не плачеше, което може би беше добър знак.

— Брайс е незрял.

Марк знаеше, че Джес внимава какво казва, защото не искаше да намали шансовете на двамата да се съберат. Разбира се, Мади и цялото семейство щяха да са завинаги свързани с бащата на детето ѝ, независимо дали това им харесваше или не. И това щеше да бъде една от онези постоянни връзки, определени от съдбата. Но като че ли нито една от двете още не го бе осъзнала.

— Е, време е да порасна. — Този път горчивината на Мади бе ясно доловима.

Марк осъзна, че вероятно бе издал някакъв звук, с който бе напомнил на Джес за присъствието си, защото тя се обърна и го погледна. Погледът ѝ срещна неговия, докато той изкачваше стъпалата зад тях. Той се възхищаваше на дупето ѝ. Движенията на полата ѝ го примамваха. За щастие, успя да си придаде невинно изражение, когато тя се обърна. Нямаше да позволи да бъде заловен. Долови гневните искрици в очите ѝ и доби впечатлението, че не е желан. Посочи невинно възглавницата. Е, все някой трябваше да я внесе вътре.

— Ще ти помогнем да преминеш през това. — Джес успокояваше Мади в отговор на нещо, което тя бе казала. Погледът ѝ отново срещна този на Марк, враждебен, както и преди. Той ѝ се усмихна. А в отговор тя го изгледа така, сякаш се канеше да го убие. Всъщност, ако погледите можеха да убиват, той щеше да падне на място.

— Аз само... Само искам бебето ми да има баща. — Тъжното признание на Мади накара Джес отново да ѝ посвети вниманието си. — *Истински баща.*

— Ние никога не сме имали, но пак се справихме добре. — Джес целеше да я придума да бъде силна. — Повярвай ми, мъжете често са надценявани.

Съобщението беше отправено и към двамата, но остротата определено бе за него.

— Но винаги сме искали да имаме. Поне аз.

Очевидно нямаше какво да се отговори на това, защото Джес не каза нищо. Вече бяха изкачили стъпалата и Марк дискретно чакаше Джес и Мади, все още уловени за ръце, да прекосят верандата. Завесите не бяха спуснати и се виждаше вътре в дневната. Той я познаваше добре — жълти стени, диван, тапициран с дамаска на цветя и обърнат с гръб към прозореца, дървен, люлеещ се стол й фотьойл, тапициран в син плюш, обърнати към камината, и плазмения телевизор над нея — затова не й обърна внимание, а само хвърли бегъл поглед, колкото да се увери, че е празна. През големия прозорец струеше светлина и падаше върху верандата, бялата градинска люлка и прашната папрат в саксия в далечния ъгъл.

Двамата с Джес бяха прекарвали тук вечерите през късната пролет. Просто седяха в люлката и наблюдаваха как светът преминава покрай тях. Това, разбира се, беше, когато все още си говореха. Споменът го накара да изпита носталгия по отминалите дни.

Но, както беше казала Джес, с връзката им беше свършено. В момента бе готов да остави нещата така. Последното, от което имаше нужда, бе нов брак, да не говорим за нова съпруга. Сигурно си беше загубил ума, че дори беше обмислял такава възможност.

Но ако някой се домогваше до Джес, щеше да я има само през трупа му.

Изведнъж му се стори, че така, на верандата, са прекалено изложени на погледи и опасности.

Мади и Джес вече бяха стигнали до входната врата. Мади извади ключа си. Пъхна го в ключалката, а Джес отстъпи, за да й направи място, и неслучайно му хвърли гневен поглед, когато той пристъпи, внимателно заставайки между нея и улицата.

Джес прошепна:

— Може би моментът е подходящ да си тръгнеш.

Той прошепна в отговор:

— Благодаря ти, Марк, че ми спаси живота.

— *Тихо.* Ще си тръгнеш ли, моля те?

— Не. И, освен ако не си измислила друго обяснение защо си с мен, май е по-добре да започнеш да се преструваш, че отново ме

харесваш.

Очите ѝ проблеснаха.

— Когато прасетата...

— Марк! — Вратата се отвори и в този момент — дали защото не беше възможно да не е чула как си шепнеха — Мади се обърна и го видя. Светлината от коридора падаше върху нея и той видя, че първата ѝ реакция беше радост. Това беше добре, защото и той наистина харесваше Мади. После тя си спомни, че се предполагаше, че той е постъпил лошо със сестра ѝ. Смръщи вежди и лицето ѝ потъмня, а погледът ѝ се спря на Джес. — Никой не ми е казал, че пак сте заедно с Атила от племето на хуните.

— Не сме заедно — отговори Джес. Името Атила, което Тейлър използваше във Фейсбук, напомни на Марк, че Мади е едва ли не най-добрата приятелка на Тейлър. Въздъхна. Дъщеря му оставаше при него през повечето уикенди, а да си самотен баща на млада дама, която изглежда твърдо решена да расте бързо, беше предизвикателство, каквото не беше очаквал. Училището с пансион беше само заплаха, макар че щеше да я изпълни, ако ситуацията с гаджето ѝ останеше същата. Не знаеше какво да прави — дали да напляска дъщеря си, или да си оскубе косата от загриженост за нея. И така се беше превърнал в Атила от племето на хуните. Е, щеше да се справи.

— Радвам се да те видя, Мади. — Тонът му беше сух.

Чу превозно средство да се приближава и се напрегна.

Хвърли бърз преценяваш поглед на приближаващите се фарове и бързо бутна двете втрے в къщата, след което влезе и затвори вратата. Посрещнаха ги приглушени гласове и смях и Марк разбра, че някъде в къщата има и други хора, което не беше изненада. Джуди Форд Търнър Уелън, великолепната майка на Джес, която се бе омъжвала три пъти и в момента беше вдовица, обичаше да събира хора около себе си. Не ѝ харесваше да бъде сама и затова около нея обикновено беше оживено. Нейният дом бе относително безопасно място за Джес и тя можеше да остане тук, докато той преценеше степента на заплахата. Изражението на Джес ясно му подсказваше, че тя не е щастлива от присъствието му.

Той се обърна и ѝ се усмихна. Малко иронично, макар и не толкова, че Мади да го долови.

Джес нямаше кой знае колко голям избор. Ако го пратеше по дяволите, трябваше само да каже на майка ѝ за нападението и Джуди

щеше да го помоли да стои близо до дъщеря ѝ с цената на живота си.

И двамата го знаеха, както стана ясно от бързата размяна на погледи.

Превозното средство, което бе извикало страх у него, дори не намали. През прозореца на дневната Марк го наблюдаваше как отминава. След това прогони от ума си мислите за коктейли и танци, които бяха породени кой знае от какво, и подаде възглавницата на Мади.

— Благодаря. — Тя я притисна до гърдите си.

След това Марк подаде чантата и куфарчето на Джес.

— Благодаря.

— Няма защо.

Джес го дари с фалшива усмивка.

— Е, благодаря ти още и задето ме докара, но...

Преди да е успяла да довърши обречения на неуспех опит да го прогони, глас откъм кухнята извика:

— Мади? Ти ли си? С кого разговаряш?

Джуди.

— С Джес — извика в отговор Мади. Вече се бе втурнала към кухнята. Марк отбеляза, че не го спомена. Джес го погледна многозначително, като че ли само с усилие на волята можеше да го накара да си тръгне.

— Как мина занятието? — Въпросът на Джуди достигна до тях. Мади отговори нещо, което Марк не разбра съвсем.

— Ако бях на твоє място, щях да кажа, че климатикът ми се е повредил. — Съветът бе даден тихо и с поверителен тон. Очите на Джес мяхаха мълнии. Марк я заобиколи и тръгна към кухнята. Беше минало известно време, откакто бе видял бъдещата си тъща, и не знаеше как ще го посрещнат. Откри, че няма търпение да разбере. Тъй като бе единствено дете, усещаше болезнено липсата на голямото и шумно семейство на Джес.

— Занятията не могат да ти помогнат при раждането. Помагат само лекарствата — чуха съвета на Джуди, както и скърцането на стола ѝ по пода. Разговорът, въртящ се около бебетата и раждането, замлъкна веднага щом Джес и Марк влязоха в кухнята. Малко изненадан от внезапното мълчание, с което го посрещнаха, Марк огледа групата жени на средна възраст, седнали около кухненската маса. Те го гледаха

в отговор с различни изражения на лицата, вариращи от смайване до предпазливост. Първата му мисъл беше, че не бяха очаквали появата на мъж и бяха загрижени, защото не изглеждаха възможно най-добре. Втората... Не знаеше, но беше заинтригуван. Две от жените ръкомахаха в опит да разпръснат някакъв малък бял облак. Едната жена бе със строго изражение на лицето и стоманеносива коса, която висеше безжизнена до раменете ѝ. Другата, слаба, с оживено лице, имаше руса, късо подстригана коса. Бяха облечени небрежно — в тениски или блузи с дълги ръкави, а русокосата бе облечена в розов хавлиен халат.

— Ъ-ъ, между другото, Марк е тук — каза Мади.

— Марк. — Джуди като че ли беше доволна да го види. Широко усмихната, тя забърза към него. Приятно закръглена или, както тя обичаше да казва, с щедри извивки на тялото, петдесет и две годишната Джуди беше облечена в дънки и светлосиня тениска с някакъв надпис на френски отпред. Беше горе-долу с ръста на Мади, с къса платиненоруса коса, която се къдреше леко около ушите и на тила ѝ, сини очи, правилни черти, пълни бузи и закръглена брадичка. Многото грим — днес сенките ѝ бяха електриковосини — и малкото бръчки я караха да изглежда по-млада. Беше привлекателна жена и го знаеше. Флиртуваше така естествено, както и дишаше, и много харесваше мъжете.

За разлика от най-голямата си дъщеря.

Стигна до него и го прегърна. Марк я прегърна в отговор с истинска привързаност.

— Защо не сте ми казали, че пак сте заедно? — Тя го пусна и насочи въпроса си колкото към него, толкова и някъде зад него. Нямаше нужда Марк да се обръща, за да узнае, че там стои Джес.

— Работим по въпроса — отговори той, преди Джес да е успяла да си отвори устата, и тя го смушка с лакът в ребрата, когато мина покрай него. Беше оставила някъде чантата и куфарчето си.

— О, скъпа, гледах те по телевизията днес. — Джуди прегърна Джес, после се отдръпна и я огледа от главата до петите. — В красивия ти розов костюм. Изглеждаш наистина добре. Знаеш колко много те харесвам руса. И спечели делото! — После погледна дъщеря си малко по-внимателно и смръщи вежди. — Какво си направила с лицето си, за бога?

— Нищо сериозно. — Джес успя да се измъкне с този отговор, защото всички жени заговориха едновременно. Марк видя, че мястото, където онова копеле я беше ударило, започва да се подува и да посинява. Не се съмняваше, че тя има и други наранявания.

И изведнъж беше завладян от примитивното желание да убива. Сви ръце в юмруци. Като осъзна това, съзнателно отпусна длани.

Приятелките на Джуди говореха за излъченото по телевизията.

— Аз също те видях.

— Аз бях на работа, но те гледах през обедната почивка.

— Казах на всички, че си дъщеря на съседката ми.

— За първи път гледам по телевизията някого, когото познавам. Който не е арестуван, искам да кажа.

— Сега си истинска знаменитост.

Вместо да отговаря, Джес само се усмихваше. Джуди избра този момент, за да го представи.

— Това е Даян, Лени, Пат, Диди, Бетси... — говореше тя и махаше с ръка. — Литературният ми кръжок. А това е Марк, гаджето на Джес.

Джес направи кисела физиономия, но не каза нищо. Марк знаеше, че замълча само защото не искаше да спори с майка си пред гостите.

— Радваме се да се запознаем с теб. — Леко озадачен от погледите на събралите се дами, Марк реши да ги успокои с усмивка.

Те му се усмихнаха в отговор, но пак изглеждаха нервни.

Мади, която стоеше до хладилника и си наливаше чаша мляко, му се усмихна злобно. Добре, очевидно тук ставаше нещо, което той пропускаше. После димът достигна до него, той усети миризмата и изведнъж разбра — Джуди и приятелките ѝ пушеха трева. Беше шокиран. Ококори очи. Жените, събрани около масата, го гледаха втренчено в отговор с виновни изражения на лицата.

— Не знаех, че имаш компания — извини се Джес на майка си и я хвана под ръка. Тъй като правеше така само в моменти на силен стрес, Марк осъзна, че Джес също е схванала ситуацията. — Няма да ти пречим. Нямах нищо против да прекарам нощта тук, нали? Хм, климатикът ми се развали.

— Разбира се, че можеш да спиш тук. Винаги. Това е домът ти. — Джуди смръщи вежди, когато Джес дръпна Марк вън от кухнята. —

А Грейс?

— Мисля, че ще прекара нощта при приятеля си — отговори Джес, махна за последен път на жените и двамата с Марк изчезнаха от погледите им.

— Това не е ли агентът от Тайните служби? — Въпреки решителните усилия на Джес, Марк все още бе достатъчно близо, за да чуе приглушения въпрос. — Мислиш ли, че забеляза нещо?

Без значение коя жена го бе изрекла, в гласа имаше тревога. Е, не беше чудно.

— Не се тревожи, той е страхотен — отговори Мади, после мрачно добави: — Понякога.

— Сигурна съм, че дори не забеляза. — В гласа на Джуди имаше увереност. — Знаеш какви са мъжете.

— Той наистина е хубав — каза друга жена. — И има хубава работа. За Джес ще е по-добре да се държи за него.

Като чу това, Джес му хвърли поглед, който би накарал всеки друг да трепне. Той вдигна и двете си ръце във въздуха в присмехулен жест, че се предава.

После като че ли всички заговориха едновременно, но, за щастие, те бяха прекалено далеч, за да чуят нещо. Бяха вече в коридора и Джес решително го дърпаше към вратата.

— Майка ти и приятелките ѝ пушат трева в кухнята. — В гласа му се долавяше озадачение.

— Ако имаш проблем с онова, което видя, мога само да кажа, че вината е твоя, задето не си тръгна, когато се опитах да ти покажа вратата — каза му без никакви недомлъвки. — Диди е на химиотерапия. От това ѝ е лошо и тревата е единственото, което помага. Когато е на лечение, всичките ѝ приятелки от клуба по литература се събират и спят у тях. Е, всъщност стоят будни цяла нощ и разговарят. Предполагам, че тази вечер е ред на мама да бъде домакиня. — Спря пред вратата и го изгледа. — Повярвай ми, нито една от тях нямаше да е тук, ако знаеха, че ще се появя с теб.

— Хей, аз съм таен агент, не ченге. И това няма нищо общо с мен.

— *Върви си.* — Тя отключи вратата и се обърна към него, поставила ръка на бравата. — Оценявам всичко, което направи за мен тази вечер, но отсега нататък всичко ще е наред.

Въпреки че демонстрираше смелост, беше бледа, с широко отворени очи, наранена и толкова уязвима, че стомахът му се сви. Без никакво предупреждение, я хвана за раменете и се наведе, за да я целуне по меките прелестни устни.

Устните ѝ се полуотвориха под натиска на неговите. Усети топлината им, влажността на вътрешността на устата ѝ, през него сякаш премина електрически ток. Тя го целуна в отговор с уста, неочаквано гореща и жадна. И за миг въздухът между тях сякаш се наелектризира.

— Джес! — Гласът, дошъл някъде над тях, ги накара да се разделят и да вдигнат едновременно погледи. Марк бе леко зашеметен от целувката, затова му трябваше миг, за да осъзнае кого вижда. В края на стълбите стоеше Сара, облечена в лилава пижама и с навита на розови ролки коса. На двасет и пет, втората сестра бе малко по-стройно подобие на майка им, макар да ѝ липсваше неукротимият дух на Джуди и да слагаше доста по-малко грим. Тази вечер лицето ѝ въобще не беше гримирано, по него бе размазан някакъв нощен крем, или поне така му се стори на падащата под ъгъл светлина. Вероятно щеше да спи така.

Понякога, да знаеш твърде много за жените, не бе нещо добре.

Джес се бе измъкнала от прегръдката му. Господи, не беше възможно да я е целунал. Поне не биваше да го прави, докато не премислеше някои неща. Истината беше, че не знаеше какво иска, когато ставаше въпрос за нея. Беше обаче стопроцентово сигурен, че няма да я остави да умре.

— *Ти* какво правиш тук? — запитаха едновременно двете сестри.

— Двамата с Рон се скарахме и той си тръгна. Аз също. — Смехът на Сара бе тъжен. — Може би, когато се прибере и види, че ме няма, ще премисли.

— О, Сара. Къде са момчетата?

— На лагер. До събота. — Сара присви очи. Марк си спомни, че тя не виждаше почти нищо без контактните си лещи, които очевидно не беше сложила. — Марк ли целуваше?

— Здравей, Сара — каза той и се прокле, защото бузите на Джес веднага пламнаха.

— Да и не, не сме отново заедно. Само ме докара тук, защото климатикът ми се развали. И си тръгва. — И тогава Джес го погледна.

Погледът ѝ му казваше, че нищо не се е променило. Той отвори вратата. Вътре нахлуха влага и горещина. Улицата навън бе тъмна и смълчана. Прекрасна и мирна лятна вечер или поне така изглеждаше. Виждаше тъмните очертания на „Събърбън“-а, който го чакаше до тротоара. — Лека нощ, Марк.

Той прецени, че убиецът няма да се опита да стигне до Джес в тази къща, пълна с жени. Можеше да я остави, сигурен в безопасността ѝ. С тази мисъл в главата, се остави тя да го избута през вратата.

— Не мога да повярвам, че ме целуна — прошепна тя, когато той мина покрай нея. Това не беше нещо, което той искаше да обсъждат в момента и особено когато Сара беше наблизо.

— Остани вътре — беше отговорът му, след което излезе на верандата. — Чу ли? Просто за всеки случай.

— Не съм *глупава* — изсъска тя и затвори вратата.

На устните му заигра горчива усмивка. Огледа тъмния двор — професионален рефлекс — тротоара и улицата и не откри нищо необичайно. Отиде до колата и влезе. После извади телефона от джоба си и набра добре познат номер.

Хасбро отговори на първото позвъняване.

— Трябва да поговорим — каза Марк. — Случи се нещо. Джес има нужда от защита.

ГЛАВА 11

— Искаш ли? — Луси предложи парче шоколадова поничка на Джейдън, която поклати глава. Минаваше полунощ и зората на новия ден приближаваше. Използваха клиентската карта на мис Хауърд, която ѝ осигуряваше безплатно кафе и поничка на ден. Използваха я, откакто бяха научили за нея през втория ден на бягството си, когато бяха отишли в „Куик Стоп“ в Анакостия и им бяха обяснили от какви привилегии могат да се ползват. Луси не знаеше за колко време важат привилегиите, но в момента те им спасяваха живота. Бяха отишли в Анакостия, защото някога Луси имаше приятелка там и се надяваше, че ще могат да преспят у тях. Но когато стигнаха там, приятелката ѝ беше отдавна заминала, а мястото се продаваше според табелата отвън. Въртяха се наоколо, спяха на пода. Големият план беше да тръгнат към Калифорния, където Луси винаги бе мечтала да живее, но имаше един-два проблема. Единият беше, че два автобусни билета до Лос Анджелис струваха стотици долари повече от онова, което имаха, а вторият — че нямаха лични карти. Луси беше изрязала няколко купона за храна от вестниците — от онези, които помагат на бездомните да се нахранят — и се беше опитала да ги продаде всеки за четвърт долар. Джейдън се опита да намери работа в най-близкия „Макдоналдс“, но направи грешката да каже на любопитния управител, че причината да няма постоянен адрес и телефонен номер, както и лична карта, е видяното от нея убийство, което я е принудило да се крие. Управителят извика ченгетата и Джейдън едва успя да се измъкне, преди те да са дошли. В резултат на това Луси и Джейдън бяха напуснали Анакостия и Луси беше накарала Джейдън да се закълне, че няма да разговаря с никого за онова, което бяха видели.

— Тези понички ми дойдоха до гуша. — Джейдън отпи от кафето и двете излязоха през тежката стъклена врата. Бяха разтревожени и нямаха какво да ядат. Така, както вървяха нещата, кафето можеше да се окаже най-обилното им хранене за деня. Луси беше сложила в него много сметана и захар, защото бяха безплатни, а

Джейдън имаше нужда от калориите. Единственото, добро което можеше да се каже за липсата на апетит на Джейдън беше, че така щеше да им е по-лесно с бюджета. Парите им бяха почти свършили, намаляващи бързо поради това, че живееха на улицата през последните три седмици. Луси не знаеше какво ще правят, когато свършат съвсем. Не можеше да става и въпрос да кандидатстват за работа, а не можеха да спечелят кой знае колко от продажбата на купони за храна. Щяха да измислят нещо. Може би да продадат кръв. Болниците плащаха добре, нали? Или може би...

— Вчера дори не изяде хамбургера си. — В „Бургер Кинг“ имаше специално предложение: два хамбургера за долар, и Луси беше отстъпила пред глада. Джейдън бе отхапала само една хапка от своя и Луси беше изяла и двата. Тъжното беше, че в полунощ, когато бе помолила Джейдън да вземат всекидневните поничка и кафе, отново умираше от глад.

— Не обичам хамбургери. — Раменете на Джейдън висяха отпуснато, тя се оглеждаше нервно. Луси знаеше как се чувства.

Светлините, обграждащи „Куик Стоп“, изнервяха и двете. Бялата светлина беше ярка и разкриваше прекалено много. По кожата на Луси пълзяха студени тръпки. Мисълта, че убиецът на мис Хауърд се разхожда наоколо, беше ужасяваща. Можеше да бъде всеки един от тълпата. Бяха го видели и вероятно най-добрият начин да запазят живота си беше да го предадат на полицията. Но не виждаха как ще установят самоличността му, а ченгетата бяха лоша новина за тях. И вероятно нямаше да успеят да го издадат. Така им оставаше само алтернативата да се крият, докато съберат достатъчно пари да напуснат града.

— Искаш ли кафе? — запита Джейдън.

— Не.

Почти опрели рамене, двете прекосиха бързо паркинга и се скриха в относителната безопасност на мрака, който предлагаше отсрещната сграда. Бяха избягали толкова далеч, колкото им позволяваха парите, и сега бяха в „Колидж Парк“, Мериленд. Живееха в покрайнините на университетското градче. Луси беше сигурна, че ще ги открият по-трудно там, където има и други тийнейджъри, много от които не изглеждаха по-възрастни от тях. А така може би щяха да успеят да купят две фалшиви лични карти и да си намерят работа.

Проблемът беше, че беше август и есенният семестър още не беше започнал. Нямаше студенти, с които да се смесят. А и хората, които продаваха фалшиви лични карти, все още не се навъртаха наоколо.

— Ченге. — Джейдън сграбчи Луси за ръката, докато патрулната кола прекосяваше паркинга. Кафето се разля по паважа, почти до краката им. Джейдън отскочи назад, но не изтърва чашката. И двете бяха много нервни, но на Джейдън й личеше повече. Луси държеше чувствата си заключени в себе си.

— Спокойно. — Въпреки че се опитваше да успокои Джейдън, Луси също бе нервна и пулсът ѝ препускаше. Стомахът ѝ бе свит на топка. Като се опитваше да не бие на очи, тя проследи с поглед патрулната кола. Светлината се отразяваше от предното стъкло и тя не можеше да види шофьора зад кормилото. Колата спря пред вратата, от която те току-що бяха излезли. Беше мъж, само това можеше да каже. Беше сам — не бяха ли винаги по двойки? — и като че ли гледаше към тях. Стоя дълго така и направи Луси още по-нервна. Да не би да ги оглеждаше? После той закрачи и тя реши, че гледа в посоката на мъжа, застанал до колонката на бензиностанцията. Знаеше само едно — че вече не гледа към тях.

Изпитала облекчение, Луси измърмори:

— Не се интересува от нас. Тук е само заради поничките.

Джейдън се изкикоти — пронизителен и нервен смях. Луси се радваше, че е накарала приятелката си да се смее. Така атмосферата ставаше по-лека, макар и само за момента. Усещайки ясно присъствието на ченгето зад тях, момичетата продължиха да вървят, като се оглеждаха и на двете страни, защото пресичаха оживеното шосе с четири платна. Раменете на Луси бяха стегнати. Макар да беше гладна, беше забравила за поничката в ръката си. Въпреки че се показваше смела пред Джейдън, вътрешно трепереше. Очакваше всеки момент да чуе полицейската сирена и ченгето да ѝ извика да спре. Трябваше само да поиска да види личните им карти и с тях бе свършено. След като откриеше, че нямат такива, щеше да им нареди да влязат в колата, а понеже нямаше да му дадат и домашен адрес, щеше да ги заведе в участъка. Щом веднъж се озовяха там, скоро щяха да разберат, че са избягали от изправителен лагер. Знаеше как работи системата — търсеха ги. Трябваше само веднъж да се обърне късметът им и щяха да ги върнат.

За щастие, не бяха чак от такова значение. Нямаше да издадат бюлетин за тях. Щяха да ги открият само ако ги заловяха за нещо друго или някое ченге станеше подозрително и решише да ги провери.

— Може би просто трябва да им кажем. — Джейдън ѝ хвърли поглед. Кос поглед, който имаше за цел да провери реакцията ѝ.

— Вече се обадохме на 911. — Да, бяха го направили. Бяха се обадили от труден за проследяване уличен телефон веднага щом се бяха отдалечили достатъчно от апартамента на мис Хауърд. Диспечерът бе приел информацията и бе обещал да изпрати кола. Луси, която се беше обадила, беше затворила, когато жената ги бе попитала за имената им. Не знаеха какво ще стане, когато изпратят колата. Джейдън искаше да заобиколят апартамента на мис Хауърд и да наблюдават действията на полицията, но Луси твърдо бе настояла, че не могат да се върнат там. Беше гледала достатъчно телевизия, за да знае, че повечето хора биват залавяни по един и същи начин — като се върнат на местопрестъплението. — И нали си спомняш как премина интервюто за „Макдоналдс“.

— Да, но мислех, знаеш ли, че можем да се предадем.

Спряха по средата на шосето, за да преминат колите по другото платно. Шумът от бързо преминаващите автомобили бе силен и Луси трябваше леко да повиши глас.

— Избягахме от изправителния дом. Откраднахме пари. Влязохме в апартамента на мис Хауърд. Откраднахме някои неща и от нея. — Ако в гласа ѝ се усещаше нотка на нетърпение, то бе, защото бе казвала всичко това и преди. — Ако кажем на ченгетата какво сме видели, как мислиш, какво ще стане с нас? Ще ни заключат отново, ето какво. И вероятно няма да излезем, преди да навършим осемнайсет. Ако имаме късмет. Ако нямаме, може би дори ще кажат, че сме го извършили ние. Защото влязохме в къщата ѝ. Откъде да знаят, че не сме я убили?

— Знам, знам — каза примирено Джейдън. — Но какво ще стане, ако убиецът ни открие? Сънувам кошмари, в които той ни преследва.

Преследваше ги. Луси го знаеше, усещаше го физически, сякаш я гледаха невидими очи, чийто втрещен поглед все пак усещаше. Само като си помислеше за това, и сърцето ѝ започваше бясно да препуска. Непрекъснато се страхуваше и хвърляше погледи през рамо. Стомахът

й бе свит на топка. Убиецът на мис Хауърд нямаше да забрави за тях. Но не виждаше как би могъл да ги открие. Вече дори не бяха във Вашингтон. Беше ги видял, да. Но трябва да бе почти невъзможно да намери две момичета в район, където има толкова много.

Не сподели нищо от това с Джейдън. Джейдън бе вече на края на силите си.

— Няма да ни намери. — Каза го с повече убеденост, отколкото чувстваше. Но наистина бе сигурна. Надяваше се. — Трябва само да не се показваме на обществени места повече от необходимото.

— Колко ще продължи това?

Движението най-после намаля и те притичаха на другата страна. Луси говореше, докато тичаха.

— Не знам. Още малко. Ще се справим, ОК? Ще ни е по-лесно, когато се сдобием с лични карти. Ние...

Точно като стигнаха тротоара, зад тях зави сирена. Изненадана, Луси хвърли бърз страхлив поглед през рамо. Полицейската кола потегляше от паркинга пред магазина със светеща синя лампа и виеща сирена. Беше се насочила към тях, но не можеше да е заради тях, нали?

Джейдън изтърва чашката с кафе. Тя падна на тротоара. Горещата течност опръска краката на Луси. Тя отскочи назад, но не изпусна полицейската кола от поглед. Не можеше да е сигурна, защото светлините се отразяваха от предното стъкло и изкривяваха образите, но предполагаше, че ченгето гледа право в тях. Преглътна мъчително, сърцето й блъскаше в гърдите, но се застави да обърне глава.

— Не бягай — заповяда на Джейдън през стиснати зъби и я хвана за лакътя. Двете тръгнаха отново. Имаха възможно най-невинен вид. — Това е най-лошото, което може да ни се случи.

Наблюдаваше колата с крайчеца на окото си. Тя зави и навлезе в платното, което беше най-близо до тротоара, по който вървяха.

Може би все пак идваше за тях. Само при тази мисъл сърцето на Луси заби бясно. Усети как я облива студена пот.

Светлината от паркинга падна върху шофьора. Беше едър, с гъста тъмна коса...

Осъзна, че Джейдън също гледа през рамо.

— Как да сме сигурни, че не е той? — Гласът на Джейдън бе станал дрезгав от страх.

После Джейдън побягна, като издърпа ръката си от нейната. Бягаше към тъмната пролука между сградите, откъдето и бяха дошли на път за магазина. Зад пролуката беше лабиринтът на комплекса с апартаменти, после имаше друга улица, а университетското градче с евтината стая, в която живееше, беше съвсем наблизо.

След като хвърли още един поглед на полицейската кола, която се канеше да спре до нея, Луси направи единственото, което ѝ оставаше.

Изтърва поничката, защото пръстите ѝ изведнъж бяха станали безчувствени, и побягна.

ГЛАВА 12

Зората тъкмо изгряваше на следващата сутрин, когато Джес вървеше бързо по „Лондри Стрийт“ на път за спирката на метрото. Беше много важно да не закъснее днес. Беше първият ѝ ден на новата работа и беше слабо казано да се твърди, че е развълнувана. В сърцето си знаеше, че няма нищо общо с разколебаването на Тифани, седнала на свидетелската скамейка, но възможността, която се бе отворила пред нея, беше сбъдната мечта. Щеше да я сграбчи и с двете си ръце.

Въздухът бе вече плътен и влажен, но не какъвто щеше да стане по-късно през деня. Розовите лъчи на лавандуловото небе на изток бяха предвестници на изгряващото слънце. Неоново оранжевата топка вече се подаваше леко над хоризонта. Беше около петнайсет минути преди шест сутринта и останалата част от небето бе тъмнолилава. Беше по-добре от пълния мрак, както и старият син „Форд Торъс“, който пълзеше бавно по улицата, бе по-добре от никакво движение. Детето, което караше велосипед към университета, също бе по-добра гледка от безлюдна улица.

Но не много по-добра. Не ѝ харесваше, че е сама. Снощното нападение вероятно беше случайно. Но страхът не си отиваше, а не беше добра компания в ден като този. От една страна бе повишението, за което можеше само да мечтае. От друга — нападението, загрижеността за Тифани и повторното появяване на Марк в живота ѝ. Беше я целунал. И в момент на слабост тя го бе целунала в отговор. Не че щеше да се случи отново, Бог ѝ бе свидетел. Отсега нататък щеше да се фокусира върху възможностите, които новата работа щеше да ѝ предостави. Някога Марк беше центърът на съществуването ѝ, но нямаше да му позволи да попречи на кариерата ѝ сега.

Тръгна към първия ъгъл, праметнала чантата си през рамо, с дипломатическото куфарче и торбата с розовия костюм в ръка. Усещаше как космите по тила ѝ настръхват. Помисли си, че я наблюдават, и потрепери, после хвърли бърз поглед през рамо. Добрата новина беше, че дори да бе наоколо, мъжът от снощи вероятно нямаше

да я познае. Беше облякла синя рокля с много тънки презрамки, която Мадри носеше, преди да забременее, която ѝ стигаше почти до глезените, и беше обула прекалено големи за нея джапанки. Косата ѝ бе прибрана в хлабав кок. Беше покрила петното на слепоочието си с фон дьо тен и бе сигурна, че е почти невидимо. Тъй като не разполагаше с разтвора за контактните си лещи, беше ги прибрала в чантата си и бе сложила очилата с черна рамка. С други думи, не приличаше на жената, която бе нападната снощи.

Което не ѝ пречеше да се страхува и да подскача и при най-малкия шум.

Беше стигнала почти до ъгъла, когато някой неочаквано излезе от пролуката между две паркирани коли. В първия момент на изненада забеляза само, че е едър мъж и се приближава към нея.

Ахна и сърцето ѝ прескочи един удар. Тя се канеше да отскочи назад, но тогава светлината попадна върху него и тя го позна. Беше Марк.

— Искаш ли да те закарам? — запита той.

— Мили боже, уплаши ме! — Сърцето ѝ очевидно още не бе разбрало, че тревогата е фалшива, и препускаше бясно.

— Съжалявам.

Би могла да реши, че искрено се разкайва, но леката извивка на устните му показваше, че едва сдържа усмивката си. Погледът ѝ срещна неговия. Споменът за кратката, но изгаряща целувка висеше във въздуха между тях. Джес стисна устни и поклати глава.

— Ще взема метрото, благодаря. — И понечи да продължи.

— Джес. — Той закрачи до нея. — И двамата знаем, че няма да си отида. Ако искаш, мога да вляза обратно в колата и да карам бавно до тротоара, но това е глупаво.

Джес срещна погледа му и се предаде. Истината беше, че се радва да го види. Присъствието му означаваше, че няма да подскача при всяка сянка. Надяваше се, че ще се развидели напълно, докато стигне до апартамента си, и улицата вече няма да я плаши.

— Чудесно.

Сега, като се огледа, видя „Събърбън“-а от другата страна на улицата, сгушен в дългата редица превозни средства, и като хвърли бърз поглед вдясно и вляво, стъпи на платното, за да пресече. Той я последва и седна зад кормилото, без да заобиколи колата и да ѝ отвори

вратата — нещо, което тя оцени. Защото щеше да ѝ отвори вратата, ако имаха връзка. Нещо, което беше правил преди. А сега — не.

„Умен е“, помисли си. Но сърцето ѝ се сви.

— Благодаря, че ще ме закараш. — Закопча колана си, а той запали двигателя. Тя се изненада от силното облекчение, че вече не е на улицата. От климатика задуха горещ въздух и той насочи струята далеч от нея. — Откога ме чакаш?

Не можеше да е чакал прекалено дълго, защото беше току-що избръснат и бе взел душ. Беше облечен в един от задължителните черни костюми, които, с бяла риза и тъмна вратовръзка, бяха универсалната униформа на федералните агенти. Подлудяваше я това, че изглеждаше свършено в него. Мъжествен и привлекателен. Типично за Марк.

Изведнъж се почувства едновременно раздърпана и ядосана.

— От известно време. — Минаха покрай детето с велосипеда. По улицата вече пътуваха още няколко автомобила, а по тротоара се виждаха и други пешеходци. Беше изгрял нов ден. В който, както присъствието му даваше ясно да се разбере, освен всичко друго, трябваше да се тревожи и да не бъде убита. Започваше да се чувства така, сякаш това бе историята на живота ѝ. От което не ѝ ставаше позабавно.

— Грижиш се за мен като за пеленаче, нали? Какво, да не би да мислиш, че нападателят от снощи ще опита пак?

— Тъй като нямам никаква представа кой те нападна снощи, не знам. Мисли за мен като за застрахователна полица.

— Не искам да мисля за теб по този начин. Въобще не искам да мисля за теб. Ако трябва да имам бавачка, искам някого другото. — Дори да проявяваше неразумност, не даваше и пет пари. В присъствието на Марк се чувстваше напрегната. Да, тази беше думата. Той си играеше с чувствата ѝ. Особено в светлината на онази трижди проклета целувка.

— Искаш някой друг, а? Бейби, отговори ми на този въпрос — на кого другото можеш да имаш доверие?

Това бе толкова вярно, че я накара веднага да млъкне. Всяка забележка замръзна на върха на езика ѝ. Истината беше, че не вярваше на никого другото. Ако снощното нападение беше тъмна операция на правителствените агенти, целяща да я накара да замлъкне завинаги,

Марк беше единственият федерален агент, за когото можеше да бъде абсолютно сигурна, че не е замесен в нея. Дори безопасните къщи, използвани като скривалища, не бяха безопасни, ако федералните бяха по петите ѝ.

— Казваш, че ще трябва да се примиря с теб, нали?

— Да.

Под раздразнението, което показваше, тя се чувстваше развълнувана. Но не смееше дори пред себе си да признае, че изпитва тръпка.

— Снощи ме целуна.

— Права си. Целунах те.

— Защо?

Той сви рамене.

— По навик?

— Не го прави отново.

— Имах впечатлението, че ти хареса.

— Което означава, че си добил погрешно впечатление.

— Можеш да заблуждаваш себе си, ако искаш. — Хвърли ѝ кос поглед. — Но мен не можеш. И ти ме целуна в отговор.

Истината не беше приятна. Джес се ядоса и сграбчи дръжката на вратата. Колата бе намалила ход, защото наближаваше кръстовище.

— Всичко това може да върви по дяволите. Нямам нужда от бавачка. — Вратата беше заключена, което я ядоса още повече. Колата спря, а тя задърпа бясно дръжката. — Пусни ме да сляза. Ще взема метрото.

— Джес, чакай. Престани. Успокой се. Извинявам се за целувката, ОК? Просто се... случи. Няма да го направя отново, обещавам. — „Събърбън“-ът отново се движеше и вече задминаваше кръстовището. — Отсега нататък отношенията ни ще бъдат строго професионални.

Тя го изгледа с присвити очи.

— Кълна се — каза той. — Знаеш, че можеш да ми имаш доверие. И че ще спазя дадената дума, и че ще се погрижа за безопасността ти.

Най-забавното беше, че тя го знаеше. Което не означаваше, че ситуацията ѝ харесва. Присъствието на Марк я правеше неспокойна.

— По дяволите.

— Не си единствената, която страда, знаеш ли? Спах може би четири часа.

— О, престани. Сърцето ми се къса.

— Знаеш ли, забравил съм колко си раздразнителна сутрин.

— Нима?

Той се засмя.

— Откри ли нещо за смъртта на Ленард Кауан?

— Не.

— По дяволите.

Известно време пътуваха в мълчание.

— Как е главата ти? — запита Марк.

Джес сви рамене.

— „Адвил“ помага.

Всъщност ребрата я бяха болели най-много през нощта, защото непрекъснато лягаше на наранената страна. Но сега, след като бе станала от леглото и бе взела болкоуспокояващи, не беше толкова зле. Вечно присъстващият страх бе нещо много по-лошо, но сега нямаше да мисли за това. Не сега, не и когато бе ден и Марк беше с нея. Може и да бяха прекъснали връзката си, но трябваше да признае, че присъствието му означаваше, че смъртта ѝ е много по-малко вероятна.

— Откри ли... откриха ли нещо, което би могло да ги отведе до снощния ми нападател?

— Не. Взех обувките ти.

Посочи задната седалка с глава. Джес се обърна и видя розовите обувки с високи токчета, които бе изгубила предишната вечер. Споменът за това, как ги бе изгубила я накара отново да се облее в студена пот.

„Моля те, Господи, нека е било случайно нападение. За да е приключило и да мога да забравя, да продължа живота си.“

— Минал си покрай апартамента ми? Кога?

— След като си тръгнах от дома на майка ти. Искях да огледам всичко сам. Нямаше следи. Тревата бе прекалено гъста и не бяха останали стъпки. В целия район няма камери за наблюдение. Ходим от врата на врата и разпитваме дали някой е видял нещо, ще продължим и днес. Но снощи не научихме нищо и предполагам, че и днес няма да научим.

Джес поклати глава.

— Наоколо нямаше никого.

Той кимна.

— Хасбро не мисли, че е работа на федерални агенти, и съм склонен да му вярвам.

— Защо?

— Никой не се опита да убие мен.

Измина секунда, докато тя осмисли казаното.

— О, страхотно, значи ти си канарчето в мината сега?

— Ако аз се канех да те убия, първо щях да убия себе си. Всеки с малко разум би постъпил така.

Джес дори не бе разбрала, че са стигнали Фоги Ботъм, докато не завиха и навлязоха в улицата, където живееше. Редицата боядисани тухлени къщи изглеждаше солидна във вече оцветената в розово светлина. Всеки, който ги забележеше, щеше автоматично да си помисли: „Прекрасен квартал, тук нищо лошо не може да се случи.“ С приближаването към сградата, започнаха да се забелязват и подробности като черните капаци на фона на светлосините стени и сандъчетата за цветя от ковано желязо, пълни с живот и цвят. Магнолията в предния двор придаваше южняшки чар на всичко наоколо с кремавите си цветове. Дългата ѝ сянка не бе никак заплашителна. А тъмночервената входна врата зовеше приканващо.

Джес се огледа и стомахът ѝ неочаквано се сви. Откри, че последното, което иска, е да закрачи отново по този тротоар.

„Слава богу, че Марк е тук.“

— Добре ли си? — Марк трябва да бе усетил нещо, защото я погледна със смръщени вежди, докато паркираше колата.

„Исусе, договорът изтича едва след десет месеца.“

— Разбира се, че съм добре. И защо да не бъда?

Джес грабна обувките си от задната седалка и слезе от колата още преди той да е успял да изгаси двигателя. Секунди по-късно той също слезе. С ключовете в ръка, шляпайки уверено с джапанките по тротоара, тя вървеше към входната врата, когато той я настигна.

— Трябва да сложиш лампа тук. Така никой няма да може да се скрие наоколо.

— Ще говоря със собственика. О, и с другите наематели. — Сарказмът бе добър начин да скрие нервността си. Пъкна ключа в ключалката, а погледът ѝ тайно се плъзна към сенчестата алея зад

магнолията. Камъкът, в който бе ударила главата си, проблясваше като по-светло петно върху килима тъмнозелена трева.

„Едва не умрях там.“

Джес не можа да потисне тръпките, които я разтърсиха.

— Няма защо да се тревожиш. Който и да е бил, няма да се докопа до теб отново. — В гласа на Марк със сигурност се долавяше решителност.

Разбра, че я е видял да потръпва.

— Не се тревожа.

Вместо отговор, той постави длан на голото ѝ рамо — жест, който подсказваше, че много добре знае как се чувства тя. Дланта му бе голяма, топла и така болезнено позната, че стомахът ѝ трепна. Хвърли му поглед през рамо, който му казваше да отдръпне ръката си, и сви рамене.

Пристъпи в коридора и бе посрещната от струя студен въздух. Инстинктивната ѝ реакция бе да се огледа наоколо. Разбира се, нямаше никого. Но тъмните ъгли и глухото кънтене я караха да изпитва благодарност от присъствието на Марк, макар да нямаше никакво намерение да му го покаже. На малкия полилей, който трябваше да придаде изисканост на коридора, както и да осигури светлина, липсваха две крушки, което означаваше, че е по-тъмно от обикновено. Стените бяха кремави, подът бе от дърво, което бе потъмняло с годините. На всеки етаж имаше по два апартамента, разделени от централен коридор, където бяха пощенските кутии на всичките шест апартамента, а в задната му част имаше стълбище, което се издигаше зигзагообразно нагоре.

Нейната пощенска кутия беше 6В, последната. Джес автоматично взе пощата си — сметки и други непотребни неща — и тръгна към стълбището. Имаше асансьор, но беше стар и толкова бавен, че бе по-лесно да се изкачат стъпалата.

Марк бе плътно зад нея. Стигнаха до апартамента, тя отключи вратата — нямаше следи от влизане с взлом, както с облекчение отбеляза — и той я последва вътре. После тръгна пред нея, като включваше осветлението навсякъде.

Без да му обърне внимание, тя тръгна право към банята. От входната врата се влизаше в малко квадратно фоайе, а от него се откриваше отворено пространство, обзаведено като комбинация от

дневна и трапезария. Благодарение на Грейс, която обичаше да украсява, стените бяха в цвета на лавандулата, тапицериите — бежови, под холовата масичка имаше пухкаво килимче в ябълковозелено и черно. Къс, боядисан в бежово, коридор водеше покрай кухнята, банята и пералното помещение до двете съседни спални, всяка от които имаше собствена баня. Стените на спалнята на Грейс бяха тъмносилави. А тези на Джес, по нейно настояване, не бяха докоснати, което означаваше, че бяха кремави. Вратата на спалнята на Грейс беше отворена, но се предполагаше, че вътре няма никого. Джес подаде глава през вратата просто за да се увери — да, нямаше и следа от Грейс — после влезе в собствената си спалня и затвори вратата след себе си. Решително.

Чувстваше се много по-добре, когато излезе след около половин час, взела душ и облечена в деловия си черен костюм с панталон и бяла блуза с V-образно деколте, обула любимите си обувки, които ѝ даваха още поне седем сантиметра височина, сложила контактните си лещи, скрила синьото петно на слепоочието си под тонове пудра. Беше освежена, придобила нова енергия и готова да се заеме с каквито и да било проблеми.

Първият от които беше Марк. Разбра, че е приготвил кафе, защото ароматът стигна до нея по коридора.

Спря за малко на прага на отворената врата на кухнята, за да попие с поглед сцената — бели шкафчета, бели уреди, черно-бели плочки по пода. Ябълковозелени стени, отново благодарение на Грейс. Малка маса с повърхност от стъкло, заобиколена от четири черни стола от онези, с които обзавеждат бистрата. Марк седеше на един от тях, съблякъл самото си, разхлабил вратовръзката си и навил ръкавите на ризата си. Раменете му в колосаната бяла риза бяха достатъчно широки, за да накарат стола да изглежда малък, и ако не бяха пистолетът и кобурът, праметнат през рамото му, той щеше да изглежда като излязъл от реклама за кафе. Бялата светлина, която обикновено показваше всички недостатъци, бе ласкава към него. Подчертаваше златистите кичури в косата му, както и фините бръчици около очите му и по-дълбоките около устата му, това само го правеше по-мъжествен и по-сексапилен. Като осъзна това, крайчетата на устните ѝ увиснаха, защото, както знаеше от опит, същата светлина

подчертаваше и сенките под очите ѝ и я караше да изглежда така, сякаш не е спала от дни. Също така подчертаваше бледата ѝ кожа.

Обонянието ѝ не беше я излъгало. Пред Марк имаше чиния бъркани яйца, препечен хляб и кафе. Същата храна бе поставена и срещу него.

Споменът прободеше сърцето на Джес така остро, сякаш бе пронизано от стрела.

„Ето, че отново имам чувството, че нещата се повтарят.“ Колко пъти ѝ беше приготвял закуска в нейната кухня или в неговата преди...?

Той вдигна поглед и я видя, след което ѝ посочи втората чиния.

— Гладна ли си?

Тя скръсти ръце на гърди и смръщи вежди.

— Знаеш ли, бях напълно щастлива, когато ти не беше част от живота ми.

Той постави длан на сърцето си.

— Ако повярвам, ще бъда наранен.

— На всяка цена се чувствай наранен.

— Хайде, Джес. Дори полуделите от амбиция адвокати трябва да се хранят.

— Нямам време за това.

Но храната беше готова и щеше да е глупаво да я изхвърли. Предаде се, седна и взе вилицата.

— Изглеждаш добре. — Погледът му се плъзна по нея, а тя преглътна малко яйца и захапа препечената филийка. — Но трябва да призная, че очилата ми липсват.

Сърцето ѝ отново се сви, сякаш бе прободено. Винаги бе настоявал, че я харесва повече с очила, макар те да бяха огромни и с дебели стъкла и да я караха да се чувства толкова привлекателна, колкото е и една къртица.

— Имаш ли нещо против да не разговаряме? Наистина имам само няколко минути. Трябва да съм на работа в седем и половина.

— Половин час преди да се появят важните клечки.

— Откъде знаеш? О, точно така, имаш си източници, нали?

— Ти твърдиш, че времето те притиска. Яж, не говори.

Тя се хранеше, защото беше гладна, но и защото Марк, въпреки всичките си недостатъци, знаеше как тя обича яйцата си. Не беше

честно, наистина, след като толкова упорито се стараеше да го преодолее.

Хранеха се в почти пълно мълчание, което Джес не се стараеше да направи уютно. Беше грешка да прекарва така времето си с Марк, но при дадените обстоятелства като че ли нямаше друг избор. Нахрани се бързо, нареди чиниите си в съдомиялната машина и започна да мие зъбите си. После чу, че съдомиялната машина заработи, което ѝ подсказа, че той вероятно също е наредил чиниите си и я е включил, върна се в кухнята и откри, че я чака до вратата, затегнал вратовръзката си, оправил ръкавите си и закопчал самото си.

— Тик-так — поздрави я с полуусмивка, образуваща бръчици около очите му, но тя отказа да бъде очарована от нея и отвори вратата. Стиснала твърдо устни и вдигнала глава, мина покрай него и заслиза по стълбите, а той я следваше по петите. Вече се бе съмнало, когато излязоха от сградата. Улицата бе изпълнена с автомобили, а по тротоарите бързаха хора. Многочислеността е безопасност, както беше казал някой. „И дневната светлина също“, добави тя наум. Вече беше съвсем безопасно да вземе метрото. Докато слизаше по входните стъпала хвърли поглед към Марк през рамо.

— Не трябва ли да си на работа в осем? Ако ме закараш, ще закъснееш. — Той работеше в щаба на Тайните служби, което, като се имаше предвид натовареното сутрешно движение, беше вероятно на час път от кантората на Елис Хейс.

— Това не ме тревожи.

Заради закуската, вече закъсняваше. Сви рамене и тръгна към колата му. Щом той не се тревожеше, защо тя да се тревожи? В момента трябваше да се тревожи единствено дали тя ще стигне навреме на работа.

— Е, аз закъснявам, така че, може ли да побързаме?

Той не отговори. Всъщност вече не беше зад нея, както откри тя, когато отново хвърли поглед назад. Гледаше нещо на тротоара — разпилян вестник, край който тя бе минала, твърдо решена да не поглежда към района зад магнолията.

— По дяволите. — Марк вдигна една страница.

Джес смръщи вежди, погледна да види от какво е предизвикана реакцията му, и, за свой ужас, видя собственото си лице да я гледа оттам.

ГЛАВА 13

„Адвокатката на Филипс е единствената оцеляла в тежка катастрофа“ гласеше заглавието. Едната от снимките бе направена на стъпалата пред съдебната палата вчера. На другата тя беше с естествената си тъмнокестенява коса и очилата — така, както изглеждаше по времето на смъртта на Анет Купър. Преди да се изруси и да сложи контактните лещи.

— По дяволите — изруга отново Марк. Прегледа набързо написаното. После вдигна поглед към нея. — Толкова по въпроса за оставането ти в сянка.

— В такъв случай, може би е по-добре да престана да се крия. Ако твоите хора се опитват да ме убият, може би ще размислят, ако се страхуват, че историята ще се появи във вестниците и ще предизвика някого да се рови отново в смъртта на Анет Купър. А ако не те се опитват да ме убият, появата ми във вестниците може да накара извършителите да се замислят.

— Знаеш ли, макар и странно, в това почти има смисъл.

Джес му хвърли съкрушаващ поглед.

— Започвам да се уморявам от всичко това. Искам си живота обратно. — Издърпа вестника от ръката му и го пхна под мишница, за да го прочете по-късно. Закрачи към улицата. — Трябва да отида на работа. Ще ме закараш ли или не?

Влязоха в колата и Джес зачете историята, докато Марк шофираше. Беше на първа страница, но най-отдолу. Очевидно вече не бе такава знаменитост, каквато бе при първата си поява във вестниците. Във всеки случай, изпита облекчение да види, че не е най-горещата новина.

Историята задаваше въпроса: „Какво прави тя сега?“ И изказваше учудването, че за толкова кратък период от време е успяла да се съвземе и дори да направи кариера и име.

Най-лошото беше, че отново я наричаха единствената оцеляла и излагаха в подробности мъчителната смърт чрез удавяне на баща ѝ и

по-малката ѝ сестра, Кортни. Подчертаваха факта, че тогава е била само на пет. Всичките ѝ останали сестри бяха деца от втория брак на майка ѝ, докато тя и Кортни бяха нейни рожби от първия ѝ брак. Грейс и Мадри дори не бяха родени по онова време. Родителите ѝ бяха разведени и баща ѝ ги беше взел двете за уикенда. Отидоха на плажа и двете момичета си прекарваха страхотно, играейки на плиткото. Но после тригодишната Кортни бе повлечена навътре. Баща им беше загинал в неуспешен опит да я спаси. Всичко бе станало пред очите на Джес, която обаче не можеше да го предотврати. Травмата бе толкова силна, че дълго бе страдала. Ако беше честна със себе си, трябваше да признае, че още я измъчва.

— Добре ли си? — Марк, който знаеше историята и очевидно бе прочел достатъчно, за да знае какво пише във вестниците, ѝ хвърли тревожен поглед, когато тя спря да чете.

Изражението на Джес не подсказваше нищо. Не искаше той да види болката ѝ.

— Да, разбира се. И защо да не бъда?

Думите ѝ увиснаха за момент във въздуха между тях. Макар и двамата да знаеха, че е изрекла лъжа, оставиха това така.

— Има нещо, което трябва да знаеш — каза той рязко.

— Какво? — Тя вдигна поглед към него, без всъщност да го вижда. Всичките ѝ усилия бяха насочени към потискането на ужасния спомен.

— Ще работя като консултант за Елис Хейс през следващите две седмици. Тайните служби се съгласиха да ме дадат назаем. Така че ще ме виждаш наоколо.

Това я накара бързо да се обърне към него.

— *Какво?*

— Чу ме.

— Правиш го заради мен!

— Не, не всичко, което правя, го правя заради теб.

— Не.

— Няма „не“. Решено е.

— Не е! Не искам дори да се приближаваш до Елис Хейс. Аз правя кариера там. Последното, от което имам нужда, е да се навърташ наоколо. Всъщност няма да го понеса.

— Не можеш обаче нищо да направиш. — В гласа му се долавяше решителност, която показваше, че въпросът е приключен. — И, повярвай ми, имам и по-добри неща за вършене от това да се навъртам около теб. Както казах, ще работя като консултант. Плащат доста за тези услуги, а парите ми трябва. Тейлър ще бъде в колежа след две години.

— Глупости. Не се осмелявай да забъркваш Тейлър в това. И... консултант по какво ще бъдеш? И на кого? Кого въобще познаваш там? О, като се изключи Мери Джейн Кейтс.

— Ще бъда консултант по случай, касаещ убийство. И знаеш ли какво? Трябва да поработиш върху склонността си да изпитваш ревност. Тя е не само силна, но и отвратителна.

Джес побесня.

— Това е. Няма да стане. Няма да се появиш на работното ми място и да съсипеш кариерата ми. Ако някой от *колегите* ти се опитва да ме убие, ще трябва да намериш друг начин да го предотвратиш. — Огледа се, завладяна от гняв, и видя, че са на „Масачузетс Авеню“, на около две пресечки от сградата, в която работеше. Във Вашингтон имаше около деветдесет хиляди адвоката и ако се съдеше по броя на хората, които бързаха по тротоарите, половината от тях работеха в района на тези няколко пресечки. Изобилието от тъмни костюми и дипломатически куфарчета я накара да си помисли за мравуняк.

— Ето каква е сделката — каза Марк. — Ще ме виждаш, докато си на работа. Ако ми пречиш да си върша работата, аз също ще ти преча. Ако ме оставиш на мира, и аз ще те оставя на спокойствие. Не е необходимо да си създаваме проблеми. Можеш да ходиш на обяд в компанията на приятелите си. Така ще си в безопасност и няма да се налага да идвам с теб. Но не трябва да оставаш сама. Няма да работиш до късно, няма да се разхождаш сама из града, ще ми съобщаваш кога ще си тръгваш и аз ще се грижа да се прибереш. Ако трябва да се заемеш с нещо, което обикновено вършиш сама, ще ме вземаш със себе си. Нима ще ти е много трудно?

— А какво ще стане, ако кажа, че ще ми бъде дяволски трудно?

Той само я погледна, но тя прочете отговора в очите му така ясно, сякаш го бе изрекъл на глас. И той гласеше: „Много лошо.“

— Ще те оставя тук. — Той спря пред сградата. — Освен ако не искаш да дойдеш до подземния гараж с мен. Ще можем да вземем

асансьора заедно. Ще ни бъде уютно.

Джес взе нещата си и слезе.

— Чудесно, но стой на разстояние. Никой не трябва да знае, че пребиваването ти в сградата има нещо общо с мен. И няма да си говорим, докато сме на работа — каза му тя, обзета от гняв, след което затръшна вратата на колата. Тръгна решително между редиците от коли и стигна до тротоара още преди шофьорите да са започнали да натискат клаксоните.

„Консултант, друг път.“ Но връзките на Марк в средите на Елис Хейс сигурно бяха на много високо ниво, щом му даваха работата на консултант просто за да може да я наглежда. А може и наистина да имаха нужда от такъв в случая с убийството. Но тя бе сигурна, че той никога нямаше да работи за Елис Хейс цели две седмици само заради това.

Августовската сутрин бе топла, тротоарът бе претъпкан, беше шумно. Хрумна ѝ мисълта, че убиецът лесно би могъл да се скрие сред множеството, но реши, че няма да мисли за това. Отказваше да се страхува повече. Щеше да продължи да живее живота си.

В такова предизвикателно настроение, влезе в сградата, като смръщи вежди при вида на двамата униформени мъже от охраната до входа, докато те проверяваха значката ѝ и съдържанието на чантата и дипломатическото ѝ куфарче. Като се имаше предвид колко високопоставени хора образуваха клиентелата на Елис Хейс, мерките за сигурност бяха необходими, но на Джес не ѝ харесваше показността, с която се провеждаха. Най-после ѝ позволиха да влезе, тя закрачи през наистина внушителното фойе в потока от други току-що пристигнали нейни колеги и стигна до асансьора точно навреме, за да го хване. Той бе така претъпкан, че тя втренчи поглед във вратата, която бе толкова лъскава, че можеше да служи за огледало. Добрата новина беше, че нито едно от нараняванията ѝ не се забелязваше. Лошата беше, че с тази светлоруса коса, падаща на вълни до раменете, и без очилата ѝ се струваше, че гледа непозната. Затова отмести поглед и откри, че мисли за Марк. Може и да не беше съгласна с всички точки на примирието между тях, но поне цареше примирие. Въпреки всички усложнения, до които водеше повторната му поява в живота ѝ, се радваше, че е близо до нея.

Работното ѝ място беше на третия етаж, в средата на огромно помещение, в което работеха по-голямата част от младшите адвокати и поддържащия персонал. Онези, които работеха там, го наричаха „общия басейн“ и в този момент наименованието ѝ се стори много подходящо. Нямаше дори четири стени, които да нарече свои собствени. Беше минал почти месец, откакто бе работила на този етаж, и сега осъзна, че средата въобще не ѝ липсва. Ярката светлина на флуоресцентните лампи, непрекъснатият шум от разговорите, звънът на телефоните и тракането на колелцата на столовете, миризмата на прекалено силно кафе — всичко това я накара да се сети за стреса, съревнованието и нуждата да изпъкнеш. Оттук щяха да се измъкнат само неколцина, за да поемат по пътя на победата към височините и крайната цел да се доберат, ако са наистина много добри и имат късмет, до така бленувания статут на партньор.

В 07:50, четирийсет минути преди началото на официалния работен ден на Елис Хейс, помещението бе поне три четвърти пълно. Което ѝ напомни, че не е единственият млад амбициозен адвокат тук.

„Не трябваше да закусвам.“

Като отговаряше на поздравите с разсеяно махване на ръката, тя придърпа сакото си, седна пред компютъра и извика на екрана бележките си по случая Филипс. Искаше да открие телефонния номер на Тифани Хигс, за да ѝ се обади и да се увери, че се е прибрала жива и здрава предната вечер.

Ако всичко беше наред, Тифани вероятно щеше да я наругае, макар на такова крехко и стройно момиче ругатните да не прилягаха. Спомняйки си сестрата, Джес реши, че Тифани вероятно е поиздръжлива, отколкото изглежда, и се приготви да чуе всичко, което тя щеше да ѝ каже.

Не можеше да остави нещата просто така. Не и след онова, което беше видяла снощи. Не и след изненадващия обрат на събитията в съдебната зала. Не и след като тя самата бе нападната.

Сега, когато процесът беше свършил, не беше нейна работа какво прави Тифани. Всъщност, да се свърже с нея, вероятно бе против всякакви правила. Тифани не беше тяхна клиентка, нито дори свидетелка.

Информацията, която търсеше, светна на екрана.

Беше рано, може би прекалено рано да се обади, но...

— И така, да или не? — Дълбокият глас, който прозвуча зад нея, я накара да подскочи. Джес се обърна рязко и загледа виновно Пиърс. Той изглеждаше безупречно, както и можеше да се очаква: черната му коса бе пригладена назад и откриваше току-що обръснатото му месесто лице, костюмът му бе скъп, какъвто бе подходящ за добре печелещ известен адвокат — тъмносини костюм и сако, светлосиня риза и вратовръзка на сини и сребристи райета. Беше едър и хвърляше огромна сянка върху нея и бюрото ѝ. Сякаш планина бе затъмнила слънцето.

— К-какво? — заекна тя. Господи, сърцето ѝ биеше така бясно, сякаш я бяха хванали да краде. Надяваше се да не види информацията, изписана на екрана. Нямаше как да е сигурна, разбира се, но интуицията ѝ казваше, че той не би искал тя да има каквото и да е общо с Тифани. Тъй като случаят беше приключен.

— Приемаш ли работата? Вчера ти предложих работа, помниш ли? Бих искал да ти дам повече време за размисъл, но не мога. Причината да наемам хора е, че имам нужда от тях, а мястото е свободно вече три седмици. Работата се трупа. Имам нужда от отговора ти: да или не?

Всеки адвокат в това помещение беше готов да убие за такова предложение. Това бе шанс, какъвто се пада един път в живота. Това бе всичко, към което се стремеше още със завършването на института по право. Голямата възможност.

— Да. — Гордееше се, че остана спокойна, когато всъщност ѝ се искаше да подскача и да крещи от радост.

— Добре. — Пиърс пристъпи напред и ѝ подаде ръка. Джес се изправи и я пое. Тя беше олицетворение на професионализма и успешно потискаше обзелото я вълнение. Като всичко останало у него, дланта на Пиърс бе голяма. С широка длан и дебели пръсти. Тя я стисна твърдо. — Добре дошла на борда. Вземи нещата си и ела на шестия етаж. Ще помоля Ленор да те чака и да ти помогне да се настаниш на новото си работно място. Срещата на екипа е точно в 8:30. В конферентна зала 6А.

— Добре. Благодаря. — Вълнението на Джес се засилваше. Изкачваше се по стълбицата, зарадвана да остави общия басейн зад себе си. После си спомни нещо и вълнението ѝ малко понамаля. Пиърс

вече вървеше към асансьора, дългите му крака сякаш изяждаха разстоянието. Трябваше да го настигне.

— Хм, почакайте.

Не ѝ беше удобно да го извика по име, както правеха останалите от екипа му, но господин Колинс също не ѝ се струваше удачно. Осъзна, че ще се наложи да свикне с новото си положение.

Той се обърна да я изчака, смръщил вежди, докато тя бързаше към него. Джес преглътна мъчително.

„Наистина не искам да изгубя тази възможност.“

Спря пред него, стиснала ръце пред себе си в нервен жест, който не осъзнаваше.

— Трябва да ви кажа нещо.

Пиърс повдигна вежди. Едрото му тяло я караше да изглежда невъзможно малка, а изражението на лицето му бе по-скоро нетърпеливо, отколкото окуражаващо. Стояха близо до коридора, където бяха асансьорите. Най-близкото работно място беше празно, но много хора сновяха между асансьорите и помещението, така че не можеха да останат насаме. Но нямаше значение. Макар много да искаше, нямаше да може да скрие това, което се канеше да каже.

„Така да бъде.“

Джес изправи рамене. Отпусна ръце край тялото си и едва устоя на импулса да свие длани в юмруци.

— Името ми не е Джесика Дийн, а Джесика Форд. — Макар да се показваше смела, напрежението стягаше гърдите ѝ. — Снимката се появи тази сутрин в „Поуст“, защото бях в колата, когато Анет Купър намери смъртта си, а аз оцелях в катастрофата. Това означава, че медиите се интересуват от мен и...

Той вече не мръщеше вежди.

— Мислиш ли, че предлагам работа на хората, без да ги проверя? Всичко това ми е известно.

Джес едва не отвори уста от изненада, но навреме се сепна и се сдържа.

— Така ли?

Той кимна.

— Интересува ме качеството на работата ти. Впечатлен съм от нея. Така че, искаш ли работата или не?

— О! Да. Абсолютно.

— В такъв случай, ще се видим в 8:30.

Обърна се на пети и в следващия миг вече го нямаше.

Джес изпита огромно облекчение.

Радостта ѝ трая само докато вървеше към работното си място. Едва на половината път до стола си видя, че Кейтс върви към нея. Би могла да помисли, че посоката, в която Кейтс вървеше, е само съвпадение, но, за нещастие, погледът ѝ бе втренчен в нея.

Джес намали крачка. Кейтс бе необикновено красива жена, трийсет и шест годишна и разведена, висока и стройна, с медноруса коса, стоманеносини очи, дълъг и тесен нос и пълни устни, за които Джес подозираше, че са плод на хирургическа намеса. Днес носеше бежови сандали с високи токчета, къса бежова пола и бяла блуза и, както винаги, изглеждаше зашеметяващо.

Джес винаги се чувстваше, незначителна и неугледна в нейно присъствие. А това бе само едно от нещата, които имаше против нея.

Едва успя да запази неутрално изражение на лицето. За последен път беше видяла шефката си, когато се целуваше с Марк в кабинета си. Тогава бе останала на място, забравила папките, които носеше. Марк беше с гръб към нея, но Кейтс я бе видяла над рамото му още с влизането ѝ.

— Чух, че ни напускаш — каза Кейтс, когато двете бяха достатъчно близо. Говореше хладно, професионално. Погледът ѝ обходи Джес. Кейтс беше известна със завистта си, когато подчинените ѝ млади адвокатки успяваха да получат повишение. Когато към това се прибави и връзката, макар и приключила, на Джес с мъж, който Кейтс искаше, враждебното ѝ изражение бе лесно обяснимо.

— Точно така. — Мисълта, че Кейтс вече не е нейна шефка, отпускаше малко напрежението в гърдите ѝ. А там се бе събрала топка още от деня, когато я беше видяла с Марк. Двете с Кейтс не бяха говорили за онова, което Джес бе видяла — в началото Джес бе прекалено изумена и шокирана, а после прекалено горда — и неизказаното винаги висеше във въздуха между тях.

— Погрижи се напълно да разчистиш работното си място, преди да се изнесеш. Там вероятно още утре ще работи някой друг.

— Да, разбира се.

— Желая ти късмет. — Огледа я отново от главата до петите, после се обърна с намерението да се отдалечи.

— Кажи ми нещо. — Думите излязоха от устата ѝ, преди Джес да е успяла да ги спре.

Кейтс се обърна и я изгледа.

— Да?

— Ти ли пое инициативата за целувката с Марк Райън? — Погледът на Джес не се откъсваше от студените сини очи.

Те се отвориха широко, като че ли за Кейтс бе изненада, че Джес бе събрала смелост да ѝ се противопостави директно. После се присвиха, Кейтс се усмихна.

— Той ли ти каза това? — Усмивката ѝ стана по-широка. — Точно така, двамата бяхте заедно тогава, нали? Щом ти е казал, че инициативата е моя, аз със сигурност няма да му противореча. Макар че точно така би казал, нали?

Гърлото на Джес изведнъж пресъхна.

— Целувката ли беше всичко между вас? Или имаше и нещо, което не бях забелязала?

Кейтс я огледа за пореден път.

— Това си е моя работа. И на Марк. — После се отдалечи, спокойна и уверена, както винаги.

Джес остана без отговор. „Това не е съвсем вярно“, осъзна, докато прибираше нещата си. Нещо в държанието на Кейтс я караше да мисли, че Марк ѝ е казал истината.

От известно време подозираше това. Сега призна, че Марк не я е излъгал, докато асансьорът я носеше към шестия етаж, а тя отговаряше, както се надяваше, подходящо на поздравленията на колегите си.

Но пак бе твърдо решена да го изхвърли от живота си.

Защо? Защото чувството, че е предадена, не искаше да си отиде така лесно.

Дали не беше реагирала прекалено остро?

„Толкова много се страхуваш да не бъдеш наранена, че не си позволяваш да обичаш никого извън проклетото си семейство.“

Господи, беше ли вярно?

Асансьорът спря на шестия етаж и времето ѝ да се рови в душата си свърши. Не беше единствената, която слезе на шестия етаж, но, за разлика от нея, всички други като че ли знаеха къде отиват и бързаха да стигнат там. Макар да бе идвала много пъти на този етаж през

месеците, в които помагаше в случая на Филипс, не познаваше почти никого. Поглед към часовника ѝ каза, че е вече 8:24. Трябваше да побърза. Стомахът ѝ се бе свил от нерви. Искаше новата ѝ работа да потръгне. Мислеше, че ще ѝ е трудно да намери Ленор, но не беше. Коридорът, в който се отваряха вратите на асансьора, завиваше вдясно и водеше до огромно открито пространство, чийто под бе от мрамор. То бе обзаведено със скъпи мебели от тъмно дърво, а редицата прозорци разкриваха великолепна гледка. Пред прозорците имаше впечатляващо бюро, което помнеше, защото много пъти беше минавала покрай него, втурнала се да изпълни някоя заповед на Кристин. Зад него седеше жена и говореше по телефона. Беше може би четирийсетгодишна, имаше светлокестенява коса, подстригана късо и изискано, правилни черти, светла кожа и, както видя, когато жената вдигна поглед, ясни сини очи. Носеше тъмночервен пуловер вероятно защото на този етаж бе доста студено. Табелата на бюрото указваше, че това е Ленор Бекман.

Бинго.

Тя поздрави Джес с жест и топла усмивка. Джес спря пред бюрото.

— Господин Колинс ще бъде там утре в девет — каза тя напевно в телефонната слушалка, после се сбогува и затвори. И посвети вниманието си на Джес. — Ти трябва да си Джесика Дийн.

— Хм, Джесика Форд всъщност. — Джес вече бе решила, че статията във вестника прави претендирането за чужда самоличност загуба на време. Върна се към истинската си самоличност, пращайки възможните последици по дяволите.

Освен това, беше очевидно, че всички заинтересувани вече знаят коя е. Някой беше отишъл толкова далеч, че да се опита да я убие.

— О? Сигурно съм разбрала погрешно. — Ленор стана. Носеше сиви панталони, както забеляза Джес, когато жената заобиколи бюрото. Беше средна на ръст и с пищни форми. — Аз съм Ленор Бекман — посочи табелата на бюрото, — както вероятно си се досетила. Наричай ме просто Ленор. А аз ще те наричам Джес, може ли? — Джес кимна. — Тук се обръщаме един към друг на първи имена. Пиърс ме предупреди, че ще дойдеш. Последвай ме. — Тя тръгна вляво и влезе в дълъг коридор, от двете страни на който имаше затворени врати. Не спираше да говори. Джес забеляза табелата,

указваща конферентна зала 6А в края на коридора. Сега поне знаеше къде трябва да бъде. — Офисът ще ти хареса. Просторен е и има хубава гледка. Жената, която преди работеше тук, отиде на делово пътуване, влюби се, омъжи се набързо и неочаквано и напусна, за да отиде на дълъг меден месец. — Въздъхна. — Толкова романтично. Всички обичаме да мислим, че нещо такова може да се случи и на нас, но...

— Ленор! Можеш ли да дойдеш за минутка? — Беше гласът на Пиърс, но той не се виждаше. — Имам нужда от теб.

— Идвам! — извика тя в отговор. После каза на Джес, поклащайки глава: — Наистина е безпомощен. Поне в дребните неща. Твоят офис е през две врати. На табелата стои името на Алисън Хауърд. Ще изработим табела с твоето име, вероятно другата седмица. Настанни се удобно.

— Ленор!

— Идвам. — Усмихна се извинително на Джес, обърна се и забърза в посоката, от която идваше гласът на Пиърс. Джес трябваше да намери офиса сама. Което не беше трудно. Както беше казала Ленор, на вратата имаше медна табела с името на Алисън Хауърд, която не можеше да не забележи.

Имаше време само да остави нещата си в новия си офис, а после трябваше да бърза към конферентната зала. Отвори вратата и се втурна вътре само за да спре като закована на прага.

Първоначалното ѝ впечатление беше за просторно помещение с всичките необходими за офис неща: рафтове, бюфет, огромно бюро в средата, столове. Двата прозореца от пода до тавана, разделени от около два метра стена, снабдени с вертикални щори, които бяха само отчасти отворени, правеха помещението доста мрачно на пръв поглед. Тъмен килим. Стени, покрити с ламперия.

Мястото буквално миришеше на успех. И пари.

„И това е мое?“ беше първата ѝ мисъл. Едва след това забеляза жената, която стоеше до прозореца зад бюрото. Закова се на място, объркана и смутена, осъзнала, че вероятно е влязла в нечий чужд офис.

Жената стоеше с гръб към вратата и гледаше през прозореца. Беше леко пълна, с къса кестенява коса, облечена в черни панталони и блуза на черно-бели райета.

— О, съжалявам — каза Джес, очевидно осъзнала със
закъснение, че се натрапва.

Джес едва бе изрекла думите и жената изчезна.

ГЛАВА 14

Джес беше все още в шок, когато седна до голямата овална маса в конферентна зала 6А петнайсет минути по-късно. Залата беше ъглова, слънчева и светла, щорите бяха вдигнати и се разкриваше зашеметяваща гледка към „Масачузетс Авеню“. Групата се състоеше от Пиърс, Джес, Хейли и Андрю, а пространството беше едва ли не смешно голямо за тях четиримата. Луксът на конферентната зала я очароваше. Съзнанието, че вече е част от тази елитна група, я очароваше още повече. След като в началото на срещата обяви, че Джес вече е постоянен член на екипа, изявление, което не бе изненада за никого, Пиърс остана прав и продължи да говори. Джес правеше всичко възможно да показва огромен интерес, докато той пишеше на дъската. Нахвърляше предстоящите задачи, подреждаше ги по приоритет, определяше кой какво ще върши така, че работата на екипа да върви гладко и за да „забием харпуна в друг кит“. Макар да се опитваше да се съсредоточи, Джес откри, че не може напълно да се концентрира върху думите на Пиърс, и мълчешком се прокле за това. Не можеше да престане да мисли за това, как онази жена беше изчезнала пред очите ѝ. Просто така.

След като жената беше изчезнала, Джес се бе втурнала зад бюрото, за да види дали не е припаднала и не лежи на пода. После бе докоснала щорите, стъклото и дори беше погледнала през прозореца, за да се увери, че жената не е паднала на тротоара и не бе намерила смъртта си. После бе претърсила с поглед офиса. Заключението беше, че човек просто нямаше къде да се скрие.

Или жената беше там и после бе изчезнала, или зрението на Джес ѝ правеше номера и жената никога не е била там.

Дали видяното от нея не беше игра на светлината? Странна сянка? Халюцинация, причинена от постоянното главоболие? Беше се ударила здравата снощи, нали?

На вратата се почука и тя се върна към настоящето. Вдигна поглед точно навреме, за да види как вратата се отваря и в залата влиза

Марк.

Премигна изненадано. Той не я удостои с нещо повече от мимолетния поглед, с който удостои всички останали, което означаваше, че нейното присъствие му е известно. Щеше да бъде добре да я беше предупредил, че ще присъства и той.

— ... по този случай с нас ще работи и консултант. — С широка усмивка, Пиърс подаде ръка на Марк. — Райън.

— Колинс.

Стиснаха си ръцете. Пиърс се обърна към останалите.

— Това е специалният агент Марк Райън. Той ще преглежда записите вместо нас. Тъй като процесът наближава, той ще работи тук, с нас, през последните няколко седмици. Разкритата от него информация може би ще се окаже достатъчна да оневини клиента ни. — Пиърс погледна Хейли. — Това е Хейли Кристофоли. — Марк заобиколи масата и ѝ стисна ръката. Джес тъжно отбеляза, че тя гледа Марк с радостта на птица, която току-що е попаднала на неочаквано сочен червей. — Андрю Бриско. — Андрю не изглеждаше така очарован, когато двамата с Марк се здрависаха. — И Джесика Форд. Но мисля, че познаваш Джес.

— Срещали сме се — потвърди Марк. Джес му се усмихна кисело, когато си стиснаха ръцете.

— Форд? — Андрю смръщи вежди. — Да не си се омъжила снощи? Вчера фамилията ти беше Дийн.

— Очевидно не си чел вестниците тази сутрин. — Хейли измъкна изпод масата въпросната страница — вероятно от дипломатическото си куфарче — и я подаде на Андрю. Беше сгъната така, че двете снимки на Джес се виждаха ясно. Хейли изгледа Джес, а Андрю взе вестника. — Прекрасна маскировка, между другото — добави тя тихо и се подсмихна. После погледна Марк с очите си с цвят на кафе и запърха с мигли. Очите ѝ изглеждаха удивително, подчертани от черната ѝ коса, прибрана в дълга конска опашка, и блузата с цвят на морска пяна. По дяволите, тя цялата изглеждаше зашеметяващо. — Впечатлена съм, че си успял да доловиш всичката тази информация въпреки лошия запис и многото шум, образуващ заден фон на разговора. Нашите момчета не успяха нищо да чуят.

— Разполагам с по-добро оборудване — каза скромно Марк и ѝ се усмихна. Джес много внимаваше лицето ѝ да не изразява нищо, но

не можеше да сбърка усмивката на Хейли. И тя беше преминала през същото.

Реакцията на Хейли само ѝ напомни защо е по-добре без Марк в живота си.

— Добре, всеки знае какво трябва да прави. — Пиърс прекрати набързо срещата. — Джес, тази сутрин ти ще помагаш на Райън. Той ще те запознае с подробностите.

Марк изгледа Джес.

— Да се срещнем в десет във фоайето — каза. — Пред въртящата се врата. Устройва ли те?

Джес кимна. Какво друго можеше да направи? Появата на Марк бе нещо, което не бе очаквала, и се ужасяваше, че присъствието му в офиса може да се отрази отрицателно на мнението на Пиърс за способността ѝ да се справя с работата. Не искаше да възрази и така да превърне присъствието на Марк в личен въпрос. Така само щеше да привлече вниманието към онова, което искаше да скрие.

— Чудесно. Не забравяйте, че на партито у мистър Дън в петък трябва да сте с официално облекло. Това означава смокинг, Андрю. Черен. С бяла риза и черна вратовръзка. Нищо спортно, както последния път. — Пиърс хвърли на Андрю предупредителен поглед. Андрю се усмихна. — Край на срещата. Захващайте се за работа. — Обърна се към Марк и подхвана тихо разговор. Очевидно не искаше никой да ги чуе.

— Мразя тези проклети партита — измърмори Андрю, когато всички тръгнаха заедно по коридора. От табелите на вратите Джес вече бе научила, че той е в офиса, съседен на нейния, а този на Хейли е съседен на неговия. Този на Пиърс беше първи в редицата, който, ако се съдеше по пространството между вратите, бе голям колкото техните три заедно. Кое то още веднъж доказваше, че рангът си има своите привилегии.

— А аз ги обожавам. — Хейли не си правеше труда да флиртува с Андрю. Тонът ѝ бе равен.

— Още един пример за нашата несъвместимост. Господи, бях започнал вече да мисля, че сме изчерпали различията си.

— Ако чак толкова много мразиш партитата на мистър Дън, не ходи.

— Не бих ходил, но доколкото знам, те са задължителни.

— Задължителни? — намеси се Джес. Не знаеше нищо за тези партита. Ако бяха казали нещо по-рано на срещата, то тя го бе пропуснала.

— Трябва да отиде цялата фирма — обясни Андрю. — А това означава всички.

— Дори там, където беше преди, трябва да си получила покана. — Тонът на Хейли не оставяше съмнение по въпроса, какво мисли за третия етаж. Презрението се долавяше във всяка сричка.

Джес вече знаеше, че да покажеш слабост пред Хейли, беше все едно да хвърлиш стръв пред акула.

— Бях заета — сви рамене тя.

— Винаги сме заети. Работи или умри. — С тези думи, които далеч не бяха окуражаващи, Хейли вдигна ръка и се отдалечи.

— Хейли обича да се съревновава с другите. Не ѝ позволявай да се захваща с теб. — Гримасата на Андрю можеше да мине и за извинителна.

Джес избра веселия тон.

— По-скоро лае, отколкото хапе, а?

— Не, хапе и ухапванията ѝ наистина са лоши. Твърдо решена е да спечели. На всяка цена. Трябва да приемеш съперничеството. Всъщност, като видях лицето ти тази сутрин, реших, че ти е изиграла лоша шега.

— Лицето ми? — Джес се надяваше никой да не е забелязал. Но очевидно фон дьо тенът, пудрата и внимателно подредената коса не можеха да скрият много.

— Сякаш някой те е ударил здравата отстрани по главата.

Джес въздъхна и представи само версия на истината. Все пак, Андрю, тъй като не бе майка ѝ, нито Марк, едва ли щеше да се заеме със защитата ѝ.

— Снощи ме нападнаха.

— Нападнаха?

— Пред апартамента ми. Някакъв мъж ме сграбчи, удари ме по главата, после се изплаши от навременната поява на приятел и избяга. Надявах се синината да не се забелязва. Никой друг не е споменал за нея.

— Не исках аз да бъда нетактичният. Истината е, че останалите от екипа се интересуват само от себе си.

Думите му накараха Джес да се усмихне. После тя смени темата.

— Разкажи ми за партито. Къде ще бъде и кога?

— В петък. Ще присъстват основните ни клиенти. Всички се срещаме в осем часа в офиса и мистър Дън ни откарва с лимузината. Има много гости, както можеш да си представиш. И всичките първокласни, бейби. — Андрю ѝ се усмихна. — Дяволски е скучно, но е първа класа. Събираме се три пъти в годината — в края на април, през август и през декември. През декември е най-голямото парти. Чакай само да го видиш. Коледа и Нова година, събрани в едно. — Стигнаха до офиса му и той каза: — Трябва да се захващам за работа. — Махна ѝ с ръка и се скри вътре.

Джес остана сама. На шестия етаж работеха още два екипа по защитата, както и много от онези, които им помагаша, така че там винаги кипеше активност. И сега не беше по-различно. Хора бързаха срещу нея, разминаваха се, завиваха зад ъгъла. Млада жена, нарамила цял куп папки, се скри в светилището на Кристин, което бе в далечния край на коридора. Студенти по право, обучаващи се тук — познаваха се по младостта и дрехите им — бързаха от офис в офис. Униформен мъж от охраната буташе количка, натоварена със запечатани пакети, към товарния асансьор. Двойка в скъпи дрехи с колебливите изражения на нови клиенти вървеше към нея и четеше имената върху табелите. Беше заобиколена от хора, но когато се спря пред новия си офис с ръка на бравата, се чувстваше сама и изолирана. Установи, че идеята да влезе вътре не ѝ харесва особено. Очевидно жената, която бе изчезнала, оказваше ефект върху нея.

Реши, че трябва да е смела, отвори вратата и влезе. Макар че стаята бе по-светла отпреди, което се дължеше на преместването на слънцето по небето и ярката светлина, процеждаща се през полуспуснатите щори, тя веднага протегна ръка към ключа и включи осветлението. Лампите премигнаха веднъж, два пъти. И изведнъж офисът стана по-светъл от „Белтуей“ по пладне.

Погледът ѝ се стрелна към прозореца зад бюрото. Там нямаше никого. Пространството пред прозореца бе абсолютно празно. От другата му страна имаше саксия с фикус, чийто връх бе по-високо от главата на Джес.

„Как не съм го забелязала преди?“

Джес смръщи вежди, заобиколи бюрото и се приближи до прозореца, обхождайки с поглед всичко — от идеално почистения килим до полузатворените вертикални щори. Стигна до прозореца, отново се огледа, намери шнура за щорите и ги отвори напълно. Те неочаквано вдигнаха толкова шум, че сърцето ѝ подскочи. В стаята нахлу още светлина. От другата страна на улицата сградите с офиси проблясваха в горещината като редица от топящи се ледени кубчета. Улицата гъмжеше от превозни средства, а тротоарът — от пешеходци — всичко бе съвсем нормално. Джес отново посвети вниманието си на вътрешността на стаята, огледа килима, по който нямаше следи от стъпки. Огледа покритите с ламперия стени от двете страни на прозореца — и по тях нямаше отпечатьци от пръсти. Погледна щорите, които бяха бежови, както и фигурите по зеления килим, после растението, което бе поставено почти в ъгъла и беше обилно полято и почистено от праха, а после и голямата синьо-бяла керамична саксия.

Нямаше признаци някой да е стоял пред прозореца.

Беше ли възможно на слабата светлина да е сбъркала растението с жена?

Това бе единственото обяснение.

„Жена в черни панталони и блуза на райета? С кестенява коса? Жена, която ме погледна?“

Споменът ѝ причини сърцебиене. Видяната от нея жена изглеждаше толкова истинска. Вярно, главата ѝ бе лошо ударена, но нима един удар би могъл да причини това?

„Преодолей го. Стегни се.“

— Чук, чук. — Веселият глас, придружен от леко почукване по отворената врата, накара Джес да подскочи.

— Съжалявам, не исках да те стресна. — Ленор влезе в стаята с кашон, пълен с папки. — Пиърс ме помоли да ти ги дам. Случаите, по които работеше Алисън. Надява се да продължиш оттам, където е спряла тя. Подробностите и графикът ѝ са в кутията. Ако имаш въпроси, ела при мен и ги задай. О, имаш и среща с клиент, мисис Шайвли, в три, в офиса на Пиърс. — Ленор понижи заговорнически глас. — Чувала ли си за Камила Шайвли? Стриптийзърката, о, извинете ме, танцърката на екзотични танци — думата стриптийзърка не се харесва на Пиърс — която се омъжи за

милиардер, а той взе, че умря от свръхдоза инсулин преди шест месеца.

Джес кимна. Наистина беше чувала за Камила. Историята беше в таблоидите месеци наред.

— На Пиърс бе подшушнато, че ще бъде обвинена в убийство. Искат да си там, когато ѝ го каже. Друга жена, нали разбираш.

Джес усещаше вълнението да пулсира във вените ѝ. Историята на Камила беше отразена във всички таблоиди. А сега и тя щеше да бъде част от това.

Ленор сниши глас още повече и вече шепнеше:

— Пиърс не иска да бъде сам с нея, защото тя е доста безцеремонна с мъжете. И много... — Ленор млъкна и поклати глава. — Като я видиш, ще разбереш.

— Трима в офиса на Пиърс — смотолеви Джес. Поне беше изрекла малкото име на новия си шеф. Не обръщаше внимание на подробностите може би защото изведнъж ѝ стовариха толкова много неща. Но ако това бе равносилно на хвърляне в дълбока вода, проклета да беше, ако потъне.

— Имам запазен час при лекаря, иначе щях да отида аз — довери ѝ Ленор. — А мисис Шайвли *мрази* Хейли. — Без да си поеме дъх, смени темата. — Пиърс иска кратко резюме върху защитните тактики по случая Лиман — подробностите са в папката — преди да си тръгнеш днес. Всичко останало може да почака до утре.

— Резюме върху случая Лиман. — Тъй като не беше чувала за него, Джес се надяваше, че необходимите ѝ отговори ще бъдат в папката. — Да го предам на Пиърс, преди да си тръгна.

— Точно така. — С широка усмивка, Ленор тръгна към вратата.

— Хм, чух, че в петък вечер ще има парти в дома на мистър Дън. Очаква ли се от мен да отида?

Поставила ръка на бравата, Ленор се обърна, погледна я и закима енергично.

— Всички ще отидем. Всъщност там винаги е доста забавно. Идват и много политици, както и адвокати. Не се изисква да отидеш с някого, така че не се тревожи за това. Идеята е всички ние да се срещнем с клиентите си, да установим добри връзки и така нататък. Мистър Дън притежава фантастично имение и наистина умее да се забавлява. Трябва да си с дълга рокля. Нищо прекалено

екстравагантно. Мистър Дън е консервативен. На Коледа Андрю дойде с костюм на червени и зелени райета, а на върха на вратовръзката си имаше звънчета. Помислих, че мистър Дън ще го уволни на часа.

Джес си спомни напомнянето на Пиърс към Андрю, че трябва да облече черен смокинг, и се усмихна. Чу се приятна мелодия и Ленор извади мобилния телефон от джоба си. Сведе поглед към екрана и възкликна:

— О, мили боже, спешен случай. Трябва да бягам.

И Ленор излезе от стаята, като затвори вратата след себе си.

Джес погледна затворената врата с известно огорчение. Не беше изминал и час от постъпването ѝ на новата работа, а вече се чувстваше нервна и претоварена. Хвърли бърз поглед към прозореца и отново се увери, че там няма нищо, освен растението.

Може би трябваше да спомене пред Ленор за изчезналата жена.

„Да, и да те помисли за луда.“

По-добре, че не бе споменала нищо.

„Било е растението, каза си Джес твърдо. Разбира се, видяла си фикуса. И като към това се прибави ударът по главата...“

Погледна часовника си и осъзна, че няма време за подобни размишления. Ако искаше да се срещне с Марк във фойето в десет, трябваше да побърза. Умираще от желание да се потопи в папките на Алисън, но в момента нямаше време. Седна зад новото си бюро — прекрасното огромно махагоново бюро с многото чекмеджета с медни дръжки — завъртя се един-два пъти на удобния мек стол, позволи си миг на радост, после включи компютъра, извика на екрана информацията за Тифани и ѝ се обади на мобилния телефон.

И се опита да не хвърля погледи през рамо.

След четвъртото позвъняване се включи гласовата поща. Не беше изненада — ако Тифани виждаше на екрана кой ѝ се обажда, шансовете да отговори на този номер бяха почти нулеви. „Здравейте, свързахте се с Тифани. В момента съм заета, но ще ви се обадя веднага щом мога.“

Джес вече беше решила какво ще каже. Подозираше, че ако каже истината — „Видях те снощи и се обаждам, за да се уверя, че си добре“ — няма да чуе и дума от Тифани.

— Изтърва нещо вчера. Вдигнах го и искам да ти го върна. Моля те, обади се веднага щом можеш. — Джес остави името, служебния и

мобилния си телефон и затвори. Беше изрекла лъжа, но беше важно поне за да се успокои Джес, да знае, че Тифани има физическата възможност да се обади.

Не можеше да се отърве от чувството, че Тифани е в беда.

Преди да тръгне към фоайето, започна бързо да прелиства папките, оставени от Ленор. Остави щорите отворени и всички лампи включени, пращайки по дяволите политиката на компанията за пестене на електроенергията. Нямаше начин да се върне в тъмен офис. Предизвикателството към въображението беше прекалено силно.

„Трябва да е било растението.“

Каквото и да бе, нямаше да мисли повече за него. Нямаше да мисли и за това, че някой се беше опитал да я убие предната вечер. Нямаше да мисли за Тифани. Нито за самоубийството на Ленард Кауан.

Нямаше да обръща внимание на свития си от страх стомах, а щеше да продължи да си върши работата.

Марк, достатъчно секси в костюма с вратовръзка, за да извика нечисти помисли и у една монахиня, я чакаше близо до въртящата се врата. Две от младите жени охрана, претърсващи куфарчетата и чантите малко по-нататък, го гледаха с едва прикрит интерес. В резултат, погледът, с който Джес го поздрави, не можеше да се нарече приятелски. „Събърбън“-ът вече беше паркиран отпред, както откри тя, когато мина преди него през въртящата се врата и излезе на улицата, където беше горещо и шумно.

Чу бибипкането, което ѝ подсказа, че е отключил колата. Качи се.

— Знаеш ли, можеше да ме предупредиш, преди да се появиш на срещата тази сутрин — каза Джес, след като потеглиха.

— Какво щеше да кажеш, ако те бях предупредил?

Джес дори не се замисли.

— Няма начин, по дяволите.

— Ето. Виждаш ли, спестих и на двама ни безполезния спор.

Джес не отговори, но погледът, който му хвърли, казваше всичко. След малко, като внимаваше гласът ѝ да е спокоен, запита:

— Къде отиваме?

— В Центъра по наказателно правосъдие. Заради случая Уитни. Какво, не знаеше ли?

— Не, не знаех, тъй като едва днес ме запознах със случая. Може би можеш да попълниш празнините.

— Тъй като си адвокат, а той се среща единствено с адвокати, ще трябва да ме вкараш, за да говоря с Дъстин Ямагучи. Неговият глас се чува на лентата, на която е записана и съпругата на бизнес партньора на Уитни, докладваща, че е открила трупа на съпруга си. Има доста смущения, но когато се изчистят, става повече от сигурно, че гласът е негов.

— И това има значение, защото...?

— Дъстин Ямагучи е наемен убиец. Професионалист. Ако той е бил на местопрестъплението, както показва записът, когато обзетата от истерия мисис Кийлър докладва откриването на трупа на съпруга си, това означава, че не го е наел Уитни. Наела го е мисис Кийлър. В противен случай и тя е щяла да бъде намерена мъртва до съпруга си.

— В това има смисъл. — Логиката изглади поне някои от острите ръбове, оформящи сутринта на Джес. — Да приема ли тогава, че защитаваме мистър Уитни, който е обвинен в убийството на партньора си, мистър Кийлър?

Нямаше да зададе този въпрос, ако до нея не седеше Марк. Щеше да държи устата си затворена, докато фактите ѝ се изяснят.

— Бързо схващаш.

— Както казах, днес е първият ми ден. Никога не съм чувала нито за мистър Уитни, нито за мистър Кийлър. Въпросът ми е ти откъде знаеш.

— Елис Хейс се обърна към нас преди две седмици с молба да му помогнем в анализирането на лентата, на която е записано обаждането до 911. И аз реших да се запозная обстойно със случая.

— Защо?

— Част от работата.

Като знаеше, че Марк със сигурност разполага с високотехнологични разследвания, които смаяват значението на убийството Уитни/Кийлър, Джес отмина забележката му с мълчание, после го погледна замислено.

— Предполагам, Пиърс знае, че ме пазиш.

Марк ѝ хвърли бърз поглед.

— Да, знае, че си под официалната закрила на Тайните служби. И че аз съм част от това от него.

— Кой му каза?

Марк сви рамене. Джес стисна устни. Познаваше Марк достатъчно добре, нямаше да научи нищо повече.

— А знае ли защо?

Устните му се извиха в полуусмивка.

— Не иначе трябваше да го убият.

— Смешно.

— Знае достатъчно, че да не задава въпроси.

— Е, сега поне ми е ясно защо ме прикрепил към теб за деня. Но защо трябва да се видим с този Ямагучи? Защо Пиърс, например, не се види с него?

— Познавам Ямагучи. Може да се каже, че сме стари приятели. Това е една от причините да накарат мен да изслушам лентата. Ще му повярва, когато му кажа, че прокуратурата го е хванала за топките и че е най-добре да приеме сделката, която скоро ще му предложат. А, както казах, имам нужда от теб, госпожо Адвокат, за да ме вкараш при него.

— Познаваш професионален убиец? — Джес го гледаше изумена.

— Познавам много хора.

Джес реши, че не иска да чуе подробности. През последните месеци бе научила поне едно — че не е хубаво да знаеш прекалено много. А и Марк и бездруго нямаше да ѝ каже, това бе сигурно.

— Значи наистина си консултант на Елис Хейс.

— А ти съмняваше ли се?

— Абсолютно.

— Имаш проблеми с доверието, знаеш ли? Какво ще кажеш да сключим сделка: ти ще бъдеш любезна и мила с мен, докато не разберем как е умрял Ленард Кауан и кой те нападна снощи, а после аз отново ще изчезна от живота ти и всичко ще продължи, сякаш нищо не се е случило. Какво ще кажеш?

Като че ли наистина имаше избор.

— Чудесно.

— Добре. И така, искаш ли да знаеш какво ще стане, като стигнем в затвора, или не?

— Да.

Докато приключи със запълването на празнините в информацията ѝ, вече бяха в подземния паркинг на сградата, където се

помещаваше Центърът по наказателно право.

— Като представители на защитата сме длъжни да кажем на прокурора, че сме идентифицирали гласа върху лентата — заяви Джес, след като Марк паркира колата. — Ако не го направим, могат да възникнат усложнения и...

— Не се налага да им кажем днес — прекъсна я Марк, след като и двамата слязоха от колата. — Ямагучи е прибран едва рано тази сутрин. Има доказателства, че той е дръпнал спусъка и че са му платили за това. Според източниците на Колинс, са изпратили помощник-прокурор да предложи на Ямагучи да сключи сделка, ако им каже кой го е наел. Ямагучи сключил сделката, но посочил мисис Кийлър вместо, както те очаквали, мистър Уитни. По силата на показанията на Ямагучи, мисис Кийлър е обвинена в убийството на съпруга си. Вашият мистър Уитни е освободен, без дори да е бил на процес. Това улеснява нещата за Елис Хейс.

— Какво ще стане, когато от прокурорския офис чуят гласа на Ямагучи на лентата и разберат, че няма нужда да сключват сделка, защото могат да докажат, че той е дръпнал спусъка и е бил нает от мисис Кийлър?

— Щом веднъж е сключена, сделката остава в сила. От прокурорския офис не могат да се откажат от нея, без да застрашат целия случай.

Това беше вярно. Но беше и неетично. Но без съмнение беше в най-добрия интерес на клиента им, мистър Уитни. А Елис Хейс им плащаше големите пари, за да правят това, което е в най-добрия интерес на клиента им. И също на това се градеше добрата репутация на фирмата.

— Истина и чест — цитира Джес ключовата фраза от адвокатската клетва.

— Плюс два долара и вече можеш да си купиш чашка кафе. Може би. Освен ако не си в „Старбъкс“. Между другото, аз съм твой помощник, ако някой запита — прошепна Марк в ухото ѝ, като влязоха през вратата на приземния етаж на огромната сграда от червени тухли и без прозорци. — А името на човека, за когото ще попиташ, е Дъстин Ямагучи. — Произнесе го буква по буква за всеки случай и Джес внимателно го повтори. Минаха през охраната без никакви проблеми, после изминаха дългия коридор и влязоха в стая, която беше толкова

уютна, колкото е и зъболекарска чакалня. Там вече имаше дузина адвокати, които седяха, четяха вестници, преглеждаха папки и играеха игри на айфоните си, докато чакаха да бъдат заведени при клиентите си. Джес се приближи до плъзгащия се прозорец, за да помоли за разговор с мистър Ямагучи, показва акредитивните си писма и се подписа в книгата. Жената чиновник от другата страна едва я погледна. Джес отиде и седна до Марк на един от неудобните пластмасови столове, подредени до стената. След около петнайсет минути извикаха името ѝ.

Марк я последва в стаята за свиждания. Тя беше дълга и пригодена да се използва от може би двайсетина затворници и техните адвокати, които бяха разделени едни от други от стени от дебел плексиглас. Така се образуваха кабинки с по три стени, които далеч не осигуряваха уединение. Във всяка кабинка имаше по два пластмасови стола и малко шкафче, върху което адвокатите да оставят куфарчетата си. Подът бе от теракотни плочки, стените бяха тъмнозелени, цялото място миришеше на институция. Около половината от кабинките бяха вече заети. Непрекъснатият ту заглъхващ, ту увеличаващ се шум от разговорите се нарушаваше от стърженето на краката на столовете по пода и шумът от стъпки, когато някой влезеше или излезеше.

Когато охраната въведе мускулист чернокос мъж с ориенталски черти, Джес разбра, че това е Ямагучи още преди той да е седнал.

Погледът на черните очи срещна нейния през плексигласа. Бяха толкова близо един до друг, че Джес различаваше леките белези от акне по слабите му бузи и виждаше червените жилки в бялото на очите му. Имаше тънки устни, мургава кожа, а ръцете му бяха така мускулести и здрави, че приличаха на бейзболни бухалки.

Джес вече беше решила, че никак не го харесва, когато вдигна черния пластмасов телефон, чрез който щяха да общуват. Ямагучи вдигна онзи, който бе от неговата страна.

— Дъстин Ямагучи? — запита Джес за всеки случай. Въпросът бе също така част от протокола, начин да се изясни самоличността на човека отсреща.

— Сега жена адвокат ли имам? — Погледът на Ямагучи я обходи и Джес се зарадва, че всъщност не е неговият адвокат. — Голяма работа.

Марк взе телефона от ръката ѝ, преди да е успяла да се представи, както имаше намерение да направи.

— Добро утро, Гуч — каза. — Помниш ли ме?

ГЛАВА 15

До този момент Ямагучи бе зает да оглежда Джес и не беше обърнал никакво внимание на мъжа до нея. Сега срещна погледа на Марк и смръщи вежди. Лицето на агента се бе вкаменило и бе цялото само сенки и остри ъгли. Очите му се бяха превърнали в стоманени остриета. Тази негова страна тя виждаше рядко и това ѝ напомни, че под красивата външност се крие мъж, който можеше да убива.

— Е, и това ако не е агент Райън. Защо не си навън да хващаш лошите момчета?

— Повечето от тях са толкова глупави, че вече са заловени. Като теб. Но днес имаш повече късмет от останалите глупаци, защото ще ти предложи сделката на века.

— Кажи.

Като си тръгнаха, Ямагучи се беше съгласил да премисли сделката с Марк, при която Джес помогна със законната страна. Когато прокурорите се свържеха с него, а те щяха да го направят същия следобед, той щеше да признае, че наистина е бил нает да убие Тим Кийлър, а после да посочи Катлийн Кийлър като човека, който го е наел. В замяна за свидетелските си показания против Катлийн Кийлър, щяха да му дадат не смъртна присъда, а само дваайсет години или доживотна, което можеше да му позволи да излезе под гаранция след седем. Ако не се съгласеше, щеше да се превърне в жертва, защото на Катлийн Кийлър щяха да предложат подобна сделка, да свидетелства срещу него, а гласът му, който бе изолиран на лентата с обаждането до 911, щеше да бъде използван за подпечатване на сделката.

— А може и да рискувам със съдебните заседатели — предложи Ямагучи, като гледаше Марк през стъклото. — Чух, че случаят срещу Уитни е доста тежък, особено ако умен адвокат успее да докаже, че лентата е обработена и гласът ми е добавен. Може дори да се отърва без присъда.

— Възможно е — съгласи се Марк.

Намеси се Джес.

— Говоря като твой временен адвокат. Съветвам те, ако искаш отново да се разхождаш на свобода, да опишеш онова, което ти предложихме. Имаш късмет, че от прокурорския офис искат да заловят човека, който те е наел, повече, отколкото искат теб.

— Какво мога да кажа? Аз съм късметлия.

Това не звучеше така обещаващо на Джес, но Марк изглеждаше доволен.

— Ще приеме сделката — каза, когато си тръгнаха.

— Откъде знаеш?

— Може и да е психопат, но не е глупав.

Бяха отново в „Събърбън“-а и излизаха от гаража, когато звънна телефонът на Джес. Тя смръщи вежди и изгледа номера. Беше непознат, но въпреки това вдигна.

— Джесика Форд.

— О, хм, здравей. — В женския глас се долавяше колебание. — Обажда се Палома де Лонг от изправителния лагер. Ленор Бийкман ми даде този номер. Разбрах, че ти ще заемеш мястото на Алисън Хауърд като наш съветник по законовите въпроси.

— Да. — Според папките, които Джес бе прелистила, изправителният лагер бе едно от местата, където Алисън Хауърд работеше безплатно. (Елис Хейс вярваше, че адвокатите трябва да се грижат за обществото. Или, да се изразим по-точно, трябва да ги виждат да се грижат за обществото.) Което означаваше, че Джес ще работи безплатно в изправителния лагер поне в обозримо бъдеще.

— С какво мога да помогна?

— Току-що ни представиха дело. Две от нашите момичета, хм, са избягали и едно от техните семейства ни съди за нехайство, защото сме позволили това да се случи. Документите са тук, пред мен, но не знам какво да правя.

— В изправителния дом ли си сега? — Джес погледна часовника на таблото. Беше 11:47. Ако побързаше, може би щеше да успее да приключи с въпроса сега, в обедната си почивка, а после да се върне в офиса и да се захване здравата с резюмето, което Пиърс искаше, преди да се срещне с него и мисис Шайвли в три. — Мога да дойда да ги погледна.

— Тъкмо излизах. Ще се върна в три и ще бъда тук някъде до около осем.

Джес потисна въздишката си.

— Ще се опитам да дойда около седем и половина.

— Благодаря ти. — Жената затвори.

Марк я погледна въпросително.

— Днес около седем и половина трябва да бъда някъде. Тъй като трябва да ме пазиш, предполагам, че ще ме закараш?

— Където отидеш ти...

— Добре. Ще отида в изправителния дом около седем без петнайсет. Трябва да работя като техен адвокат безплатно, а току-що са им представили документи по дело. — Джес организираше графика си наум. Тъй като в този момент нямаше какво друго да прави, освен да се задява с Марк, може би сега бе моментът да потърси рокля за партито на мистър Дън. Като се имаха предвид връзките ѝ, трябваше да се сдобие с нея относително бързо и безболезнено, макар да не обичаше да обикаля магазините. Като се остави на Марк да я върне безопасно в офиса, се обади на Грейс:

— Имам нужда от дълга рокля — каза на сестра си без никакво предисловие, когато Грейс произнесе в слушалката името на магазина си, „Повече от свършено“, който се намиреше в един от районите на Джорджтаун. — За петък вечер. Имаш ли нещо?

— Имаш нужда от рокля? — В гласа на Грейс се долавяше изумление. Джес предположи, че молбата ѝ наистина е странна, щом идва от нея. — Къде ще ходиш?

— Бизнес партньорът на Елис Хейс дава парти. Очевидно е голяма работа. Трябва да отида, и то облечена в рокля. Имаш ли нещо подходящо? И ако нямаш, можеш ли да вземеш?

— Хм. — Нямаше нещо, което сестра ѝ да иска повече от това да я облече като дама. Това не се беше променило още от гимназията, когато Грейс за първи път бе решила, че сестра ѝ има отчаяна нужда от помощ в по отношение на модата. Всеки път, когато Джес ѝ позволише да се заеме с нея, Грейс си казваше, че това е предизвикателство, и я очароваше. Обичаше да превръща сестра си в Барби. — Всъщност имам. Гореща розова „Маркиза“...

— Не розова — възрази Джес и изглежда лошо Марк, който се усмихваше.

— А каква искаш? Черна? — отговори кисело Грейс. — Разбира се. Непрекъснато ти повтарям, че черното не е твойт цвят.

— Черното е професионално — каза Джес. — Искам да изглеждам професионално. Дългите рокли са задължителни за партито, но искам да изглеждам професионално.

— Имаш нужда от цвят. От топли тонове. — В гласа на Грейс се долавяше раздразнението на човек, който е повтарял това безброй пъти.

— Нищо ярко — настоя Джес. — Или екстравагантно. Мисли консервативно. И с вкус. — Като си спомни някои от тоалетите, които Грейс ѝ бе намирала преди, смръщи предупредително вежди към отсъстващата си сестра. — С презрамки, с гръб, да се вижда малко от голото тяло. Мисли за нещо, което може да се носи в Съдебната палата или в Белия дом.

— Искаш да кажеш, нещо, което би облякла някоя старица — отговори Грейс. — Климатикът ни все още ли е повреден?

— Какво? — На Джес ѝ бе необходим миг, за да си спомни лъжата, която бе казала на майка си. Очевидно Джуди я бе предала на Грейс. — О, не.

— Предполагам, не си казала на майка за похитителя от предния ни двор? Защото не го спомена, когато говорих с нея.

Джес бе изпратила предупредително съобщение на Грейс от къщата на майка им, преди да си легне снощи, просто в случай, че срещата ѝ не потръгне добре и тя реши да се прибере у дома. В отговор, Грейс ѝ бе изпратила съобщение, в което я питаше дали е добре. Джес бе отговорила утвърдително и това бе всичко. Или поне така се надяваше тя.

— А ти как мислиш?

Това означаваше, че не изискваше отговор, и Грейс продължи разговора.

— Чух, че Марк се е върнал в живота ти.

Джес хвърли поглед към въпросния мъж. Изражението му подсказваше, че чува достатъчно от думите на Грейс.

— Нещо такова.

— О, нима? — каза Грейс. — Само за да знаеш: нарекох го копеле, когато снощи той отговори на твоя телефон. Както и много други неща.

— Няма нищо — увери я Джес.

— До теб е, нали? — Тъй като познаваше сестра си добре, Грейс очевидно се бе досетила по тона на Джес. — Ще говорим за това по-късно. О, хм, ще се справиш ли, ако не си дойда у дома тази вечер?

— Той хубав ли е? — Тонът на Джес бе сух. Тя също познаваше сестра си добре.

— Божествен. Но ако имаш нужда да те пазя от похитители, там съм.

— О, какво ще правиш? Ще го повалиш с хватки от кунгфу? — Грейс вземаше уроци по бойни изкуства през последните няколко седмици. Джес подозираше, че загадъчният мъж е някой, когото е срещнала по време на уроците.

— По-добре две жени да наберат 911, отколкото една.

Джес се засмя.

— Вярно е. Но нямам нужда от теб. Обещавам, ще бъда в безопасност.

— Имаш Марк, а? Добре, тогава, вероятно няма да съм у дома. Ще видя какво мога да направя за роклята. Стой далеч от нападатели.

— Непременно — каза Джес. — Благодаря. — И затвори.

— Хубаво е да знам, че сестра ти ме обича. — Върху устните на Марк играеше лека усмивка.

— Сестра ми винаги е на моя страна.

— А майка ти на моя.

— Не мога да я виня. Винаги е харесвала горещите момчета.

Той ѝ хвърли дяволит поглед.

— Нима ми каза нещо мило?

Джес усети как се изчервява. Как ли думите се бяха изплъзнали от езика ѝ?

— Само за да знаеш: с майка ми може би не мислим еднакво. Не е задължително.

— Мислиш, че съм горещ. Хайде, Джес, признай.

Спасението дойде, когато погледна през прозореца и осъзна къде се намират.

— Ще подминеш сградата! Спри.

— Водя те на обяд. В „При Рафърти“, зад ъгъла.

— Нямам време.

— Време е за обяд. Гладен съм, а ти трябва да си с мен, помниш ли? Не се тревожи, там сервират бързо.

„При Рафърти“ беше оживено бистро с много прозорци, които гледаха към „Ню Джърси Авеню“. Беше на по-малко от пресечка от сградата на Елис Хейс, затова Джес не знаеше защо не беше подготвена да види там множество познати лица.

— Това са Смъртта и Данъците — прошепна изненадано на Марк, като видя две млади жени адвокати, които познаваше от офиса на Елис Хейс, седнали една до друга пред бара. Едната беше русокоса, другата — червенокоса и двете — великолепни. После погледът ѝ се плъзна покрай тях и се спря на петдесетгодишна брюнетка със строго лице и син блейзър, която седеше на маса за двама в ъгъла със строен и плешив като яйце старец в сив костюм. — И, о, мили боже, Кралицата на закононарушенията! И е с мистър Дън.

Джес каза това с толкова силно благоговение, сякаш тази жена беше в компанията на Бог.

— Разбираш, че нямам идея за какво говориш, нали? — Очевидно невпечатлен, Марк се оглеждаше за маса. За щастие, хостесата вървеше към тях с менюта в ръка, вероятно за да им помогне да намерят места. Когато в ноздрите ѝ нахлу мирисът на печашо се на грил месо, доматиен сос и току-що изпечен хляб, за своя изненада Джес осъзна, че също е гладна. Тъй като шумът пречеше да се чуе каквото и да било от разстояние, Марк вдигна два пръста, за да направи знак на хостесата, която му кимна в отговор.

— Смъртта работи в областта на недвижимите имоти, а Данъците — в отдела за данъци. И двете са на четвъртия етаж, най-добри приятелки са и мълвата твърди, че прекарват нощите си в търсене на богати мъже по баровете, за да могат да се оттеглят и да раждат богати бебета. — Вече следваха хостесата. Тя ги водеше през ресторанта към някоя свободна маса. Марк беше толкова близо зад Джес, че буквално се докосваха, а Джес го гледаше през рамо, докато му говореше: — Кралицата на закононарушенията е Мери Макгрегъри. Нейната група е на седмия. Спечелили са толкова много случаи, че партньорите ѝ ѝ купиха „Бентли“, за да ѝ покажат колко много я ценят. А ето там е...

— Джес!

Като чу името си, Джес се огледа изненадано. Андрю ѝ махаше от маса до прозореца. С него бяха Хейли, Пиърс и Ленор.

— Е, виж ти — измърмори Марк зад нея. Джес вдигна ръка в отговор и предположи, че двамата виждат едно и също.

— Елате при нас — извика Андрю. Пиърс също им махна, а Ленор се усмихна лъчезарно и се приближи до Пиърс, за да им направи място. Само Хейли не изглеждаше никак довольна.

Или поне докато не видя Марк. Тогава изражението ѝ се промени и показваше, че е заинтересувана.

— Време е за малко делови разговори извън офиса — прошепна Марк в ухото ѝ, поставил длан на кръста ѝ. Преодоляла свенливостта си, Джес се усмихна и зае предложеното ѝ място.

Обядът беше, както бе обещал Марк, бърз, но изненадващо приятен. Разговаряха, смяха се и се хранеха и дори Пиърс се оживи, когато мистър Дън, който беше висок и с прегърбени рамене и неочаквано мили сини очи, се спря до масата им на излизане от бистрото, за да ги поздрави отново за спечелването на случая Филипс. Джес дори стисна ръката на великия мъж, тъй като за първи път го виждаше лично. Когато обядът свърши, тя вече се чувстваше като част от екипа.

Следобедът мина в работа. Извади календара с ангажиментите на Алисън, прехвърли тези, които трябваше да поеме, в собствения си календар, и забеляза, че днешната дата беше оградена в червено, а над нея пишеше: „Изправителен лагер“. Алисън очевидно смяташе този си ангажимент за особено важен. Указаният час беше 12:30, но тъй като бе минал, вече бе прекалено късно да направи нещо, затова изхвърли срещата от съзнанието си и се залови за работа. Резюмето, което Пиърс искаше, изискваше щателно проучване и Джес трескаво ровеше из прецедентите на подобни случаи, които можеха да се приложат към сегашния. И така стана три часа. Затича се към офиса на Пиърс и застана до него части от секундата преди жените, излезли от офиса на секретарката.

Мисис Шайвли — Камила за Пиърс — беше около трийсетте, скандално руса, скандално красива и скандално облечена. Устните ѝ бяха яркочервени, очите — обрамчени с черно, миглите ѝ бяха изкуствени. Огромните ѝ гърди — вероятно плод на пластичната хирургия — едва се събираха в прозрачната бяла блуза, закопчана до

точката, където дантеленият ѝ сутиен се подаваше при всяко нейно движение.

Полата ѝ бе прилепнала по дупето и едва покриваше горната част на бедрата ѝ, ако носеше нещо под нея, то това не личеше.

Когато Пиърс се изправи да я поздрави, тя се хвърли в ръцете му и започна да излива фалшиви сълзи. Джес, която не бе имала време да седне, я гледа с широко отворени очи един миг, преди да си спомни, че е тук, за да пази Пиърс от прочувствеността и нежността на мисис Шайвли. Джес видя пакет хартиени кърпички на бюрото на Пиърс, очевидно сложени там точно за такива спешни случаи, и издърпа две.

— Искате ли кърпичка, мисис Шайвли? — запита учтиво и ѝ подаде кърпичките.

Мисис Шайвли застина. Вдигна глава. Смръщи вежди към Джес, след това двете бяха представени една на друга. Пиърс успя отново да заеме мястото си, като първо ѝ даде кърпичките, а после заобиколи бюрото и седна. След като Пиърс ѝ предаде лошите новини, мисис Шайвли започна да хлипа и да ги убеждава в своята невинност, настоявайки, че е обичала „старото муле Франк“ с цялото си сърце и душа. И през цялото време кръстосваше и разкръстосваше крака. За Джес, която седеше малко зад Пиърс, това дойде като доказателство, че наистина нищо не стоеше между тяхната клиентка и полата ѝ.

Когато най-после свършиха, Пиърс и Джес, неговата вярна сянка, изпратиха клиентката до асансьора. Докато мисис Шайвли се сбогуваше — целувайки Пиърс по бузата, прегръщайки го и притискайки цялото си тяло в него — Джес натисна бутона.

Когато бе освободен, Пиърс погледна Джес. Тя пристъпи напред и подаде ръка.

— Радвам се, че се запознах с вас, мисис Шайвли.

— Аз също, скъпа. — Мисис Шайвли стисна ръката ѝ и в този миг асансьорът пристигна. Облекчението, изписало се по лицето на Пиърс, когато вратите се затвориха след клиентката с насълзените очи, бе очевидно.

— Господ да ни е на помощ, ако се наложи да се яви пред съдебните заседатели — каза Пиърс на Джес, когато и двамата се обърнаха, за да тръгнат всеки към своя офис. — Ако не успеем да я накараме да се яви в приличен вид, на прокурора няма да се наложи да каже и дума.

Но Джес си помисли, че този проблем е за някой друг ден, изби всички мисли за него от главата си и отново се захвана за работа. Провери съобщенията си — нямаше нищо от Тифани. Побърза да се обади на домашния ѝ телефон, но отговори телефонният секретар. Опита отново мобилния ѝ телефон — със същия резултат. После поднови борбата с резюмето. Концентрацията ѝ понякога бе нарушавана от неприятното чувство, че някой зад нея я наблюдава. Налагаше се да потиска желанието си да обърне глава и да се увери, че там няма нищо и никого, освен фикуса. Усещането се засилваше и стана толкова неприятно, че когато завърши резюмето, тя се закле, че още сутринта ще накара да махнат растението.

Защото сянката, която долавяше с крайчеца на окото си, трябваше да има нещо общо със светлината и ъгъла, под който тя падаше върху проклетото растение.

ГЛАВА 16

Мобилният телефон на Джес звънна, когато изпращаше завършеното резюме като електронна поща на Пиърс.

— Готова ли си за тръгване? „Събърбън“-ът е паркиран отпред.

Беше Марк. Поглед към часовника ѝ показва, че вече е 18:45. Нададе стон.

— Тръгвам.

Прибра нещата си, облече самото си и се втурна към вратата. Спря се, за да изгаси осветлението, и неволно хвърли поглед към ъгъла зад бюрото. Дори в мрака растението изглеждаше като обикновено растение. „Разбира се, изчезналата жена не е била реална“, каза си тя, докато пътуваше надолу с асансьора и излизаше бързо от сградата. Затова веднъж завинаги щеше да я изхвърли от главата си. Но огромният куп документи, оставени от Алисън, бе нещо реално и тя трябваше да се постарее да ги отметне. Количеството би трябвало да я уплаши, но Джес откри, че всъщност няма търпение да се зарови в папките. Не само защото искаше да се докаже на Пиърс и останалите, а и защото бе добра в работата си. Макар и в ограничена сфера, тя можеше да направи много.

Джес бе така уморена, изнервена и изцедена, че не ѝ се говореше. Затова само даде адреса на Марк и се отпусна назад на седалката. Тъй като бе забравила да вземе някакво болкоуспокояващо след двата „Адвил“-а, които бе изпила на обяд, сега плащаше цената — сякаш някой блъскаше с чук в главата ѝ. Извади две малки таблетки от чантата си и ги глътна без вода, хвърляйки кос поглед на Марк, с който като че ли го предизвикваше да каже нещо.

— Имам кафе. — Той ѝ се усмихна и свали капачето на хартиената чашка, която беше закрепил между седалките. Тъй като едната таблетка бе заседнала в гърлото ѝ, Джес прие предложената ѝ течност, без да каже и дума, и отпи с благодарност. Кафето бе горещо и силно. Предположи, че го е купил от барчето във фойето и го е занесъл до колата. Изпи половината и остави другата половина за него.

За нейно щастие, на Марк също не му се говореше. Джес се беше отпуснала на седалката и чакаше таблетките и кафето да свършат работата си. Двамата слушаха радиото и указанията на GPS-а и така стигнаха до изправителния лагер.

Градът бе разделен на квадрати и никой не искаше да живее в югозападния квадрат. Но някои хора просто нямаха късмет. По улиците обикаляха банди, войните между тях бяха нещо обичайно. По ъглите пък висяха проститутки и търговци на наркотици, които тук също бяха обикновена гледка. Колите, които се задържаха на улицата повече от пет минути, рискуваха да изгубят всичко — от гумите до седалките, без да споменаваме CD и DVD системите им. Сградите варираха от къщи, изградени от тухли, до разни изоставени складове, които лесно можеха да се превърнат в лаборатории за наркотици. Графитите бяха навсякъде, както и боклукът. Изстрелите тук бяха така обикновени като фойерверките на четвърти юли. Всеки ден се стреляше и с оръжия от автомобили. Този район перверзно се гордееше, че тук стават повече престъпления, отколкото където и да било в страната. Ако Вашингтон бе столицата на престъпленията, то югозападният квартал бе престъпната столица на Вашингтон.

Следователно, не бе изненада да видя, че изправителният лагер прилича на бункер. Дълга двуетажна сграда с цвят на горчица, разположена на поне половин пресечка. Прозорците бяха зазидани и боядисани. Входната врата бе от здрава стомана. На свободното място вляво от сградата имаше една-единствена метална маса, завинтена в бетона. Цялото място бе оградено от двойна ограда, над която имаше бодлива тел. На външната ограда имаше огромни табели, указващи, че преминаването през района на лагера е забранено. Втора странична стоманена врата водеше от сградата към свободното пространство, което трудно можеше да се нарече двор, но очевидно играеше ролята на такъв.

Изправителен дом, наистина.

— Извади полицейската ми значка от жабката. Така можем да спечелим няколко допълнителни минути.

Марк спря колата пред сградата и изгледа събралите се на ъгъла главорези, които вече гледаха „Събърбън“-а като лесна плячка. Не обърна внимание на обикновените за такова място минувачи — мъж, стиснал здраво гърлото на бутилка, загърната в кафява амбалажна

хартия; бездомна жена, бутаща всичките си вещи в количка; двама братя, които по всяка вероятност щяха да се присъединят към главорезите на ъгъла.

— Но ти не си полицай — възрази Джес, макар да извади значката и да му я подаде.

— Да, но така е по-лесно. — Залепи значката за задното стъкло. — Ако имаме късмет, няма да искат да се забъркат с полицията. Остани седнала, ще заобиколя колата и ще ти отворя.

Напомнянето, че не може да направи и двайсет крачки без неговата защита, я подразни. В резултат на това слезе от колата, като направи гримаса на болка, и пристъпи към сградата, преди Марк да я сграбчи за лакътя. Главорезите на ъгъла, подсилени от двамата новодошли, набраха допълнителна смелост. Изгледаха я от главата до петите, подвикнаха и подсвирнаха и един дори направи крачка към нея, преди Марк да му хвърли поглед, който го накара да се закове на място. Бъдещият гангстер се прибра отново в групата и подвикванията престанаха. Междувременно, Марк ѝ хвърли поглед, с който я обвиняваше, че не се е подчинила на нарежданията му, и започна да я побутва към вратата, а когато спряха пред нея, застана така, че да е между Джес и бандата главорези. Беше облечен в костюма си на федерален агент, езикът на тялото му излъчваше авторитет, лицето му бе решително и агресивно. Очевидно от другата страна бяха приели съобщението му, което гласеше, че е по-добре да не се забъркват с него, защото останаха по местата си. Тя натисна звънеца и зачака. Идентифицира се пред безличния глас, когато най-после ѝ отговори, отвътре отвори вратата и тя влезе.

Бе изненадващо тихо, като се имаше предвид, че тук живеят осемдесет — Джес беше проверила — тийнейджърки. Ако съдеше по домакинството, в което бе израсла и което се състоеше предимно от представителки на женския пол, Джес щеше да очаква тъпанчетата ѝ да се пукнат от шума — разговори, смях, спорове, каквото и да е. А вместо това тишината бе едва ли не физически осезаема. Миришеше на силен почистващ препарат — миризмата нахлу в ноздрите ѝ още Щом влезе. Джес сбърчи нос в мълчалив протест. Отвътре сградата приличаше на бункер толкова, колкото и отвън. Стаята, в която влезе, беше залята във флуоресцентна светлина, но покритият с линолеум под и бежовите стени не бяха приятни за окото. По стените имаше

множество дъски за съобщения, по които бяха забодени като че ли безброй листове. Метално бюро, зад което седеше отегчена секретарка, беше поставено пред друга метална врата. Джес едва бе имала време да забележи, че секретарката е млада, и вратата зад нея се отвори, в стаята влезе жена и я поздрави.

Беше висока почти колкото Джес, но бе с по-тежко телосложение и кок на тила, който приличаше на огромна поничка и я правеше повисока. Беше вероятно в средата на петдесетте, имаше черна коса, тъмни очи, мургава кожа и остри черти. Единственият грим по лицето ѝ бе яркочервеното червило. Носеше черна рокля с къси ръкави с дължина до средата на прасеца и черни, средно високи обувки.

Подаде ѝ ръка.

— Мис Форд? Аз съм Палома де Лонг.

— Моля, наричайте ме Джес. А това е Марк Райън.

Не уточни, че той е специален агент, защото обяснението, което това би изисквало, щеше да е дълго и нямаше нищо общо с целта на посещението ѝ. По-добре беше да остави жената да мисли, че той също работи за Елис Хейс. А и нали той всъщност работеше за шефа ѝ, макар и временно.

— А аз съм Палома. Знаете ли кога Алисън ще се върне в града?

Джес поклати глава.

— Не. Разбрах, че е на меден месец.

— Аз също чух това. Каква изненада! Така се радвам за нея, разбира се, но съм малко разочарована, че не ме уведоми навреме и не отмени днешния обяд. Беше повече от смущаващо, че почетният ни гост не се появи, както, сигурна съм, можете да си представите.

Джес си спомни червения кръг около днешната дата в календара.

— Тя беше ваш почетен гост?

Палома кимна.

— Трябваше да ѝ дадем годишната награда за доброволен труд. Стори ми се очарована, когато ѝ съобщих за това. Всички дойдоха — бордът на директорите също — а тя не се появи. Обадох се на Елис Хейс и ми казаха какво се е случило. Разбира се, мога да си представя, че просто ѝ е изхвъркнало от ума, но ми се искаше да се беше обадила.

— Толкова съжалявам — каза Джес.

— Е, вината със сигурност не е ваша. Радвам се, че сте тук. Но се тревожа за Клемънтайн.

— Клемънтайн?

Палома кимна.

— Котката й. Когато заминеше на делово пътуване, обикновено аз хранех котката й. Така беше и последния път. Тя трябваше да се върне след седмица, в неделя вечерта, така че за последно се отбих в дома й в събота сутринта и оставих ключа на кухненската маса. Предположих, че се е върнала. Но когато пропусна днешния обяд и Ленор ми каза, че е заминала на меден месец и че ти ще я замениш, защото е напуснала, се зачудих кой се грижи за котката й. — Заведе Джес и Марк в офиса си. Той беше по-малка версия на приемната, с изключение на дъските, по които тук имаше не листове, а снимки.

— Не знам нищо за котката й — каза Джес, сякаш се извиняваше, и двамата с Марк последваха Палома до бюрото й.

— Е, сигурна съм, че е уредила нещо за нея. Може би друга приятелка или приют за домашни любимци. Само дето каза, че на Клемънтайн никак не й харесва в приют. — Палома заобиколи бюрото, сви рамене, сякаш за да отхвърли темата, отвори едно чекмедже и извади куп листове, които подаде на Джес.

— Очевидно дължим това на брата на Джейдън. Името му е Джакс Джонсън. Искам да кажа, твърди, че е неин брат, но няма как да знам със сигурност. — Палома събра длани в жест, който издаваше тревогата й. Джес започна да преглежда съдържанието на листовите. Всички стояха прави — Палома зад бюрото, а Джес и Марк пред него. — Обади се преди около четири дни и помоли да разговаря с нея. Трябваше да му кажем какво се е случило. Опитвахме се да намерим Джейдън и Луси. Оттогава се обажда по два-три пъти на ден, тормози всички, изисква да намерим Джейдън. Превърна се в такава досада, че престанахме да приемаме обажданията му. Е, предполагам, че това е резултатът.

Делото срещу изправителния лагер и Службата за закрила на детето съдържаше известни неизправности, както Джес отбеляза, макар че основното обвинение — небрежност, позволила на непълнолетно дете да избяга — изглеждаше достатъчно.

— Той е неин брат? — запита Марк, докато Джес прелистваше листовите. — Къде е бил досега? Къде са родителите?

Палома сви рамене.

— Родителите са въвн от картината. Майката е в затвора. Бащата е мъртъв. Открих, че Джейдън наистина има брат. Той е на около двайсет и три, но докато не стана това, не знаехме за него. Никога преди не се е обаждал. Нито е идвал при Джейдън, докато тя беше при нас.

Джес вдигна поглед и каза:

— Брат ѝ не може да повдигне такова дело, ако не е неин законен настойник. Знаеш ли кой е законният ѝ настойник?

— Тя е повереник на област Колумбия.

— Брат ѝ молил ли ви е за пари? Опитвал ли се е да ви изнудва по някакъв начин?

Палома поклати глава.

— Казва, че иска да знае къде е сестра му. Непрекъснато му повтарям, че нямаме представа. И че правим всичко възможно да я открием. Уведомихме полицията. Уведомихме и обществените служби в района — приютите за бездомни, кухните, раздаващи супа, такива неща. Разлепихме обяви. Наистина няма какво друго да направим, докато момичетата — Джейдън избяга с друго момиче, Луси Пийл — не се появят. А те ще се появят. Ще направят нещо и ще ги приберат. Рано или късно ще се върнат в системата. Мога да гарантирам.

Жената изглеждаше примирена с този цикъл. Джес се огледа.

— Тук се заключва, нали? Как са избягали?

— Мъж от доставката е оставил отворена една врата.

Оставянето на отворена врата също бе спорна проява на небрежност. Не че всъщност имаше значение. Щеше да бъде лесно делото да бъде отхвърлено като несъстоятелно — първо, защото никак не беше лесно да се осъди държавна институция; и, второ, защото братът всъщност не бе настойник. Основният въпрос беше какво бе станало с момичетата. Като работник на доброволни начала, Джес трябваше да се запита дали откриването на изчезнали момичета е част от сделката. Кой знаеше? Джес реши да следва сърцето си, а то я подтикваше да направи каквото е възможно.

— Опитайте ли се да се обадите... Как бяха имената им?

— Джейдън и Луси.

— Опитайте ли се да се обадите на Джейдън и Луси на мобилните им телефони? Или да ги проследите посредством Фейсбук, нещо такова?

Палома се усмихна горчиво.

— Не можем да се обадим на мобилните им телефони, защото първото, което правим, като дойдат тук, е да им ги вземем. — Посочи пластмасова кошница в ъгъла, пълна с надписани жълти пликове, в които, ако се съдеше по размерите, имаше мобилни телефони. — И, не, не сме пробвали с Фейсбук. Предполагам, че можем да го направим. Всъщност мога да помоля помощничката си, Тереза, да свърши това. Аз не съм запозната с Фейсбук. Това ме прави старомодна, знам.

— Ако ми дадете мобилните им телефони, мога да проследя историята на обажданията и да видя дали ще открия приятели, членове на семействата и въобще някой, който предполага къде са — каза Джес.

— Можеш ли да го направиш? Дори не знаех, че нещо такова е възможно. От полицията също не споменаха за това. Или не знаят нищо, или са много заети. Вероятно са заети. Благодаря ви. — Усмихна се на Джес, обърна се и започна да рови из кошницата си. — Най-хубавото, което може да се случи, е да ги открием. Може би братът на Джейдън ще бъде доволен и всичко това... — Тонът ѝ подсказваше, че има предвид делото — ... ще бъде излишно.

— Не се тревожи за делото. Аз ще се погрижа за него.

— Това е такова облекчение.

— Имате ли техни снимки? — запита Марк.

— Да. Дори разпространихме обяви със снимките им. Макар, мисля, те да свършиха. — Палома се изправи с два плика в ръце. Подаде ги на Джес. — Персоналът ни ги разлепи навсякъде. Мога да направя още, разбира се. Все още разполагаме със снимките от личните им карти, които всъщност използвахме, но просто не знам къде ги е оставила Тереза. — Излезе иззад бюрото и посочи снимка, закрепена към дъската на стената. — Но ако просто искате да видите как изглеждат момичетата, те са ето тук.

Двамата с Марк застанаха пред дъската. На снимката се виждаха осем тийнейджърки и няколко възрастни, вероятно придружители, застанали на стъпалата пред Капитолия.

— Значи не са заключени тук по двайсет и четири часа — каза Марк.

— Не, разбира се, че не. Водим ги на разни места, организираме събития. Водим ги също на лекар, на църква, понякога на кино и

концерт. Ако са добре наглеждани. Тази снимка е правена едва миналия месец. Това е Джейдън. — Палома посочи високо и слабо момиче с черна коса. — А това е Луси.

С къдравата си червена коса Луси приличаше на весело дяволче, но гледаше навъсено, вместо на устните ѝ да грее лъчезарна усмивка.

И двете — всъщност всички момичета — приличаха на обикновени тийнейджърки, а не на такива с престъпни наклонности, които трябва да бъдат заключвани в изправителен лагер.

„Биха могли да са приятелки на Мади. Или на Тейлър.“

Мисълта тъкмо мина през главата ѝ и образът на едната от трите възрастни на снимката привлече погледа ѝ. Тя загледа втренчено жената.

Беше облечена в жълто лятно сако, около врата носеше огърлица от ярки оранжеви мъниста и стоеше най-отзад. По-голямата част от тялото ѝ беше скрита, но пак се виждаше, че е пълна и не особено красива. Имаше сини очи и безлична кафява коса.

Джес се почувства така, сякаш стаята се стесни и изведнъж не ѝ достигаше въздух.

„Жената от офиса. Онази, която изчезна.“

— Коя е тази? — запита и посочи — странно, ръката ѝ не трепереше — фигурата от снимката.

— Алисън. Алисън Хауърд. — Палома я изгледа любопитно. — Не я ли познаваш?

Джес поклати глава.

— Никога не сме се срещали.

Но Джес беше почти сигурна, че е виждала Алисън и преди.

ГЛАВА 17

— Какво стана там вътре, по дяволите? Пребледня като платно.

Марк я стисна за лакътя и я поведе по тротоара към „Събърбън“-а, който, слава богу, беше невредим. Бандата от ъгъла, си бе отишла. По тротоарите се виждаха обикновените заподозрени, но вървяха или сами, или по двойки, което не ги правеше така заплашителни.

Джес не каза нищо, докато и двамата не влязоха в колата и не изминаха две пресечки, след което завиха и навлязоха в „Ламонт“. Не защото нарочно игнорираше Марк. Просто все още премисляше възможностите. И, да, трябваше да признае, все още помнеше преживяния шок.

Накрая отговори на последното остро: „Джес?“ с:

— Мисля, че видях Алисън Хауърд в офиса си тази сутрин.

— И?

— После тя изчезна.

— Какво?

— Когато влязох в офиса си тази сутрин, Алисън Хауърд стоеше зад бюрото ми — нейното бюро — и гледаше през прозореца. Смотолевих някакво извинение, защото реших, че съм я обезпокоила, и тя ми хвърли поглед през рамо. После изчезна. Нали разбираш — вече не беше там. Изпари се просто така.

— *Какво?*

— Виждаш ли, затова не ти казвам много неща. Дяволски бавно загреваш.

— Бавно загревам? — Марк й хвърли мрачен поглед. — Току-що ми каза, че си видяла жена да изчезва. Да, това изисква известно осмисляне.

— Осмисляй, в такъв случай.

— Мислиш ли, че наистина си видяла Алисън Хауърд в офиса си тази сутрин? Може би се е отбила да вземе разни неща, да се види с някого или, е, кой знае? Това е напълно възможно. Обаче не е възможно да изчезне. Просто така. Замисли се.

— Непрекъснато мисля за това. Повярвай ми, мисля за това цял ден. Дори се опитах да се убедя, че изчезналата жена е всъщност растението, което е там и не е изчезнало.

— Какво?

— Няма значение. — Джес се загледа, без нищо да вижда, в яркооранжевото слънце, което тъкмо започваше да потъва зад хоризонта. — Ако в офиса ми тази сутрин наистина е била Алисън Хауърд, как е изчезнала, по дяволите? Аз стоях на прага. Единственият друг начин бе да скочи през прозореца, но не беше така, защото проверих.

— Проверила си?

— Да, проверих. Разбира се, не знаех коя е жената, докато не видях снимката ѝ в изправителния лагер. Сега знам, че е била Алисън Хауърд. Изглеждаше точно като на снимката, с изключение на това, че носеше черни панталони и черно-бял плетен пуловер. Стоеше в офиса, гледаше ме, а после изчезна.

— Нали разбираш, че ако всъщност не е била в офиса ти и не си пропуснала по някакъв начин излизането ѝ, вероятно си видяла трик на светлината. Или отражение, сянка, нещо такова.

Джес се обърна леко и се наведе напред така, че коланът се заби в рамото ѝ.

— И аз помислих така в началото. Какво друго обяснение би могло да има? Реших, че съм си въобразила, че е стояла пред прозореца. Реших, че светлината е паднала по особен начин върху растението пред прозореца и така ме е заблудила. Но какви са шансовете измислената от мен жена да изглежда като Алисън Хауърд, която никога преди не съм виждала?

Марк не отговори веднага. После, много спокойно — заради нея, за да се успокои тя — каза:

— Трябва да има разумно обяснение.

— Какво например?

— Може би има снимка на Алисън Хауърд някъде около Елис Хейс. Може би си я видяла. Ако е така, не е нужно кой знае какво въображение, за да решиш, че си я видяла в офиса.

— Да съм видяла снимката и да не помня? — Тя беше пълна със съмнения.

— Може би се е запечатала в подсъзнанието ти.

Джес замълча. Обмисляше чутото.

— Предполагам, че е възможно. — Изпита облекчение.

— Не е мъртва, нали? Нали току-що чух, че неочаквано се е омъжила и е напуснала?

— На меден месец е. — Джес си пое дълбоко дъх — за първи път, откакто бе видяла снимката на Алисън Хауърд.

— Не говорим за призрак значи?

— Не, предполагам, че не. — Джес отново се облегна назад и отпусна глава върху седалката. Беше смъртно уморена и главата все още я болеше, макар болката отстрани да бе намаляла до поносима. В думите на Марк имаше смисъл, но тя пак се чувстваше малко неспокойна. Обяснението не бе напълно задоволително. Но пък бе единственото, с което разполагаше.

Обърна глава и го погледна.

— Ти си отвратителен, обичаш да командваш и си прекалено загрижен за себе си — и това са само някои от недостатъците ти — но понякога наистина ме караш да се чувствам по-добре.

Той се усмихна горчиво.

— Целта ми е да доставям удоволствие.

— Кога, мислиш, ще научим нещо за смъртта на Ленард Кауан?

Спряха на кръстовище и той я погледна.

— Бързаш да се отървеш от мен, нали?

— Да. — Веднага разбра, че това е истина и в същото време не е. Харесваше й Марк да е част от живота ѝ. Но беше опасно да свикне с присъствието му. Ако не внимаваше, можеше отново да стане уязвима.

— Още няколко дни. Може би седмица. Разследването не напредва особено бързо, но разполагаме с най-добрия патолог в страната. Той работи по въпроса.

— Няма ли Хасбро да знае, ако някой е поръчал смъртта на Кауан? Или кой ме е нападнал?

— Хасбро не знае нищо. Залагам живота си. Ако Тайните служби не искаха да се погрижат за безопасността ти, нямаше да ме изпратят да те пазя, нито щяха да разследват смъртта на Кауан. — Лицето му се изопна и той я погледна. — Ако случилото се е свързано със смъртта на Анет Купър, то извършителят е под дълбоко прикритие.

— И двамата знаем, че това е напълно възможно.

— Да, така е. — Лицето му се проясни малко. Очите му проблеснаха. — Погледни го по този начин — няма за какво да се тревожиш, докато аз съм жив.

— Страхотно. — Сега бяха на „Кънектикът“ и светлината, идваща от магазините и ресторантите, нахлуваше в колата.

— Добре, достатъчно сме говорили за възможността да умрем млади. Тази вечер имаш същия избор, който имаше и снощи — къщата на майка ти, твоят апартамент, моята къща. Кое ще бъде?

Джес нададе стон.

— Нищо от гореизброените?

— Твое желание.

Ако отидеше в дома на майка си две поредни вечери, щяха да ѝ задават въпроси. Ако задаваха прекалено въпроси, Грейс щеше да отстъпи на напрежението и да изплюе камъчето и майка ѝ щеше да направи всичко възможно да се погрижи за безопасността на най-голямата си дъщеря. Така че къщата на майка ѝ отпаднаше. Къщата на Марк, която се намиреше в Дейл Сити, беше прекалено далеч. Не беше удобно, защото трябваше да бъде на работа рано сутринта. Освен това, бяха живели в къщата на Марк през няколкото седмици, в които бяха двойка. Страхуваше се, че спомените ще бъдат непреодолими, особено когато бяха отново заедно, макар и да не бяха двойка.

— Ако избира моя апартамент, там ли ще прекараш нощта?

— Да.

— Как можеш да прекараш нощта в апартамента ми? Нямах дрехи за утре.

— Ето къде грешиш. Очаквах този проблем, снощи си приготвих малко багаж в една чанта.

— Значи можеш да останеш в апартамента ми.

— Мога да остана там, където избереш. Освен в къщата на майка ти. Ако избереш да отидеш там и къщата е пълна, както бе снощи, ще спя отвън в колата.

Джес го погледна, изведнъж изпълнена с подозрение.

— Снощи не спа отвън в колата.

— Напротив. Отидох си у дома, приготвих си чанта багаж и се върнах. Колата е идеална да се спи в нея — има много място. Станах рано, взех душ и се облякох. После се върнах пред дома на майка ти

навреме, за да те видя как излизаш и крачиш по тротоара на зазоряване.

Развълнувана — въпреки нежеланието си да му съчувства — заради понесените от него неудобства, Джес смръщи вежди. Очевидно бе готов на всичко заради нея.

— Избирам моя апартамент.

— Добре, че Грейс няма да бъде там. Така няма да спим в едно легло, а и няма да ти се налага да измисляш лъжи.

— Да. Но дори Грейс да си беше у дома, ти щеше да спиш на дивана. Щяхме да кажем, че климатикът ти не работи.

— Една лъжа може да мине само веднъж. А и вероятно пак ще спя на дивана. Трябва да бъде възможно най-близо до вратата.

Джес усети страх и космите по тила ѝ настръхнаха.

— Наистина ли мислиш, че някой може да нахлуе?

— Съмнявам се. Ако искаха, щяха да проникнат в дома ти още първия път. Замисли се. Кауан извършва самоубийство, ти си жертва на улично нападение. Който и да се е захванал с това, вероятно иска всичко да изглежда абсолютно случайно.

Джес се опита да потисне неприятните мисли.

— Което означава, че всъщност няма нужда да прекараш нощта у дома.

Той се усмихна.

— Но виждаш ли, винаги съществува вероятността да греша. И не знам за теб, но аз предпочитам да не поемам рискове.

Като се замисли, Джес откри, че е прав. Страхуваше се да спи сама в апартамента си след случилото се снощи, а и днес. Да мислиш за убийци и изчезнали жени, не е най-добрият начин да прекараш спокойна нощ. И, трябваше да признае, скритият под възглавницата нож не можеше да замени едрия и мускулист, обучен таен агент.

— Трябва да си купя пистолет — каза.

Той се засмя.

— За да има смисъл купуването на оръжие, трябва да умееш да стреляш. Да стреляш точно. А ти не можеш.

— Но мога да си купя пистолет и да се упражнявам. Може и да постигна добра стрелба. — Идеята бе така привлекателна, че вече пускаше корени. Не знаеше защо не се е сетила за това преди. Започваше да се уморява от необходимостта да бъде охранявана всеки

път, когато нещо в живота ѝ се обърка. Време беше да се научи сама да се защитава.

— Исусе, познавам този поглед. Бейби, всъщност не искаш да притежаваш пистолет. Накрая ще се простреляш сама. Или ще застреляш Грейс. Или някое от гаджетата ѝ. Или мен. Или...

— Ето, че отново си високомерен. Аз съм интелигентна и напълно способна да се справя. Мога да се науча да боравя с пистолет.

— Човек не *борави* с пистолет, а стреля.

— Както и да е.

— Имаш нужда от разрешително.

— Мога да получа.

Джес имаше чувството, че Марк потисна стенание.

— Това определено е нещо, върху което да помислиш — каза той дипломатично.

Джес изкриви устни. Знаеше кога разговорът е приключен. За щастие, нямаше нужда от разрешението на Марк за нещата, които искаше да направи, включително и това. С тези мисли, тя не се опита да му попречи да смени темата, което той направи след миг, като запита:

— Къде искаш да хапнем?

Джес видя, че са стигнали Фоги Ботъм. Уличните лампи светеха, тротоарите бяха задръстени от пешеходци и изобилстваха от цветя, зеленина, прекрасни миризми и щастливи звуци. Контрастът с югозападния квартал, който току-що бяха напуснали, не можеше да бъде по-голям.

— Не може да си гладен.

— Разбира се, че мога. Минава девет часът. Отдавна сме пропуснали времето за вечеря. — Хвърли ѝ поглед. — Бихме могли да отидем в „Перлата“. Обожавам техните сандвичи със свинско. Отдавна не съм хапвал такъв.

Откакто бяха скъсали, предположи Джес. Както и тя не беше хапвала от любимата си пилешка супа, откакто се бяха разделили, защото не беше ходила в „Перлата“ от онзи зловещ ден. Защото то беше тяхното място и обикновено се хранеха там. При мисълта, че тази вечер ще отиде там с него, сърцето ѝ се сви болезнено.

Мястото щеше да ѝ нашепва спомени и да я кара да мисли за това, че вече не са заедно. А сега виждаше, че лесно биха могли отново

да бъдат двойка...

— Ще трябва да се задоволиш с пица. Уморена съм, имам главоболие. Искам да взема душ и да си легна.

Този кратък отговор го накара да я стрелне с бърз и неразгадаем поглед, но каза само:

— Добре, пица. — И се обади, за да я поръча. След няколко минути паркираше „Събърбън“-а на паркинга в близост до апартамента ѝ.

Тъй като беше с Марк, Джес само леко потръпна, когато минаваше покрай магнолията. Влязоха в апартамента и Марк се зае с обичайната проверка, докато тя се събличаше, събуваше и проверяваше дали има съобщения на телефонния секретар. Нямаше нищо от Тифани. Нито на домашния, нито на мобилния телефон. Или Тифани не се интересуваше какво е изпуснала, или просто не се обаждаше. След това извади дадените ѝ от Палома два мобилни телефона и откри, че батериите им не са заредени. За щастие, зарядните бяха в пликовете. Джес ги включи към контакти в кухнята, а Марк се спря на прага, за да наблюдава действията ѝ.

Почукването на вратата извести пристигането на пицата.

Седнаха в двата края на дивана, а пицата бе на масичката за кафе между тях. Гледаха телевизия и се хранеха. Кобурът му, в който бе пистолетът, беше на страничната масичка до лакътя му. Беше свалил самото и вратовръзката си и бе навил ръкавите на ризата си и изглеждаше напълно отпуснат като у дома си. И толкова красив, че Джес се страхуваше да го погледне. Затова не откъсваше поглед от екрана на телевизора — не можеше да каже какво излъчват, дори животът ѝ да зависеше от това — и изяде парчето пица, без да усети вкуса му. Чувстваше се удобно и уютно, споделяйки пицата с Марк, но побърза да отхвърли тази мисъл от главата си. Не искаше да се чувства удобно с него, нито у дома си в негово присъствие, защото, когато той си отидеше, щеше да изгуби всичко това. Мисълта я плашеше.

На този етап от живота си се страхуваше, че прекалено много прилича на майка си, която имаше слабост към разкошни мъжки екземпляри, които неизменно изневеряваха и я оставяха с разбито сърце.

Джуди така и не научи урока си. Но Джес го бе усвоила добре.

Бе прекалено рисковано да обичаш мъж като Марк. Онова, което имаха някога — и което можеше отново да разцъфне, ако не внимаваше — беше голямата любов, онази любов, която кара сърцето да пее и тялото да гори. Но дали подобна любов си струваше болката след раздялата?

Дори не трябваше да се замисли, за да отговори. Не.

През годините бе научила поне едно за себе си — сърцето ѝ беше нежно и уязвимо. Трябваше много, изключително много да внимава кого дарява с властта да го съкруши. Майка ѝ можеше весело да оцелява след романтичните катастрофи. Но Джес не можеше.

Искаше ѝ се да умре, когато двамата с Марк се бяха разделили. Искаше да пропълзи в леглото, да се свие под завивките и да спи с дни. Искаше да плаче, докато не ѝ останат повече сълзи.

Но вместо това продължи да живее живота си. Облегна се на семейството си. Посвети и сърцето, и душата си на работата.

Събра отново парченцата от разбития си живот. И твърдо реши никога да не се поставя в положение да изпита отново такава болка.

Което означаваше, че колкото и удобно да се чувстваше с Марк в живота си, никога нямаше да го допусне отново в сърцето си.

Марк, зает да поглъща останалата пица, не издаде нито звук, когато тя изяде парчето си и излезе от стаята само за да се върне след малко с възглавница, чаршафи и завивка, които безцеремонно остави на куп в края на дивана. Можеше и сам да оправи леглото си.

— Лягам си — обяви тя.

Погълнат от предаването по телевизията, той ѝ махна разсеяно с ръка.

Джес го остави. Половин час по-късно, след най-горещата вана, която можеше да издържи, тя взе още два „Адвил“-а и си легна. Както беше изтощена, очакваше да заспи в мига, в който главата ѝ докосне възглавницата. Но не стана така. Искаше ѝ се да се мята в леглото, но това бе трудно, тъй като нараняванията все още я боляха. Променяше внимателно положението на тялото си, изритваше завивките, издърпваше ги обратно, заслушана в звуците от душа, който Марк очевидно бе решил да вземе в банята на Грейс, преди да си легне. След като чу как пружините на дивана изскърцаха, което означаваше, че той се е настанил за през нощта, тя задряма само за да се събуди стресната. Хвърли поглед към часовника на нощното шкафче и видя, че е 3:09

след полунощ. Докато лежеше и премигваше в мрака, осъзна, че е сънувала Алисън Хауърд.

Изчезналата жена.

„О, господи.“ Джес покри главата си с възглавницата и се опита да мисли за нещо друго. След малко, когато стана очевидно, че няма отново да заспи, се предаде. Имаше нужда от питие. Чаша вино например. Или водка. Нещо силно. Нещо, което да я накара да заспи.

Тъй като в къщата нямаше алкохол, щеше да си направи чаша мляко.

Намери очилата, които държеше в чекмеджето на нощното шкафче, сложи ги и тръгна към кухнята. В апартамента беше тъмно, но не чак толкова, че да не вижда къде върви. Лунната светлина се процеждаше през завесите, нощната лампа в коридора хвърляше меки жълти отблясъци, под вратата се процеждаше лъч от площадката. А и кухнята бе съвсем наблизко, освен това, тя познаваше пътя добре.

Вървеше на пръсти, заслушана в дишането на Марк. Влезе в кухнята. Извади чиста чаша от съдомиялната машина, остави я на барплота и отвори тихо хладилника. Светлината отвътре ѝ се стори ярка като слънцето.

Извади кутията мляко, напълни чашата и върна кутията на мястото ѝ. Затвори вратата и изпита облекчение от почти пълния мрак. Отпи от студеното мляко и се обърна с намерението да се върне в спалнята, когато проблясването на зареждащите се телефони привлече погледа ѝ.

Бяха в другия край на барплота, до микровълновата фурна.

„И бездруго съм станала. Мога да ги проверя.“

Остави чашата на барплота и взе по-близкия телефон. Беше тъмнорозов, но в мрака не виждаше каква марка. Отвори го и веднага видя, че е зареден. Натисна бутона — имаше седем нови съобщения.

Тъкмо се канеше да ги прослуша, когато лампата в кухнята светна и я стресна толкова силно, че тя ахна и се обърна рязко, при което с лакът бутна чашата. Тя падна на пода и се пръсна на стотици парченца. Студеното мляко опръска краката ѝ.

— Какво, по...? — Беше Марк, разбира се. Стоеше на прага и я гледаше втренчено. Джес направи стъпка назад и отбеляза, че е само по боксерки и толкова привлекателен, колкото само Марк може да бъде, когато той заповяда:

— Не мърдай.

Но предупреждението дойде твърде късно, защото стъпалото ѝ попадна върху остро като бръснач парченце стъкло.

ГЛАВА 18

— Ох! — Лицето ѝ се изкриви от болка.

— По дяволите, казах ти да *не мърдаш*.

— Изплаши ме до смърт!

Облегнала се на барплота, тя му хвърли обвинителен поглед и вдигна крак, за да огледа раната. Онова, което видя, я накара да трепне. Парче стъкло, дълго почти колкото кутрето ѝ, се беше забило малко под втория ѝ пръст и стърчеше. Около него се събираше кръв. Трябваше да го издърпа и тъкмо се канеше да го направи, когато Марк, заобикаляйки внимателно парченцата стъкло и локвичката мляко, стигна до нея.

— Дай да видя. — Взе я на ръце и я остави да седне върху барплота. Усещаше повърхността студена под голите си бедра и това я накара да се огледа. Лилавата нощница — а освен нея не носеше нищо друго — се беше вдигнала опасно нагоре.

Марк обхвана глезена ѝ с длан и повдигна крака ѝ, за да огледа стъпалото. Не можеше да дръпне нощницата надолу. Хвърли бърз поглед надолу и се увери, че поне горната част на бедрата ѝ е покрита. Виждаха се само стройните ѝ крака.

Той докосна нежно с палец стъпалото ѝ близо до раната.

— Оу! Внимавай.

— Какво, по дяволите, правиш в кухнята посред нощ?

— Не можах да заспя. Искях да пия малко мляко.

Той изви очи към тавана.

— А чувала ли си, че първо се включва осветлението? Ако беше светнала, може би нямаше да се наложи да стана, за да видя какво става в кухнята.

— *Мен* ли обвиняваш?

Кръвта се стичаше по стъпалото ѝ и капеше по пода. Само от вида на стърчащото парче стъкло ѝ се виеше свят. Хвана се за ръба на барплота, облегна се на шкафчетата зад гърба си и затвори очи.

— Дръж се здраво.

Само след миг, глезенът ѝ беше хванат здраво, а стъклото — извадено.

— Ох! — Изправи гръб. Отвори очи. Очилата ѝ се бяха плъзнали надолу по носа, косата ѝ е бе прибрана за нощта и нямаше никакъв грим. С други думи, не изглеждаше като сексапилно котенце, което беше добре. Като се имаше предвид, че полуголият мъж в кухнята беше Марк, не искаше да е привлекателна. Бутна рязко очилата нагоре, погледна кръвта по стъпалото си, после — Марк. Той остави кървавото парченце стъкло върху барплота. Тя отново се почувства слаба и се облегна на шкафчетата, след което го загледа как взема книжни кърпички и ги притиска към раната на крака ѝ.

— Боли — каза със закъснение.

— Съжалявам. — Хванал здраво крака ѝ за глезена, той попи внимателно кръвта, вдигна кърпичките, за да огледа раната, и взе още две.

— Само за да сме наясно, вината е *твоя*. Ако не ме беше стреснал, нямаше да съборя чашата. — Дишането ѝ се бе нормализирало, вече не ѝ се виеше свят.

— Чудесно. Приемам пълната отговорност, ОК?

Това я накара да смекчи тон:

— Перфектно знаеш, че вината не е твоя.

— Да. Знам. Боли ли те още?

Джес едва не каза „не“ по навик, но после реши да бъде откровена:

— Малко.

Той се усмихна.

— Имаш късмет, че не е много дълбоко. Комплектът за първа помощ все още ли е в банята?

— Да.

Той уви около стъпалото ѝ няколко книжни кърпички и каза:

— Да вървим.

Взе я отново на ръце, което не я изненада. Марк обичаше да се възползва от лекотата ѝ и да я носи, без дори да я пита дали ѝ харесва. Обви едната си ръка около врата му, а той я понесе по тъмния коридор към банята. Вече се бе възстановила достатъчно, за да забележи отново, че е само по боксерки, а мускулите под топлата плът бяха точно такива, каквито ги помнеше.

Беше дяволски секси.

И ухаеше секси. Естествена мъжка миризма и само едва доловим аромат на гардений от сапуна на Грейс.

Напълно против волята си, Джес усети как сърцето ѝ ускорява ритъма си.

— Включи осветлението, моля те — каза той и тя осъзна, че са прекосили тъмната спалня и са влезли в банята. Ръката ѝ докосна хладните плочки, докато изпълняваше молбата му. Светлината бе така силна, че едва не ги ослепи, но тя я приветства, защото отвлече мислите ѝ от полуголото му тяло. И мислеше, че може да послужи като антидот, докато той не я остави да седне на широкия плот пред огледалото и не погледна към тялото му.

Той срещна погледа ѝ. Очите му бяха много сини на непрощаващата светлина. Косата му беше разрошена от съня, челюстта му бе тъмна от наболата брада. Боксерките му придаваха приличен вид, но оставяха прекалено много гола плът, за да бъде спокойна. Широките му мускулести рамене се извисяваха над нея и ако не искаше да ги гледа, можеше да позволи на погледа си да се спусне по-надолу и да се спре на широките му гърди със светлокестенявите косъмчета, на изваяните ръце или на наистина впечатляващите плочки на корема му, прорязани от колана на боксерките. Не смееше да погледне по-надолу, макар да знаеше какво ще види. Стройни бедра, дълги мускулести крака, добре оформени стъпала.

„Желая го.“

Мисълта дойде сякаш от нищото. Джес стисна зъби, но не можеше да потисне ритъма на бясно препускащото си сърце, нито да попречи на тялото си да се сгрее приятно.

Той пусна водата, после отстрани книжните кърпички от раната.

— Сложи крака си под водата.

Радостна, че може да мисли за нещо друго, тя се подчини, а той отвори шкафчето с лекарствата. Джес отново подръпна нощницата си надолу и се огледа добре в огледалото на отворената вратичка на шкафчето, докато той ровеше вътре. Очилата ѝ бяха огромни и с черни рамки, стъклата им уголемяваха леко очите ѝ и бяха несъразмерни с дребното ѝ лице. Кичурите руса коса се бяха изплъзнали от кока на тила ѝ и галеха бузите и врата ѝ, но без да покриват раната на

слепоочието ѝ. Устните ѝ бяха бледи и меки заради положението гланц. Трапчинката в основата на гърлото ѝ и деликатните ѝ ключици се подаваха над деколтето на нощницата, за която можеше да се каже единствено, че е удобна.

Предполагаше, че русата коса помага, но тъжната истина беше, че привлекателна и секси не бяха първите думи, които ѝ идваха наум, за да опише външността си.

Да признае истината, а именно, че той е по-привлекателният от двамата, ѝ причиняваше повече болка, отколкото раната на крака.

— Усещаш ли в раната да има още стъкла? — Марк затвори вратата на шкафчето, спря водата и отново обхвана глезена ѝ. За щастие, кръвотечението бе почти спряло.

— Не. Ох. Знаеш ли, мога и сама да се погрижа.

Изохка, защото той намаза раната с водороден перексид. И двамата загледаха как течността се пени.

— Искаш да почистя бъркотията, която направи в кухнята?

Джес щеше да се засмее, ако не се мъчеше да потисне реакциите на тялото си на полуголата му мъжественост.

— Сериозно. Мога. И ако излезеш, ще се погрижа.

— А знаеш ли как се правят превръзки?

— Не.

— Тогава стой и ме остави да се погрижа.

Подсуши стъпалото ѝ. Джес, която нямаше какво да каже, седеше и гледаше и само трепна леко, когато той намаза раната с антибиотик и я покри с цитопласт. Дланите му изглеждаха едри и мургави на фона на бледата ѝ кожа, но докосването му беше нежно. Тя се облегна на хладните бели плочки и се загледа в лицето му и в играта на мускулите по ръцете и гърдите му.

А глупавото ѝ сърце биеше все по-бързо и по-бързо.

— Как се чувстваш? — Вдигна поглед и я улови да го гледа втренчено. Проблемът беше, че я познаваше прекалено добре. Побърза да сведе поглед към раната.

— По-добре.

— Утре ще куцаш.

— Знам. По дяволите.

Решена да приключи с това, Джес се приготви да скочи от плота на земята. Но движението, макар и едва доловимо, я приближи още

повече до Марк. Допря се до топлите му голи гърди, а ръката ѝ, която стискаше ръба на плота, докосна боксерките, босите ѝ стъпала се допряха до краката му. Допирът предизвика нежелана стимулация на сетивата, която я заля. Като усети нежното гъделичкане на косъмчетата на гърдите му по ръката си, меката материя на боксерките по кокалчетата си и твърдостта и силата на краката му до глезена си, тялото ѝ затрептя от копнеж, който си спомняше прекалено добре.

„О, не.“

— Мисля, че е заради очилата. — Тонът на Марк беше замислен. Побутна нагоре с показалец очилата, които отново се бяха свлекли надолу по носа ѝ. Тя усещаше погледа му върху лицето си.

— Какво е заради очилата? — Страхуваше се да вдигне поглед към него заради онова, което можеше да прочете в очите ѝ. Отдръпна се внимателно. Веднага щом намереше възможност, щеше да скочи на пода и да се отдалечи от него.

— Въздействието ти върху мен.

На Джес ѝ бе необходим миг, за да осмисли чутото. Изненадана, тя го изгледа остро.

— Кажи ми, че не ме сваляш.

На лицето му се изписаха горчивина и удивление. Господи, бе наистина привлекателен.

— Предполагам, зависи от това, какво ще стане, ако е така.

Сърцето ѝ блъскаше в гърдите.

— Нямам време за това. — Каза го строго, погледът ѝ беше твърд, но тя не скочи на земята. И дори престана да се отдръпва от него. — Достатъчно. Сега трябва да си лягам, за да мога да стана навреме за работа сутринта.

Този път той се усмихна.

— Звучи чудесно — каза той и се наведе да я целуне.

Целувката започна нежно, но после той раздели устните ѝ и плъзна език в устата ѝ, с което извика пламъци в тялото ѝ. След като си пое дълбоко дъх, сякаш за да признае поражението си, тя стисна здраво ръба на плота и отпусна глава на ръката, която придържаше тила ѝ, за да потъне още по-надълбоко в целувката. Целуваше го така, сякаш умираше от желание за него — което беше и самата истина, както осъзна дълбоко в себе си. Обгърна врата му с ръце, преплете език с неговия и отговори на горещината и жаждата на устата му с

горяща страст. Той я целуваше така, сякаш умираше за вкуса на устата ѝ, горещи и дълбоки целувки, от които ѝ се виеше свят и коленете ѝ омекваха. Той се премести така, че да застане пред нея, бедрата му докоснаха коленете ѝ и тя разтвори крака, за да го допусне още по-близо до себе си. Допирът на твърдите му бедра до меката вътрешна част на нейните ѝ причини световъртеж. Дланите му обхванаха дупето ѝ под нощницата. Той я дръпна към себе си. Тръпнеща, тя усети твърдия му член да я погалва, като ги разделяше само тънката материя на боксерките. Притисна се в него, тялото ѝ се обля в горещина, която сякаш разтопи костите ѝ.

— О, господи! — възкликна той, откъсна устни от нейните и вдигна глава. Джес осъзна, че очите ѝ са били затворени едва когато ги отвори и видя червенината, покрила скулите му. Лицето му бе стегнато и твърдо, устата — чувствена и кръвта ѝ закипя само като го погледна. Електричеството пламна между тях и изведнъж започна да не ѝ достига въздух. Когато усети, че той дърпа нощницата ѝ, осъзна, че ще съжалява за това, но му помогна, като вдигна ръце над главата си. Преди да се изхлузи над главата ѝ, нощницата изкриви очилата ѝ, затова тя ги свали и ги остави на плота с несигурни ръце. Когато отново обърна глава към него, образът му бе леко замъглен, което бе добре, защото малка част от нея, все още запазила разума си, искаше да се престори, че това е сън, една от стотиците сексуални фантазии, в която главни действащи лица бяха тя и Марк и които имаше още откакто го бе видяла за първи път преди всичките тези месеци. Искаше да се престори, че ставащото не е реално, че тя не е толкова глупава и че не може отново да направи тази огромна грешка. Това се опитваше да си втълпи, но безуспешно.

Защото Марк беше пред нея, огромен, силен и твърд от желание. И абсолютно реален. Тя също беше реална. И пулсиращото желание, което се събираше в нея, беше реално.

„Господи, искам го.“

Тази беше тъжната и проста истина: гореше за Марк. Гореше за секс с Марк.

Той гледаше тялото ѝ — дълъг и пълен с копнеж поглед, който попиваше малките ѝ високи гърди и розовите зърна, тясната талия и стройните ѝ бедра така, сякаш не можеше да престане да я гледа, не

можеше да ѝ се насити. Твърдите очертания на устните му и натежалите му клепачи ѝ казваха, че той я желае така, както и тя него.

— Кучи син.

Джес премигна изненадано, но ръката му, която нежно я докосваше, отговори на въпроса ѝ дори преди да го е задала — той внимателно опипваше нараняванията по ребрата ѝ.

— Ще живея — каза. Но внезапно дрезгавият ѝ глас носеше и друго съобщение.

Погледът му срещна нейния. Очите му горяха от желание, от копнеж по нея.

В отговор, тялото ѝ трепна и запулсира, заля я гореща вълна.

— Знаеш ли кое друго ме възбужда? — Гласът му бе надебелял. Погледът му задържа нейния, той обхвана гърдите ѝ с ръце. Дланите му бяха топли и завладяващи.

Джес поклати глава.

— Какво? — Думата едва излезе от гърлото ѝ. Той обхвана едната ѝ гърда, наведе се над нея така, че дъхът му погали зърното, което вече се бе втвърдило като камък от ласките му.

— Красивите ти гърди. Сладката ти... — Не довърши, а пое зърното ѝ в устата си. Ръката му се плъзна между бедрата ѝ и ѝ показва какво има предвид. Джес затвори очи, стисна здраво раменете му и извика, когато той я докосна там, където искаше да бъде докосната.

Усещането не можеше да се опише с думи. Тя се задъха. Стана влажна.

— О.

— Кажи ми колко ти харесва.

Бузите ѝ се обляха в горещина. Тя трепереше от желание и знаеше, че той я наблюдава, затова затвори очи. Той отново я докосна. Да му каже истината, също бе възбуждащо.

— Харесва ми. Много. О.

Той знаеше какво я възбужда. Вече беше я карал да извива тяло, да се отдава на целувките му и да тръпне под него. И сега беше безпомощна и напълно негова. Тялото ѝ отговаряше на ласките му, сякаш имаше собствена воля. Когато членът му замени пръстите му и навлезе в нея, огромен, твърд и горещ, тя извика от удоволствие, но устата му покри нейната и заглуши вика.

Сексът с него бе толкова добър, така необикновен, задоволителен, че тя се изгуби в чувствата и усещанията си и забрави за всякакви забрани, обладана от силна първична страст. Обви крака около кръста му, заби нокти в гърба му и посрещна движенията му с предизвикателно въртене на ханша и бедрата.

Остави се да я вземе там, на плота в банята. Устата му беше навсякъде, ръцете му бяха навсякъде, тялото му притежаваше нейното напълно. Телата им се къпеха в еротика, щастливи, че отново са заедно. Тя гореше, пулсираше и се издигаше все по-високо и по-високо, докато отговаряше на целувките му с целувки и на ласките му — с ласки.

Накрая, когато едва не изгуби разсъдъка си в екстаза, когато проникванията му станаха мощни и дълбоки, тя стигна до кулминацията със сила, която накара тялото ѝ да тръпне и да се свива около неговото. Зад затворените ѝ клепачи избухнаха звезди.

— Марк, Марк, Марк, о, Марк.

— Джес. — Името ѝ излезе като стенание от гърлото му за последен път и той също стигна до края.

Нирваната продължи около минута. Добре де, може би две. После реалността я връхлетя, тя отвори очи и видя истинската ситуация.

Отпуснала се в прегръдките му, тя се притискаше в Марк така, сякаш от това зависеше животът ѝ. И двамата бяха запотени, задоволени, страстно прегърнати и...

Той я гледаше.

ГЛАВА 19

— Красива си — каза Марк и се усмихна с онази бавна секси усмивка, която Бог сигурно е създал, с цел да се покоряват силните жени.

Тя го изгледа с присвити очи.

— Натискаш ме, ще ме смачкаш. — Започна да бута раменете му в опит да се освободи. — Пусни ме.

Паниката вече се надигаше в нея, тонът ѝ бе остър.

„Какво направих?“

Усещаше, че всичко се връща — замайването, силната любов, която изпитваше, когато беше напълно под неговата магия. Онази любов, която можеше да съкруши сърцето ѝ.

„Никога повече няма да бъда уязвима.“

Бореше се с паниката.

— Д-добре...

И двамата се чувстваха неловко. Ярката флуоресцентна светлина къпеше двама голи, които току-що бяха правили страхотен секс. Тя продължаваше да седи на плота, краката ѝ висяха само на сантиметри от пода, а той я гледаше като ястреб, който дебне мишка. Това не ги улесняваше при откъсването на телата им едно от друго. Тя се плъзна на пода, като стъпи на двата си крака, трепна от болка и премести тежестта си на здравия си крак. Тъй като голотата не допринася особено за достойнството, а нощницата ѝ беше на пода далеч от ръката ѝ, свали от закачалката пухкавата синя хавлия и се загърна.

Сложи отново очилата на носа си, но нощницата наистина беше много далеч. Трябваше да мине покрай него, за да я вземе и да приключи с това.

Каза:

— Лягам си. Лека нощ.

Отиде, накуцвайки, в спалнята. Гардеробът ѝ беше до стената срещу леглото. Издърпа едно чекмедже, извади друга нощница, обърна се и го видя, застанал на прага между спалнята и банята. Беше обул

боксерките си, слава богу. Светлината от банята беше зад гърба му и беше невъзможно да се разчете изражението на лицето му.

— Предполагам, че сексът не беше предварително обмислен. — Тонът му беше сух.

Тя вдигна поглед към него.

— Не беше.

— Искаш ли да ми кажеш какъв беше тогава, по дяволите?

Тя вирна брадичка.

— Просто секс.

— Така ли?

— Имаш ли проблем с това?

— Ти не правиш просто секс.

Тя стисна устни.

— Може би се уча от теб.

— Това са глупости и ти го знаеш.

— Виж, трябва ли да говорим за това до втръсване? Уморена съм и искам да си легна.

— Сама. — Беше облегал рамо на рамката на вратата, скръстил ръце, и я наблюдаваше.

— Да.

— Ще го кажа още веднъж и това ще е за последен път. Не съм спал с Мери Джейн Кейтс. Или с някоя друга, докато бяхме заедно. Тя ме целуна и аз я целунах в отговор. Това е всичко.

Щеше да е по-лесно, ако се престореше, че не му вярва. Но нямаше да е честно.

Каза неохотно:

— Зададох й този въпрос вчера.

— *Питала* си нея? Какво, по-точно, я пита?

— Дали тя е била инициаторът за целувката, която видях. И дали е било само целувка.

— И тя какво каза? — Изглежда, се забавляваше.

— Че точно това ще кажеш, опитвайки се да ме убедиш.

— По дяволите. — Изправи гръб и тя реши, че ще тръгне към нея.

— Чакай. — Джес вдигна ръка, за да го задържи. — Знаеш ли какво? Сега, след като страстите се поохладиха малко, след като имах

време да размисля и след като разговарях с Кейтс, ти вярвам. Ето, казах го. Но макар че ти вярвам, това нищо не променя.

— Искаш ли да ми го обясниш? — В гласа му се долавяше опасна нотка.

— Не искам връзка. Нито с теб, нито с някого другиго. В момента нямам време за това. Сам го каза: работата ми изисква много, трябва да работя упорито. А и двамата с теб сме несъвместими.

— Мисля, току-що демонстрирахме, че сме съвместими.

— Във връзката трябва да има нещо повече от просто секс.

Той я гледа втренчено един миг.

— Сигурно се шегуваш. Чудесно. Сега поне знаем истината. Ти не искаш връзка. Този път разбрах съвсем добре. — Тръгна към вратата на спалнята. — Ако отново се възбудиш, ще бъда на дивана.

Темпераментът ѝ щеше да се прояви всеки момент.

— Знаеш ли, мисля, че не искам да спиш на дивана. Мисля, че искам да си тръгнеш.

Той каза само:

— Дръж. — И хвърли нещо към нея.

Нощницата ѝ, както разбра, когато пръстите ѝ се склупиха около нея.

Тя остана да стои на мястото си още миг, заслушана в звуците, които долитаха от другата стая. В душата ѝ се бореха най-различни чувства, от които най-силни бяха гневът и съжалението. Каза си, че Марк е задник. Но онази част от нея, която винаги си оставаше неудобно честна, призна истината: *може би ти не си по-различна от него*.

И да беше така, нищо не можеше да направи. Може би някои жени успяваха да простят някоя и друга целувка. Тя беше направила избора си и макар да изпитваше болка, щеше да живее с него. Тази сравнително слаба болка беше нищо в сравнение с огромната, разтърсваща агония, до която щеше да я доведе любовта. Може и да беше склонна да бъде привличана от опасно привлекателни мъже, но това не означаваше, че ще се поддаде на склонността си. Можеше да се предпази от катастрофата. Може и да беше дъщеря на майка си, но това не означаваше, че трябва да има нейния живот.

Беше ядосан. Марк най-после призна истината, когато в пет сутринта се отказа от опитите да заспи, стана, облече се и сложи кафето да заври. Да бъдеш отхвърлен два пъти от жената, по която си луд, не е приятно изживяване. Особено когато знаеше дяволски добре — е, поне мислеше, че знае — че и тя е влюбена в него. Вярно, бе направил огромна грешка, като беше целунал Кейтс, но само една грешка не би трябвало да е достатъчна за разрушаването на връзка, така специална като тази между него и Джес. Та това бе само целувка — макар и страстна и гореща — а не отношения, както беше обяснил и беше обещал да не повтаря повече. Не би трябвало да сложи край на връзката му с Джес. Въпреки че тя имаше право да бъде обидена и сърдита.

Непрекъснато си повтаряше, че няма нужда от обидена и сърдита жена в живота си. Проблемът беше в това, че не беше успял да се убеди.

А най-лошото беше, че вината бе изцяло негова. И за онази целувка, и за горещия секс тази вечер.

Трябваше да остане на дивана, когато беше чул звуците откъм кухнята.

Ситуацията се влошаваше още повече заради това, че не можеше да си тръгне просто така. Трябваше да остане с нея, независимо дали беше ядосан или не. Трябваше да я пази, докато не откриеха кой я бе нападнал. Можеше да приеме целувката с Кейтс не като наказание, а като благословия и да продължи напред. В морето имаше много риба. Но в момента бе консултант на Елис Хейс с първостепенна мисия да пази живота на Джес, докато Тайните служби не разрешат случая. Хасбро беше дръпнал някои конци в адвокатската фирма. Марк беше помолил да заеме поста и го беше получил — разбира се, че го беше получил, та кой бе по-добър от него, кой не само знаеше истината, но беше и в близки отношения с Джес? — и сега имаше свой собствен офис на първия етаж с офиси, собственост на Елис Хейс. Всъщност офисът му беше само на няколко врати от този на шефа на охраната, Ед Лали, бивш федерален агент, когото познаваше и който непрекъснато го поздравяваше, че се е издигнал в света на корпоративна Америка с неговите големи заплати и добавъчни бонуси.

Ако Лали го поздравеше още веднъж, докато се разминаваха по коридора, Марк нямаше да издържи и щеше да го фрасне по мутрата.

Макар че може би корпоративна Америка бе нещо, за което трябваше да мисли. Когато Анет Купър бе убита по време на неговата смяна, това се отрази на кариерата му. Той все още беше на служба, все още вършеше дяволски добра работа в Отдела по разследването на Тайните служби, но вече не влагаше сърцето си. Работата в охраната на Белия дом изпълваше вените с адреналин, беше важна и дори само една погрешна стъпка можеше да се окаже фатална. Да разследваш престъпления, също си струваше усилията, но не бе така опасно и предизвикателно.

Може би не искаше да запълва времето си, докато направи възраст за пенсия.

Правителството не му плащаше достатъчно, за да прекара следващите двайсет и няколко години седнал зад бюро и отегчен до смърт.

Трябваше да мисли и за дъщеря си. В следващите няколко години, освен разноските за колеж, за които той не се шегуваше, Тейлър щеше да иска кола и може би още няколко пътувания като училищната екскурзия до Италия, на която се надяваше да отиде следващото лято, абитуриентски бал и, надяваше се, сватба някой ден, за която, както се очакваше, трябваше да плати той.

Той бе висококвалифициран оперативен агент, който притежаваше впечатляващи умения. Така че може би трябваше да започне сериозно да обмисля търсенето на работа в частния сектор, където се търсеха хора като него. Работа с голяма заплата и бонуси.

Откакто нараняване го принуди да се откаже от професионалния футбол на двайсет и две годишна възраст, той работеше за правителството. Но когато беше решил да защити Джес, вместо да си затвори очите и да остави да я убият, той си беше създал врагове сред най-опасните в света хора.

Ако Джес имаше мишена на гърба, той също имаше.

И за двамата нямаше връщане назад.

Да се окаже от другата страна на правителството, на което се беше заклел да служи и да защитава, беше съвсем ново преживяване. Не му харесваше, но започваше да свиква. Нова игра, нови правила.

Да се чувства използван само за секс, също бе ново преживяване и то също не му харесваше. Обикновено жените го молеха да се

обвърже. Обикновено той желаше да се забавлява без никакви последствия.

Тези мисли не му доставяха удоволствие. Настроението му никак не беше добро, когато провери електронната си поща чрез айфона си и откри, че чаканата от него информация е била изпратена през нощта. При отсъствието на стъпки, отпечатъци от пръсти и каквито и да било веществени доказателства на местопрестъплението, които биха помогнали се идентифицира копелето, нападнало Джес, се беше обърнал към най-добрия приятел на човека в дигиталния век охранителните камери.

Единствената такава на улицата, където живееше Джес, беше на автобусната спирка. Не беше уловила нищо интересно. Но при търсенето в концентрични кръгове от нейната сграда навън и постепенното разширяване на обсега бяха открили нещо. Камерата при аптеката на около четири пресечки по-нататък беше уловила човек да хвърля пакет в кофа за боклук пет минути след нападението. Образът не беше особено полезен — включваше само част от лицето на мъжа, дясната му ръка и може би една трета от предмишницата. Но техниците, които Тайните служби наемаха, бяха най-добрите в бизнеса. Ако някой въобще можеше да научи нещо от подобна снимка, то това бяха те.

Бяха претърсили кофата и съобщението на телефона му гласеше: *открихме го*. Снимката, която го придружаваше, показваше черно поло, черна ски маска и чифт черни кожени ръкавици, внимателно поставени върху пластмасова торбичка за пазаруване. Той не се съмняваше какво вижда — от тези веществени доказателства можеше да се получи ДНК-то на нападателя.

Като гледаше предметите, Марк изпрати мислено съобщение на нападателя: „Мой си, нещастник.“

После се обади на Ранди Ротънбърг, връзката му в кабинета на патолога.

— Да не си се побъркал, Райън? Шест и половина сутринта е. — Ето как Ротънбърг отговори на обаждането.

— Какво мога да кажа? Тайните агенти никога не спят. Трябва да знам с какво разполагате по случая Кауан.

В телефонната слушалка се чу прозявка.

— Все още правим токсикологични тестове.

— Не давам и пукната пара за токсикологичните тестове. Знам, че сте имали време да установите причината за смъртта. Застрелял ли се е Кауан или не?

— На този етап, каквото и да кажа, ще бъде предварително изявление.

— Добре, казвай.

— Остатъчните вещества по дясната му ръка говорят „да“. Траекторията на куршума, преминал през черепа, създава повече проблеми. Тъгълът не изглежда естествен, но все още го обработваме с компютър и обмисляме различните сценарии, такива неща, за да видим дали ще се получи нещо.

— Какво е най-доброто ти предположение?

— Аз съм учен. Не правя най-добри предположения.

— Помниш ли, когато бяхме в Мексико и измъкнах жалкия ти задник от затвора?

— Никога няма да ме оставиш да забравя, нали? Добре, искаш най-добрата ми преценка, базирана на достъпната информация на този етап от разследването. Не, не мисля, че се е самоубил. Но не мога да бъда сигурен, докато не бъдат проведени всички тестове.

— По дяволите.

Когато сложи край на разговора, Марк беше много сериозен, мрачен дори.

Двамата с Джес може би бяха приключили. По дяволите, може би дори се радваше, че са приключили. Но това беше лично. А като професионалист той щеше да бъде нейна сянка, докато не се увереше, че тя ще е в безопасност и без него.

Когато му се бяха обадили с вестта за Ленард Кауан, първата му спирка беше Рок Крийк Парк. Колата на Кауан все още беше там, където беше намерена. Тъй като приближаваше пладне, горещината беше потискаща. Миризмата на разлагаща се плът, мирисът на смъртта, който с годините се беше научил веднага да разпознава, го беше ударила в носа още преди да се е навел и минал под жълтата лента, ограждаща местопрестъплението. Униформени полицаи и няколко детективи в обикновени дрехи бяха все още там, а фотографът на полицията правеше снимки, въпреки че тялото беше преместено. Мухите кръжаха на рояци около покрива на синята кола. В началото беше помислил, че страничният прозорец откъм шофьора е от тъмно

стъкло. После се беше приближил достатъчно, за да види, че стъклото беше плътно покрито с кръв.

— Причина за смъртта? — беше запитал, след като беше показал значката си на приближилия се към него детектив.

— Огнестрелна рана в главата.

Огнестрелна рана, която бе достатъчно точна, че кръвта дори не беше опръскала предното стъкло. Професионален изстрел, беше първата му мисъл тогава. Така мислеше и сега.

Ако подозренията му бяха правилни, той бе единственото, което стоеше между смъртта и Джес.

Което означаваше, че никъде нямаше да отиде. Нямаше начин.

— Какво ще правим сега? — запита Джейдън, ужасена, втренчила поглед в табелата, залепена на стената на станцията на метрото.

— Ще изчезнем оттук — прошепна настоятелно Луси, защото очевидно трябваше да направят това.

ИЗЧЕЗНАЛИ пишеше на табелата с огромни печатни черни букви. Под надписа бяха залепени двете снимки — нейната и на Джейдън — а под тях бяха изписани имената им и основната информация. Луси разпозна снимките: бяха същите, които се виждаха и на личните им карти, направени при първото им влизане в изправителния лагер, което означаваше, че са достатъчно нови, актуални и ясни.

Мършавите чернокоси момичета като Джейдън бяха нещо обикновено по улиците на града. Но нейната къдрава червена коса беше като ярка факла в тъмна нощ.

На Луси ѝ прилоша от страх.

— Ако е видял това, той знае кои сме. Знае и имената ни. — Думите излязоха от устата на Луси секунди след като мисълта мина през главата ѝ. Завладя я нов ужас. Чу как Джейдън си пое рязко въздух. Лицето на приятелката ѝ беше бяло като смъртта. Очите ѝ приличаха на две огромни черни дупки в него.

Нямаше нужда Луси да обяснява кой е той. И двете знаеха — убиецът на мис Хауърд.

— Мислиш ли, че е видял обявата? — Гласът на Джейдън трепереше.

— Не знам. — Луси преглътна. — Хайде. Наведи глава.

С бясно препускащи сърца, сковани от напрежение, двете се уловиха за ръце и тръгнаха с уж небрежна походка към ескалатора. Струваше им се, че всички погледи са втренчени в тях. Беше ранна утрин — 06:42 според огромния дигитален часовник на стената — но бяха в сърцето на града и наоколо имаше много хора. Това щеше да е добре, ако образите им не бяха разлепени по стените.

А така ѝ се струваше, че всяка минута някой ще ги сграбчи за ръцете.

— Искам да си отида у дома — прошепна Джейдън, докато се изкачваха с ескалатора към улицата. Устните ѝ трепереха. Очите ѝ, пълни със сълзи, срещнаха тези на Луси.

— Да, знам.

Но и двете знаеха, че това няма да стане. Вече нямаха дом. Майката на Джейдън, родила четири деца от четирима различни мъже, три от които бяха в системата, беше в затвора с обвинение за разпространение на наркотици. Майката на Луси беше избягала, когато тя беше на пет, и я беше оставила на баба ѝ, която бе починала преди три години. И двете нямаха бащи. Луси дори не знаеше кой е нейният. Косата на майка ѝ беше тъмнокестенява, така че винаги когато видеше мъж с червена коса на подходяща възраст, ѝ се искаше да запита: „Аз твоє дете ли съм?“

— Не се чувствам добре — прошепна Джейдън. Изглеждаше почти като скелет на сивата утринна светлина. Луси си помисли, че прилича на персонаж от филма „Кошмарът преди Коледа“.

— Искаш ли да седнеш? — От другата страна на улицата имаше парк, а пред него — пейки, което вероятно бе добре. Ако се изключеше фактът, че трябваше да прекосят улицата. Огромни тъмни облаци се събираха над главите им. Въздухът беше гъст и натежал. Луси вдигна поглед към небето и в този миг изтреща гръм, предвестник на бурята.

Дева Марийо, искаше да е на някое по-безопасно място така отчаяно, както не бе искала нищо в живота си.

Бяха бягали цяла нощ — първо от полицейското преследване в резултат на бягството им от онова ченге, после се криха по улиците и алеите, докато се опитваха да се измъкнат от парка на колежа.

Разполагаха само с шейсет и два долара и четирийсет и девет цента и нямаше много места, на които можеха да отидат. Накрая бяха избрали метрото, но усещаха нервите си опънати докрай, докато се качат на влака. Бяха пътували безцелно известно време, докато на Джейдън не ѝ хрумна брилянтната идея да провери дали някой от доведените ѝ бащи няма да ги приеме. Луси не смяташе, че идеята е добра, защото един доведен баща лесно можеше да ги предаде обратно на системата, но не можеше да предложи нищо по-добро, пък и бе прекалено уморена, за да спори. Затова бяха слезли от влака на северната спирка „Фарагът“ и сега вървяха по „М Стрийт“ към апартамента на единия от доведените бащи на Джейдън, до който им оставаха още две пресечки. Джейдън не беше говорила с този човек от пет години, но твърдеше, че това няма значение и че той ще ги приеме, ако е там.

Луси мислеше, че неизвестностите са прекалено много, но не казваше нищо. Нейният алтернативен план беше да се приютят в един от тунелите под града и в които живееха колонии от бездомни, ако доведеният баща на Джейдън ги изгонеше. Дългосрочният план все още беше да избягат в Калифорния, но затова им трябваша лични карти и пари в брой, а те нямаша нито едното, нито другото. След безсънна нощ и двете бяха така изтощени, че им се виеше свят, бяха гладни и мръсни, чувстваха се безпомощни. Джейдън залиташе, сякаш беше пияна. Луси се тревожеше за нея, но също така се тревожеше и за себе си.

През последната седмица се бяха крили в мазето на сградата срещу парка на колежа.

Сега спешно трябваше да намерят ново скривалище. Не се знаеше колко табели с имената и снимките им са разлепени, нито къде. Всеки можеше да ги види. Всеки — дори случаен минувач — можеше да ги разпознае и да извика ченгетата.

А може би трябваше да отидат в полицията. Но щяха да загазят и може би щяха да ги разделят и да ги затворят, докато не станат поне на двайсет и една. Но поне щяха да са живи. Ако ги заловеше убиецът на мис Хауърд, щяха да са мъртви.

А може би той дори не ги търсеше. Може би просто беше избягал, оставяйки възможно най-много мили между себе си и мястото на престъплението. Може би...

Позната неонтова табела привлече погледа ѝ.

— Виж. — Беше заведението за бързо хранене „Куик Стоп“ на ъгъла от другата страна на улицата. Стомахът на Луси къркореше и бездруго, а сега се обади и в отговор на вида на сградата. Може би беше развила нещо като инстинкт да се чувства гладна, когато видеше „Куик Стоп“, като кучето от опитите на руския учен Павлов.

Тъгълчетата на устните на Джейдън се отпуснаха надолу.

— Не мога нищо да хапна.

— Е, аз пък мога.

Джейдън вървеше бавно, докато Луси я дърпаше по пешеходната пътека. Остави я отвън, облежната на червената тухлена стена, а тя влезе за кафе и поничка. Избра шоколадова, покрита с крем, защото предполагаше, че има най-много калории. Само като я гледаше и устата ѝ се пълнеше със слюнка. Тя ухаеше така апетитно, че едва ли не усещаше вкуса ѝ, преди да я е ухапала. Дори не осъзнаваше, че облизва устните си всеки път, когато я погледне. Остави я внимателно върху хартията и напълни с кафе една пластмасова чашка. Добави захар и сметана в кафето.

Когато излезе от магазина, внимателно носеща наградите си, Джейдън я нямаше.

Беше малко след седем сутринта, когато Джес излезе от спалнята. Взе душ, като внимаваше да не намокри раната на стъпалото си, изпи отново два „Адвил“-а, сложи контактните си лещи, облече тъмносив костюм с панталон и добави към него черна вратовръзка. Не беше в едно от най-добрите си настроения, което, като се имаха предвид събитията от предната нощ, всъщност не беше изненада. Но беше твърдо решена да скрие това, защото можеше да изглежда, че лошото ѝ настроение е свързано с Марк. А не бе така, защото той нямаше власт над настроенията ѝ. Двамата бяха приключили, случилото се снощи не се броеше.

Но този път тя бе твърдо решена да стои далеч от него.

Нямаше нужда от излишни драми. Тръгна, е, накуцвайки, към кухнята, като че ли напълно забравила за случилото се предната нощ. Той я погледна, но тя не смръщи вежди. Марк седеше на дивана, напълно облечен, но без сако, и държеше телефона си — очевидно проверяваше електронната си поща. Тя едва-едва му хвърли поглед,

съвсем спокойно, и влезе в кухнята за чашка кафе. Щеше да му благодари, че го е приготвил, ако не го познаваше така добре — сутрин той също имаше нужда от кафе. Не беше го направил специално за нея. Това бе проява просто на грижата му за самия себе си, или поне тя предпочиташе да мисли така.

Като че ли за да подчертае това, не беше приготвил закуска. Но беше почистил стъклата и разлятото мляко, за което тя му дължеше благодарност. Щеше да му благодари, с достойнство, по-късно. Напълни си чашка кафе, спомни си до какво бе довела снощната бъркотия и тялото ѝ се стопли и запулсира в отговор. Решително отблъсна спомените.

Видя мобилните телефони, които бе оставила на барплота, и реши, че това е добре дошло като отвличане на вниманието. С кафето в ръка, взе розовия, отвори го и натисна бутона за съобщенията.

После изслуша, едно по едно, седемте съобщения. Първото, което научи, бе, че телефонът е на Луси. Повечето от съобщенията бяха от приюта за домашни любимци, където беше работила, преди да се озове в изправителния лагер. С първите четири искаха да узнаят къде е и кога ще се върне на работа. Петото ѝ съобщаваше, че е уволнена. Шестото бе от момиче на име Аманда.

Седмото съобщение накара Джес да си поеме дълбоко дъх.

„Здравей, мамо, Алисън е. Ще се омъжвам! Можеш ли да повярваш? Той се казва Грег и ще избягаме в Лас Вегас тази вечер. Ще ти се обадя след два дни с подробностите, ОК? Ще говорим по-късно. Чао.“

Джес, изненадана, гледаше втренчено телефона. Съобщението беше от преди малко повече от три седмици. Името на екрана беше на Алисън Хауърд.

ГЛАВА 20

— Марк.

Марк скочи на крака, когато Джес влезе забързано в кухнята със светнали от вълнение очи и мобилен телефон във всяка ръка. Вместо да ѝ отговори, той само повдигна въпросително вежда. Добре де, очевидно все още изпитваше враждебност към нея. Но в момента тя мислеше за много по-важни неща.

— Алисън Хауърд се е обадила на Луси. — Размаха розовия телефон. — Чуй това.

Пусна съобщението.

Той не изглеждаше впечатлен.

— Струва ми се, че е сбъркала номера. Или пропусна обръщението „мамо“?

Джес премигна изненадана. Не беше се замислила за това.

— Да е сгрешила номера? Да, предполагам, че е възможно. Но какви са шансовете за това? Какви са шансовете Алисън Хауърд да сгреша номера и този телефон да се окаже на избягалата тийнейджърка Луси Пийл?

— Нямам представа. Но това е най-простото обяснение, а най-простото обяснение обикновено е правилното. — Взе сакото си от облегалката на дивана. Днешният му костюм беше тъмносин на райета, ризата — бяла, а вратовръзката — червена. Със здраво стиснати устни и волева брадичка той изглеждаше съвсем като федерален агент на служба. Разбира се, праметнатият през рамото му кобур допринасяше за този образ.

— Просто изглежда така невероятно...

— Освен ако тийнейджърката не се състари с няколко години, то номерът е грешен. Защото не е възможно тя да е майката на твоята изчезнала жена. — Облече сакото.

— Нарочно не обръщаш внимание, нали?

— И защо да обръщам?

— Не обръщаш, защото още си ми ядосан заради решението ми за връзката ни.

— Повярвай ми, идеята за връзка между нас ме смразява. Вече продължих напред с живота си.

— Защо тогава не искаш да признаеш, че това е важно?

— По какъв начин е важно? Признай, Джес, въображението ти е прекалено силно развито и отново ти играе шега. — Дамската ѝ чанта, както и тази с лаптопа ѝ бяха на пода до масичката за кафе, където ги беше оставила предишната вечер. Той ги вдигна и ѝ ги подаде. — Готова ли си да тръгваме?

Джес пое подадените ѝ чанти, но го изгледа с възмущение.

— Какво искаш да кажеш с това, че въображението ми отново ми играе шега? Да не би да имаш предвид, че видях Алисън Хауърд в офиса си вчера сутринта?

— Видяла си я да изчезва, искаш да кажеш? — Той я побутваше през вратата, докато говореше. — Бейби, това е само последният и най-значим пример.

Слизайки надолу по стълбите, Джес настръхна.

— Може би, ако имаше малко повече въображение, щеше да видиш, че подобно съвпадение — Алисън Хауърд да се обади по погрешка на телефона на Луси Пийл — не е възможно.

— Ако можеш да измислиш друго обяснение, освен сгрешен номер, поради което твоята изчезнала жена да нарича „мамо“ една тийнейджърка, то ще те изслушам с огромен интерес.

Джес мина през вратата и тръгна по тротоара, като през цялото време мислеше усилено. Над главите им проблесна светкавица, небето бе заплашително тъмно, а облаците бяха надвиснали много ниско над земята. Във въздуха се усещаше мирисът на дъжд. Беше задушно. Слава богу, „Събърбън“-ът бе паркиран в близост.

— Не можеш да измислиш друго обяснение, нали? — Той отключи колата.

— Работя по въпроса. — Беше вече в колата и вратата бе затворена след нея, когато се сети, че той бе заобиколил колата, за да ѝ отвори вратата. Съдържащият се в действието намек я накара да присвие очи и да го изгледа, когато седна до нея. — Коя част от „не сме вече двойка“ пропусна?

Той запали двигателя, потегли и я изгледа така, сякаш си бе изгубила ума.

— Сега пък за какво говориш, по дяволите?

— Отвори ми вратата.

През лицето му мина изражение, което ѝ подсказа, че е разбрал.

— Е, господи, позволи ми да се извиня. Но преди въображението ти да се е впуснало на воля в игра, искам да отбележа, че го направих само за да съм сигурен, че не те заплашва никаква опасност.

— Вчера не ми отвори вратата.

— Може би защото бяхме в оживена част на града, където имаше много свидетели, които щяха да забележат, ако някой клечеше до колата с оръжие в ръка.

В колата се възцари тишина, докато Джес осмисли чутото.

— О! — възкликна тя.

— Опитай се да мислиш само за това, че си върша работата. — Профилът му беше като изсечен от гранит. Ръцете му стискаха кормилото и в това се усещаше малко повече напрежение от обикновено. Като гледаше тези загорели длани с дълги пръсти, Джес си спомни как я бяха докосвали предната нощ. В тялото ѝ отново запулсира желание, дъхът ѝ заседна в гърлото, по вените ѝ се разля горещина. Побърза да извърне поглед. „С това е свършено, помниш ли?“ По предното стъкло закапаха огромни и тежки капки дъжд и това отвлече вниманието ѝ, за което беше благодарна. След миг светът отвъд предното стъкло се размаза, защото дъждът започна да се излива на потоци. Марк включи фаровете, чистачките заработиха. Вътрешността на „Събърбън“-а представляваше отделен свят, за което впечатление допринасяха звукът от работата на чистачките, ревят на дъжда и внезапно настъпилият мрак.

Свят, в който двамата с Марк бяха хванати като в капан и нямаха възможност да избягат.

— Започвам да се уморявам от това — каза тя. — Имам нужда то да свърши. Искam живота си обратно.

— Повярвай ми, двамата искаме едно и също.

Не размениха повече нито дума през останалата част от пътя, докато не стигнаха сградата, в която бяха офисите на Елис Хейс.

Добрата новина беше, че нямаше и следа от Алисън Хауърд, нито пък от някой друг, когато Джес влезе в офиса си. Тя включи

осветлението, прекоси помещението, дръпна щорите, огледа се втори път, за да се увери, че е сама — беше абсолютно сама — и усети как напрежението в мускулите ѝ се стопява. Дори не беше осъзнавала, че е напрегната, докато не се отпусна.

„Може би Марк е прав. Може би някъде тук съм видяла снимката на Алисън Хауърд.“

Както и да бе, днес не бе видяла Алисън Хауърд и само това имаше значение.

Джес започна сутринта с бързо прослушване на собствените си съобщения — нямаше такова от Тифани — и проверка на историята на обажданията на Луси и Джейдън. Опитваше се да намери нещо, което да ѝ помогне да се досети къде биха могли да бъдат. Нищо. Текстовите им съобщения също не ѝ подсказаха нищо. Обади се на Тифани, свърза се с гласовата поща и отново остави съобщение. След това тръгна за сутрешния брифинг — обикновено събитие в деловия живот, когато не подготвяха процес. В момента екипът беше на различни стадии в подготовката на няколко случая, повечето от които нямаше да стигнат до процес поради някои обстоятелства, които се явяваха пречка, или поради сключването на сделки. Марк се появи за малко на срещата — докато обсъждаха статуса на случая Уитни и стратегията за него. Докато беше там, седеше на няколко стола от Джес и не ѝ обръщаше никакво внимание. Кое то тя, за огромно свое разочарование, намери за дразнещо. Особено защото Хейли го гледаше така, сякаш бе лесна плячка.

Върна се в офиса си и се зарови в папките на Алисън, но откри, че отново гледа телефона на Луси. Номерът на мобилния телефон на Алисън беше на бюрото пред нея. Ако имаше някакви въпроси към нея, можеше да ѝ се обади.

Обади се на Алисън. Свърза се направо с гласовата поща. Остави съобщение, като обясни коя е, после я осведоми, че Луси Пийл е избягала от изправителния лагер и че се опитват да я намерят. Накрая помоли Алисън да ѝ се обади. После ѝ изпрати и текстово съобщение, просто в случай, че паметта на телефона е пълна. Искаше да бъде сигурна, че съобщението ѝ ще бъде прието.

След като не получи отговор, се обади на Палома и ѝ каза за съобщението от Алисън на телефона на Луси.

— Не мога да се сетя за нищо друго, освен че е сбъркала номера — каза Палома, която, без да съзнава, повтаряше Марк. — Може би номерът на майката на Алисън прилича много на този на Луси. Или може би Алисън просто е натиснала грешен бутон.

— Защо въобще номерът на Луси е запаметен в телефона на Алисън?

— На момичетата се разрешаваше да вземат телефоните си, когато излизаха извън лагера. Така, ако някоя от тях се отделише от групата, можеха да се свържат с нея. Алисън току-що беше отишла с една група до Капитолия. Луси и Джейдън също бяха част от групата. Вероятно тогава Алисън е добавила номерата им в телефона си.

— Възможно е. — Като се замисли, Джес призна, че дори е вероятно. Какво друго обяснение би могло да има, все пак? Поне тя не се сещаше за друго.

— Откри ли в телефоните им нещо, което да ни помогне при разследването? — запита Палома.

— Още не — каза Джес. — Ще ти се обадя, когато разполагам с информация за това, както и за делото.

Палома ѝ благодари и това бе краят на разговора.

След като затвори, Джес бързо написа искане до съда за издаване на постановление, което да отхвърли делото на Джакс Джонсън като несъстоятелно.

През цялото време, докато тя работеше, календарът на Алисън с оградената с червено дата беше там, в ъгъла на бюрото ѝ.

Джес не познаваше Алисън, но знаеше, че ако тя смята някое събитие за толкова важно, че да го огради с червена звезда, няма да забрави за него. Вярно, някои неща на този свят са по-важни от други и един меден месец може да бъде достатъчен да накара някого да отмени обяд, на който ще бъде почетен гост, но не и без предварително да се обади на някого.

От папките с делата на Алисън Джес беше научила, че тя приема работата си извънредно сериозно. Тя беше трудолюбива, обръщаше внимание на подробностите, беше точно обратното на немарлива.

Не изглеждаше съвместимо с характера ѝ да забрави за обяда.

Пиърс подаде глава през вратата, за да ѝ каже, че току-що са му се обадили от офиса на прокурора и са го уведомили, че срещу Камила Шайвли е повдигнато обвинение в убийство и ще бъде арестувана.

Искаше от Джес да отиде с него, за да вземат клиентката си и да я придружат до затвора, където щеше да остане, докато не бъдеше уредена гаранцията ѝ.

Така сутринта ставаше пълна със събития. Мисис Шайвли се залепи за Пиърс и го обля в сълзи. Всеки друг адвокат би се справил лесно с нея, но той бе прекалено загрижен. Уреди гаранцията ѝ и така мисис Шайвли, която продължаваше да плаче, беше обратно във великолепното си имение още преди да е станало време за обяд. За щастие, продължаващият да се лее дъжд очевидно бе обезкуражил представителите на медиите и те я оставиха на мира. Събитието отразиха само една телевизионна станция и няколко репортери.

— Уф! — Пиърс погледна Джес, докато пътуваха обратно към офиса в лимузината, карана от шофьор, с която бяха взели мисис Шайвли. — Ако в този случай стигнем до процес, напомни ми да кажа на Кристин да се погрижи съдебните заседатели да се състоят само от изглупели старци.

— Мислиш ли, че ще се стигне до процес? — запита Джес. Лимузината беше голяма и луксозна, седалките бяха плюшени — какъв абсурд — а шофьорът бе просто нещо невероятно. „Мога да свикна с това.“ И тогава Джес осъзна, очарована, че ако върши работата си при Елис Хейс добре и се издигне по стълбицата на йерархията, наистина ще свикне с това. С лимузините, имененията, богатите клиенти и всичко онова, което обгражда постигналия успех адвокат. То щеше да стане част от живота ѝ.

— Не и ако успея да го предотвратя — каза мрачно Пиърс и обсъди с Джес стратегията. Бяха заети с това, докато не стигнаха до сградата.

Замислена, Джес влезе отново в офиса си. Отпусна се на скъпия стол и се огледа с нови очи. Тук всичко говореше за добър вкус. Сега тя беше една от елита — нещо, за което винаги беше мечтала. Беше невероятно, удивително и всичко бе паднало в скута ѝ, защото Алисън Хауърд се беше омъжила и напуснала.

Кой се отказва от подобна работа само с телефонно съобщение? Първо работи упорито, за да постигне успех, а после захвърля всичко?

Джес знаеше, че ще трябва да изтръгнат работата от студените ѝ мъртви ръце.

Започваше да придобива впечатление за Алисън, докато преглеждаше делата. Не мислеше, че двете са толкова различни в това отношение. Алисън се беше радвала на положението си във фирмата на Елис Хейс.

Би ли тя самата напуснала заради мъж?

Джес се замисли за Марк. Ако я помолеше, тя щеше ли да напусне, за да се омъжи?

„Не, по дяволите. Не и в този живот.“

А може би Марк не беше подходящият мъж. Може би Алисън беше намерила някой невероятно съвършен мъж, точния човек за нея.

Или може би Алисън не беше напуснала. Джес се замисли за изчезналата жена, за червената звезда около датата за обяда в календара със срещите ѝ. И за телефонното ѝ обаждане до Луси.

Нещо просто не беше както трябва.

„Не е твоя работа.“ Можеше да чуе как Марк го казва. И наистина, последното, което искаше, беше Алисън да се върне тук и да предяви претенции към старата си работа.

Но...

В края на деня, въпреки намеренията си, Джес продължаваше да мисли за Алисън. Беше затънала до гуша в работа, работа, назначена ѝ от Пиърс, работа, за която Елис Хейс ѝ плащаше тлъста шестцифрена заплата, така че трябваше да я върши. И тя работеше, като почти не излизаше от офиса. Правеше само най-необходимите прекъсвания, остана в офиса през почивката за обяд и в шест и половина вечерта дори тя беше впечатлена от работата, която беше успяла да отхвърли.

Особено като се имаше предвид фактът, че с напредването на следобедата чувството ѝ за невидимото присъствие на Алисън се засилваше. Първо, доколкото знаеше, Алисън не беше мъртва и, второ, Джес и бездруго не вярваше в призраци. Във всеки случай, днес растението си остана растение.

Но тя имаше някакво неопределено чувство, непрекъснато, настоятелно и силно чувство, че някой я наблюдава. Хвърляше погледи през рамо, за да се увери, че е сама. Струваше ѝ се, че някой стои зад нея, мълчалив и невидим, и наблюдава всяко нейно действие.

Усещането беше като за тежест във въздуха.

Беше достатъчно, за да накара космите по тила ѝ да настръхнат. Достатъчно, за да ѝ се иска да не вали, защото дъждът правеше

атмосферата мрачна, въпреки че осветлението беше включено, а вратата — леко откритата.

Въпреки всичко, чувството оставаше.

Прерови всички папки, подреди ги по важност — отмяташе по-важната работа и си записваше какво трябва да свърши след това. Влезе в акаунта на Алисън. По времето, когато беше напуснала, Алисън е работила върху случая Филипс, който по онова време е бил подготвян за процес. Заминала е на едноседмично делово пътуване до Бахамите, където Тифани Хигс била за уикенда. Пътуването ѝ до там предхождало съдбоносната ѝ среща с Роб Филипс. Нямаше и намек за това, какво се е опитвала да установи Алисън, записките от пътуването не бяха в компютъра. Може би тя бе записала данните в лаптопа си и е имала намерение да ги прехвърли в компютъра в офиса, когато се върне. Но не се е върнала, макар да го е планирала.

Джес извика на екрана личния файл за Алисън от „Човешки ресурси“. Не беше така лесно да влезе в тази банка данни, но тя бе много добра с компютъра — това бе едно от специалните ѝ умения. Скоро преглеждаше подробности от живота на Алисън, или поне така, както ги виждаше работодателят. Алисън беше на двацет и осем години, неомъжена при постъпването си на работа при Елис Хейс, при когото работеше от три години. Като най-близка нейна роднина беше записана майка ѝ, Шарън Хауърд. Имаше и местен телефонен номер. Но когато Джес импулсивно се обади — възнамеряваше да се представи за приятелка на Алисън от колежа — ѝ отговори някой си Марти Хегмън, който заяви, че никога не е чувал за Шарън или Алисън Хауърд и че няма представа защо използват неговия телефонен номер, който имал от четирийсет години. За разлика от повечето служители на Елис Хейс, Алисън беше посещавала Университета на окръг Колумбия, колеж по право, доста престижно училище. Бе получавала стипендия. Постъпила във фирмата по същия начин като Джес, докато все още била студентка. Започнала работа направо на пълно работно време.

Всъщност, докато четеше файла на Алисън, Джес откриваше безброй много паралели със собствения си живот, което всяваше смут у нея.

Като че ли двете отговаряха на особена ниша във фирмата на Елис Хейс — и двете бяха бедни момичета, като че ли наети, за да не

бъде обвинена фирмата в пристрастност. И двете бяха готови да се заровят до гуша в работа, да пристигат по-рано от всички и да си тръгнат най-късно, работни коне, на които можеше да се разчита, че ще свършат работата.

Джес не беше сигурна, че това ѝ харесва. От друга страна, ако това бе един от факторите да я наемат, хей, не се гордееше с това.

Грейс се обади, докато Джес преглеждаше страницата на Алисън във Фейсбук. Като се имаше предвид фактът, че личните настройки на Алисън скриваха почти цялата информация от външни лица, а Джес не беше неин приятел, това бе малко проблематично, но не невъзможно.

Джес включи телефона на високоговорители, за да може да говори със сестра си и в същото време да продължи работата си. Грейс я поздрави с:

— Каква рокля имам за теб!

— О, така ли? — Веселата нотка в гласа на сестра ѝ направи Джес дълбоко подозрителна.

— Великолепна. И е твоят размер.

— Подходяща ли е?

— Мечта.

— Какъв цвят?

— Ела и виж сама.

Джес отиде на страницата на Университета на окръг Колумбия и се присъедини. Както и беше подозирала, Алисън беше част от мрежата. Ура. Беше вътре.

— Донеси я довечера у дома, за да я видя. Ще го направиш ли за мен? — помоли тя Грейс.

Алисън имаше сто трийсет и девет приятели, повечето от които, поне доколкото Джес можеше да каже, професионални контакти. Тя не знаеше какво точно търси, но търсеше. Мъж на име Грег може би. Щом Алисън се беше омъжила за него, беше вероятно да е сред приятелите ѝ.

— Е, хм, тази вечер може и да не си дойда у дома. — В гласа на Грейс се долавяше самодоволна нотка. Тя бе дотолкова нехарактерна за сестра ѝ, че Джес спря да преглежда приятелите на Алисън и се заслуша.

— Какво? Три нощи подред? С мистър Божествен? Това звучи като безсмъртна любов.

Грейс се засмя.

— Когато го видиш, ще разбереш. Ще се справиш ли сама? Чух, че Марк остава при теб.

— Откъде си чула това?

— А ти откъде мислиш?

— От мама — каза Джес с въздишка. Може би някой беше минал покрай апартамента ѝ и бе видял колата на Марк. И новината се беше разнесла из семейството само за час. Дъщерите на Джуди нямаха тайни и с годините се бяха примирили с това.

— Знаеш как е. Новината се разнася по жицата.

Да обясни, че двамата с Марк не са двойка, означаваше да обясни и защо, а после и защо той прекарва нощта при нея. Джес реши, че някои обяснения е по-добре да останат неизказани.

— Понякога никак не ми харесва да съм част от това семейство. Дали ще настъпи краят на света, ако всеки просто си гледа своята работа? — В гласа ѝ се долавяше горчивина.

— Вероятно — каза Грейс. — Ще дойдеш ли в магазина?

— Докога ще бъдеш там?

— Тъй като сега е сезонът на туристите, ще бъде отворено до девет.

— Ще дойда. И, о, Грейс, много ти благодаря.

— Няма защо — каза Грейс и сложи край на разговора.

Като не намери името Грег сред приятелите на Алисън, Джес се премести на стената ѝ. Дори не знаеше какво я тревожи. Не можеше да е видяла призрака на Алисън, защото тя беше жива, добре и редовно обновяваше страницата си във Фейсбук. За последно беше публикувала в нея същата тази сутрин. Алисън беше написала: „Толкова много се забавлявам. Това е истинско блаженство! Може и никога да не се върна у дома! Любов и целувки на всички.“

Публикациите бяха общо шест, откакто Алисън беше заминала за Бахамите, четири от които бяха направени, след като бе заминала на меден месец.

Изглеждаше щастлива.

Джес се поколеба, после изпрати на Алисън съобщение чрез Фейсбук: „Аз съм твоята заместничка и имам спешни въпроси по един от случаите. Моля те, обади се.“ Ако само Алисън отговаряше на телефона си...

И тогава Джес имаше нещо като прозрение. Може би щеше да успее да се свърже с Тифани по същия начин. Разбира се, първо трябваше да влезе в страницата на Тифани във Фейсбук. Беше имала данни до информацията за предполагаемата жертва по време на случая с Роб Филипс и сега се опита да си спомни за Тифани колкото се може повече. След два неуспешни опита, успя да влезе в мрежата приятели на Тифани от гимназията.

Изпрати на Тифани съобщение: „Намерих нещо твое, което бих искала да ти върна.“ Последната публикация на Тифани я накара да смръщи вежди.

— Прекаляваш.

Джес бе така погълната от заниманията си, че гласът на Марк я накара да подскочи. Вдигна поглед и го видя да стои на прага, смръщил вежди. Тъй като бе оставила вратата си открената в опит да победи чувството, че някой я наблюдава, не беше изненадващо, че не го беше чула да влиза.

— Искаш ли нещо? — Прочете отново публикацията на Тифани. Нямаше грешка. Космите по тила й настръхнаха.

— Да. Да изчезваме оттук.

Вниманието на Джес беше изцяло погълнато от стената на Тифани.

— По средата на нещо съм.

— Остава четвърт час до седем. Шефът ти си тръгна. Не е останал никой, когото да впечатлиш.

— Няма значение. — Смръщила вежди, тя вдигна поглед към него. — Ела и погледни това.

— Знаеш ли, ние, обикновените смъртни, правим и други неща, освен да работим. — Но се приближи до голямото махагоново бюро и послушно се наведе, за да прочете посочената от Джес публикация.

Тифани беше написала: „Да се измъкнеш така, е истинско блаженство. Толкова се радвам, че го направих! Любов и целувки.“

Марк я погледна.

— И?

Джес извика на екрана стената на Алисън, после прочете на глас последната публикация: „Толкова много се забавлявам. Това е истинско блаженство! Може и никога да не се върна у дома! Любов и целувки на всички.“

— Това е написала Алисън.

После се върна на стената на Тифани и прочете на глас и нейната публикация: „Да се измъкнеш така, е истинско блаженство. Толкова се радвам, че го направих! Любов и целувки.“

— И? — запита Марк отново.

— Не забелязваш ли нещо?

— Освен факта, че извършваш неетични неща?

Джес отхвърли думите му с гримаса на нетърпение и раздразнение.

— Не забелязваш ли колко подобни са съобщенията? Използват едни и същи думи. Еднаква фразеология. Какво мислиш за това?

ГЛАВА 21

Марк изправи гръб и се отдалечи от компютъра.

— Исусе Христе, Джес, трябва да имаш и личен живот.

— Не ми казвай, че според теб е съвпадение.

— А ти какво мислиш, че е?

— Грешка. Тези две публикации са написани от един и същи човек, който е използвал едни и същи думи, защото не е очаквал някой да прочете и двете стени.

— Или това са общи фрази, които много млади жени, гледащи едни и същи телевизионни предавания, слушащи една и съща музика и сърфиращи в едни и същи уеб сайтове, използват.

— „Истинско блаженство“? „Любов и целувки“? Не мисля. — Джес посочи календара на Алисън с пръст. — Погледни и това. Календарът на Алисън Хауърд. Виждаш ли червената звезда, с която е оградена датата за обяда в изправителния дом? Мислиш ли, че би забравила за него?

— Следващият ти въпрос май ще бъде дали мисля, че Нийл Армстронг е стъпил на луната. — Тонът му беше сух.

Джес му хвърли убийствен поглед и стана.

— Все още сме залепени един за друг, нали? — Марк ѝ отговори само с кимване. — Да вървим.

— Алилуя!

Марк грешеше за едно. На излизане от сградата се сблъскаха с Хейли, която тъкмо си тръгваше. Веднага разпознали в другата работохолик като себе си, двете жени си махнаха учтиво. Марк, от друга страна, бе поздравен с огромна лъчезарна усмивка.

— Мисля, че те харесва. — Твърдо решена да не позволи на очевидното възхищение на Хейли от Марк да я обезпокои — или поне твърдо решена да не го показва — Джес отбеляза очевидното. Вече бяха в гаража и виждаха „Събърбън“-а. Повечето от превозните средства бяха потеглили и огромното бетонно пространство изведнъж ѝ се стори заплашително.

Понякога беше добре да имаш до себе си таен агент.

— Какво мога да кажа? Има добър вкус. — Той отключи колата и както и преди, заобиколи, за да ѝ отвори вратата. Тя изкриви леко устни и се качи, но този път не направи никаква забележка, когато той седна зад кормилото и запали двигателя.

— Какво искаш да хапнем? — запита, когато колата излезе на Трета улица и се вля в уличното движение. Дъждът беше спрял, но небето все още бе оловносиво, а локвите бяха навсякъде.

— Можем да ядем и по-късно. Първо трябва да отидем до Кристъл Сити.

— Какво? Защо?

Джес знаеше, че ще възрази.

— Там живее Тифани Хигс. С майка си.

Марк я погледна.

— О, не. Няма да стане. Няма да се срещаме с Тифани Хигс. Първо, както казах и преди, тя не е твой проблем. Второ, Колинс ще е бесен, гарантирам. И, трето, умирам от глад.

— Съдебният процес приключи. Няма проблеми от етичен характер.

— Забрави. Няма да те откарам до Кристъл Сити.

— Чудесно. Тогава спри, ще взема такси. Нямам нужда от теб.

— Няма начин. Нима не разбираш, че си в смъртна опасност?

— Марк, ще отида до Кристъл Сити. Можеш да дойдеш с мен или не, изборът е твой, но аз ще отида. Сега.

— По дяволите, Джес. — Но нещо: или изражението на лицето ѝ, или ръката, вече стиснала дръжката на вратата в готовност да я отвори, щом той спре на червен светофар, го убеди. — Добре, щом си така решена, ще те закарам. — Никой от двамата не проговори повече, докато колата си проправяше път през уличното движение. Накрая той запита: — Какво мислиш, че ще откриеш там?

— Не знам — каза Джес, когато той излезе на магистралата. — Просто... Мисля, че нещо не е в ред. Имам това чувство още откакто Тифани се пречупи на свидетелската скамейка. Никога не си виждал Тифани, никога не си говорил с нея. Тя има гимназиално образование. Съмнявам се някога да е прочела някоя книга. Почти сигурна съм, че никога не би казала „истинско блаженство“. А и какви са шансовете двете с Алисън да използват едни и същи думи?

Марк се замисли. Джес хвърли поглед през прозореца, видя долу река Потомак и осъзна, че са вече на моста. Движеше се бързо, но не по-бързо от позволената скорост.

— И ако се опиташ да остроумничиш, разговорът ни приключи — предупреди го тя.

— Може би е малко странно. — Той си позволи лека усмивка.

Джес каза победоносно:

— Виждаш ли?

— Значи отиваме в Кристъл Сити, за да провериш дали Тифани Хигс е там.

— Да. — Да, това обобщаваше нещата. Вече бяха прекосили моста и тя виждаше високите контролни кули на Националното летище в далечината вляво. Син автобус с деца мина прекалено близо пред тях и принуди Марк да настъпи спирачките. Далеч пред тях бе табелата, указваща навлизането в Кристъл Сити.

— След това ще можем ли да ядем?

— Да.

Спряха при знака „Стоп“.

— Дай ми адреса. — Изглеждаше примирен.

Джес се подчини и Марк го вкара в GPS-а. След няколко минути пътуваха по улиците на предградие от петдесетте години на двайсети век: малки къщи с малки дворове. Много малко от тях бяха изградени от тухла, повечето бяха от греди и алуминий. GPS-ът им нареди да спрат пред малка тухлена сграда в стил ранчо с лющеща се бяла боя и двор, който отчаяно се нуждаеше от косене.

На алеята беше паркирана стара синя „Тойота Корола“. Завесите все още не бяха дръпнати за нощта и Джес виждаше проблясването на телевизора през големите прозорци, които гледаха към улицата. През няколко врати по-нататък възрастна жена изхвърляше боклука. От другата страна на улицата деца играеха баскетбол пред един гараж. Джес остана на мястото си за миг, загледала в къщата. Беше прекалено много да се надява, че Тифани ще се появи като по чудо, но въпреки това се надяваше.

— И какво ще кажеш на мис Хигс, ако е тук? Влязох в страницата ти във Фейсбук и речникът, който използваш, ме разтревожи?

Джес нямаше представа.

— Знаеш ли, ти си федералният агент тук. Не трябва ли да си поне малко разтревожен, че нещо не е наред?

— Последния път, когато проверих, не беше извършено престъпление — поне доколкото някой от нас двамата знаеше. Пък и не съм ченге.

— Прекрасно отношение — каза Джес и слезе от колата.

Очевидно чувствайки, че не я заплашва физическа опасност, Марк остана вътре. Тя знаеше, че не би го направил, ако все още не хранеше лоши чувства към нея заради прекъсването на връзката. Но тя нямаше да промени решението си и ако цената, която трябваше да плати, бе един сърдит Марк, с радост щеше да я плати.

Въпреки че децата крещяха, тя чу как той свали прозореца и обърна колата. Щеше да вижда и чува всичко и ако нещо не му се стореше както трябва, щеше веднага да ѝ се притече на помощ — това ѝ бе добре известно. То ѝ носеше утеха. Докато вървеше през мократа трева към малката веранда, усещаше погледа му в гърба си. Натисна звънеца. Въздухът бе топъл и толкова влажен, че съжали, задето не е съблякла сакото си, но сега бе прекалено късно. Виждаше телевизора през прозореца. Стори ѝ се, че излъчват епизод на „Закон и ред“.

Вратата се отвори и на прага застана сестрата на Тифани. Онази, която я беше нарекла „кучка“. Дори животът ѝ да зависеше от това, Джес не можеше да си спомни името ѝ.

Носеше къси панталони и потниче, русата ѝ коса беше вързана на опашка, беше боса. Като Тифани, тя беше красива и крехка, с огромни сини очи. Погледът ѝ срещна този на Джес. Беше очевидно, че я е разпознала. Лицето ѝ помръкна, тя присви очи.

— Ти пък какво искаш? — запита.

— Тифани тук ли е?

— Шегуваш се, нали? Проклетият процес свърши и последният човек, когото тя иска да види, е кучката адвокат на противоположната страна. Така че се разкарай.

— Чакай! — Джес постави длан на вратата, за да я задържи отворена, защото бе повече от очевидно, че милата сестричка ще я затръшне в лицето ѝ. Дойде ѝ вдъхновение. — Трябва да ѝ предам пари, така че ако мога да говоря с нея...

Ако Тифани дойдеше, щеше да извади дваисет долара от чантата си и да ѝ ги даде с твърдението, че ги е изпуснала. Никой не би могъл

да оспори. И дори можеше да спечели точки за това, че е такъв искрен човек, та е изминала целия път до Кристъл Сити само за да върне на Тифани парите.

— О, така ли? — Сестрата се поколеба, но беше очевидно, че парите имаха сила. — Тя е във ваканция. Измъкнаха я оттук, за да не трябва да отговаря на репортерите след процеса. За колко пари говорим?

Джес беше сигурна, че ще затръшнат вратата в лицето ѝ, ако спомене сумата двайсет долара.

— Това мога да кажа само на Тифани. *Кой* я измъкна оттук?

Сестрата сви рамене.

— Няма значение. Можеш да оставиш парите на мен. Ще се погрижа да ги получи.

— Не мога да направя това. Трябва да ги предам на нея. Ти говорила ли си с Тифани след заминаването ѝ?

— Тя не приема обаждания. Пък и защо това те интересува? — Присви очи. — Лъжеш, нали? Виждам го по лицето ти. Няма никакви пари. Просто душиш наоколо. Изчезвай, преди да съм извикала полиция.

Джес реши да бъде искрена.

— Виж, тревожа се за сестра ти...

Едва беше имала време да издърпа главата си, преди вратата да се затръшне в лицето ѝ. Само след миг завесите бяха дръпнати.

— Ще оставя визитната си картичка — извика Джес през вратата. — Ако и ти се разтревожиш за сестра си, обади ми се. Този път съм на нейна страна, кълна се.

След като не получи отговор, тя се предаде, остави визитната си картичка пред вратата и тръгна.

— Добре мина — отбеляза Марк, когато седна до него, с което си спечели злобен поглед. Беше ѝ топло, затова съблече самото си, преди да закопчее колана. Леката усмивка на устните му не я караше да се чувства по-щастлива. Знаеше, че се е наслаждавал на представлението.

— Предполага се, че Тифани е във ваканция — докладва Джес, като се облегна назад и се наслаждаваше на полъха от климатичната инсталация върху голата си кожа. — Измъкнали са я — и ако можеш да ми кажеш кои са тези „те“, ще ти бъда безкрайно благодарна, — за да не отговаря на въпросите на репортерите след процеса.

— Чух. — Зле замаскираната весела нотка в гласа му я накара да стисне устни. — А парите?

Тя му хвърли кос поглед.

— Двайсет долара. Тя ги изпусна.

— Аха. — Мълчаха няколко минути. Джес продължаваше да се наслаждава на хладния полъх от климатичната инсталация. Бяха вече на моста, когато Марк каза: — Хрумвало ли ти е изобщо, че може би твоите хора са измъкнали Тифани?

— Моите хора? Искаш да кажеш Елис Хейс?

— Щом ѝ е било въздействано да промени историята си, онзи, който го е направил, би искал тя да е на място, където известно време никой не би могъл да разговаря с нея. А хората, които биха могли да го сторят, са Елис Хейс и сенатор Филипс.

Джес се замисли.

— Така е, нали? — каза след миг. — Но аз бях там, Марк. Готова съм да се закълна, че промяната у Тифани беше изненада за всички от екипа ни, не само за мен. Никой, нито Пиърс, нито Кристин, никой не знаеше какво ще стане.

Той сви рамене.

— Ако си права за това, остава сенатор Филипс.

Джес му хвърли поглед.

— Общото между двете е процесът Филипс. Имам предвид, между Алисън и Тифани. Поне доколкото аз знам. Алисън е работила по случая Филипс. Тифани, е била предполагаемата жертва и главен свидетел. А сега и двете ги няма.

— Мога да разбера защо са искали да скрият Тифани, след като са ѝ въздействали да промени историята си. Но проклет да бъда, ако виждам защо Елис Хейс или сенатор Филипс ще искат да скрият и Алисън Хауърд.

— Аз също не знам — призна Джес.

— Възможно е да са заедно и Алисън да се грижи за Тифани. Затова и публикациите им във Фейсбук да звучат еднакво.

— Предполага се, че Алисън е на меден месец.

— Възможно е това да е измислица.

Джес премисли всичко отново.

— Предполагам, че е възможно.

— Всичко е възможно, пък и не е твоя работа.

— Искаш да оставя всичко така, нали?

— Вече установихме колко много обичаш работата си. Ако си вреш носа в неща, които не те засягат, може да я изгубиш. Във фирмата на Елис Хейс работят типове, които няма да размислят два пъти, ако ги ядосаш. — Въздъхна. — Защо не ме оставиш да потърся някой, който да разследва? Познавам някои хора. Ще го направят, без да вдигат много шум.

— Ще го направиш ли? Благодаря ти. Просто... имам лошо предчувствие. Трябва да знам, че Тифани и Алисън са живи и добре. — Тя знаеше, че ще спази обещанието си, макар и да го беше дал само за да я успокои, и му се усмихна. Мила усмивка, която той не върна. Вместо това извърна поглед.

— Е, какво искаш да хапнем? Аз самият мога да мина със сандвич със свинско.

Джес осъзна, че са стигнали Фоги Ботъм.

— Не и „Перлата“. — Веднага отхвърли идеята му.

— Не и пица — отвърна ѝ той със същото.

— Китайска храна?

— Не. Какво ще кажеш...

— О, мили боже, забравих за Грейс! — прекъсна го Джес, когато се сети за срещата със сестра си. Бърз поглед към часовника на таблото ѝ показва, че вече е почти девет. Джес извади телефона си и започна да набира номера.

Марк изстена.

— Умирам от глад.

Джес се усмихна на умолителния му тон.

— Е, идваш ли, или какво? — каза Грейс без никакво предисловие.

— Съвсем забравих. Съжалявам. Мога да бъда при теб след петнайсет минути.

— За твое щастие, и бездруго имам още малко работа.

Джес прие, че Грейс ще я изчака, хвърли многозначителен поглед на Марк и му каза да кара към магазина на Грейс, след което каза на сестра си:

— Длъжница съм ти.

— Не се тревожи, ще си поискам услугата — увери я Грейс, за което Джес знаеше, че е вярно. Двете сложиха край на разговора.

След около петнайсет минути спряха пред „Паст Пърфект“.

ГЛАВА 22

Магазинът на Грейс се намираше на „Томас Джеферсън стрийт“, недалеч от вашингтонското пристанище. Районът беше мека за туристите заради многото магазини, офиси и бутици. Освен близостта до мястото, което привличаше еднакво местните и туристите, сградата, в която се помещаваше „Паст Пърфект“, имаше свой собствен чар. Беше построена през деветнайсети век от червени тухли във федерален стил и имаше два входа: единият водеше към магазина, който е на приземния етаж, а другият — към апартаментите над него. Намираше се на две пресечки от река Потомак и Джорджтаун, един от най-модните райони на Вашингтон. Тук живееха много от богатите жители, които присъстваха редовно на вечерите в Белия дом и бяха част от политическия и социалния елит. Тъй като за тях бе гордост да не бъдат виждани два пъти в един и същ тоалет, дрехите им се озоваваха в магазина на Грейс за дискретна втора продажба. Печелеха и дамите, и Грейс.

Този делови модел беше добър за всички и за трите месеца, в които беше отворен, „Паст Пърфект“ беше постигнал истински успех.

Беше окачена табела „Затворено“, но Джес знаеше, че това не се отнася до нея. Тя мина през тежката дървена врата с Марк по петите си и звънчето обяви пристигането им. Посрещна ги лека, но много изискана миризма. Стените бяха тъмнорозови, дървените части — бели, подът — от твърдо дърво. Впечатлението беше за изискан и скъп бутик. Дрехите бяха подредени до стените по размер. В средата на помещението имаше кръгли стойки, на които бяха закачени още дрехи. Манекените бяха облечени в тоалети, украсени с подходящи аксесоари, които Грейс редовно обновяваше. Грейс се беше покачила на ниска стълбичка в дъното на помещението и увиваше модерно шалче около врата на един от манекените, демонстриращи сини есенни сака. Беше облечена в къса ярка рокля, която накара дори Джес, която не обръщаше внимание на модата, да я забележи и одобри. На двайсет и две, Грейс бе толкова красива, че хората се обръщаха след нея. Беше

висока метър и шейсет и два, имаше красиво лице, страхотно тяло, дълга руса коса и стройни, много добре оформени крака. Откакто се помнеше, момчетата се тълпяха около нея. През последните няколко месеца Джес неведнъж бе мислила, че тя е женският еквивалент на Марк. Преди да отвори магазина, Грейс посещаваше колеж и работеше в дневния център на майка си, но модата беше нейната първа любов. Джес се радваше, че успя да ѝ помогне с пари за отварянето на магазина.

— Изглеждаш уморена — поздрави я Грейс и слезе от стълбичката. Изглежда спокойно Марк. Джес се усмихна. Начинът, по който Грейс приемаше четиринайсет години по-възрастния от нея федерален агент, беше забавен. — Добре, предполагам, че щом сестра ми ти е простила, не си чак такова копеле. Но отношението ми може да се промени в зависимост от това, как се отнасяш с нея.

— Няма да го забравя — отговори сухо Марк.

— Остави го на мира — заповяда Джес, защото се чувстваше виновна за грешните заключения на Грейс и за цялата ситуация въобще. Но щом не можеше да каже истината на сестра си — а не можеше, защото не искаше да я постави в опасност — то нямаше друго обяснение защо двамата са заедно. — Къде е роклята?

— В... — Грейс млькна, защото от склада излезе мъж, натоварен с кутии. — О, Рон, това е сестра ми Джесика Форд. А това е Марк Райън. Той е федерален агент, така че внимавай. Рон Гарза.

Всичко, което Джес успя да забележи заради кутиите, беше къса черна коса и мускулести ръце. После кутиите бяха оставени в краката на Грейс и Джес видя мускулест мъж с влажни тъмнокафяви очи и хавайски тен. Беше по-нисък от Марк, но тялото му издаваше, че се занимава сериозно с бодибилдинг. Джес веднага разбра защо Грейс бе прекарала последните три нощи с него.

— Радвам се да се запозная с вас. — Усмивката на Рон разкри ослепително бели зъби. Имаше много слаб акцент. — Ти си най-голямата сестра, нали? Изглеждаш много млада, за да бъдеш адвокат.

Джес се усмихна — всъщност не ѝ казваха нещо ново и това, че изглеждаше на осемнайсет, ѝ причиняваше огромно раздразнение — и двамата си подадоха ръце.

— Рони, ще ти бъде много благодарна, ако сгънеш тези пуловери и ги подредиш на рафта. — Грейс на практика се умилкваше. Джес

познаваше този тон: Грейс беше влюбена. Не че това бе необичайно състояние за нея. Тя непрекъснато се влюбваше. След раздялата страдаше няколко седмици, после преодоляваше мъката. Джес си помисли, че при нея това е нещо като заушка. Грейс прихващаше болестта, страдаше, излекуваше се. Бедният Рони не знаеше, но сестра ѝ едва ли можеше да се промени.

— Разбира се — каза Рони галантно. Марк, който бе запознат с отношението на Грейс към любовта, хвърли мрачен поглед на Джес.

После Грейс отведе Джес, която се надяваше, че Марк ще помогне на Рони да подредят пуловерите. Това щеше да бъде нещо като отмъщение заради реакцията му на срещата ѝ със сестрата на Тифани.

— Наистина е горещ и секси — каза Джес, когато Грейс я завлече зад щанда, към пробните. — Къде го намери?

— Той е инструкторът ми по бойни изкуства и току-що слиза от самолета от Аржентина. Няма да повярваш колко е добър в леглото. — Грейс потрепери театрално, бутна я в най-голямата пробна, чиито стени също бяха розови, а в единия ъгъл имаше голямо трикрило огледало, и посочи тъмночервената рокля, закачена до огледалото. — Ето я. Намерих дори обувки и аксесоари. Как така се върна при Марк?

— Червена е — каза Джес, защото ѝ трябваше време да намери подходящ отговор.

— Повярвай ми, цветът е страхотен и много ще ти отива. — Джес стоеше и просто гледаше роклята, затова Грейс първо я подръпна нетърпеливо за лакътя, а после започна да я съблича. — Кажи ми какво става между теб и Марк.

— Излизаме. — Това прозвуча неубедително дори в собствените ѝ уши. Джес отблъсна ръцете на сестра си и разкопча сама колана на панталона си.

— Излизате? Това означава вечеря в събота вечер. Ти отново спиш с него, сестричке. Не ме лъжи, виждам.

Какво можеше да направи? Притисната в ъгъла, Джес излъга:

— Опитваме се да видим дали ще се получи, ОК? — Вече беше по сутиен и бикини.

— О, мили боже, Джес, какво се е случило? — Грейс гледаше нараняванията по ребрата ѝ.

— Казах ти: бях нападната в нашия преден двор. Така че внимавай, когато се върнеш у дома. Всъщност вече не ме боли. — Отчаяно търсеца възможност да смени темата, запита: — Мама знае ли за Рон?

Грейс вече навличаше роклята през главата ѝ.

— Не. И да не си посмяла да ѝ кажеш. Знаеш каква е. Непрекъснато ми повтаря, че съм прекалено лесна и никой няма да купи кравата, ако млякото е безплатно. И такива неща. Като че ли тя действа според думите си.

Отговорът на Джес не беше ясен, защото го изричаше през плата на роклята. Кое то вероятно бе добре. Грейс може би даваше млякото безплатно по-често, отколкото трябваше, но въпреки това много мъже бяха нетърпеливи да купят кравата. А колкото до майка им, е, Грейс беше крушата, която не пада по-далеч от дървото.

Хладната коприна галеше приятно кожата на Джес. Тя се огледа критично в огледалото, докато Грейс закопчаваше ципа на гърба ѝ. Ако се изключеше цветът, който прекалено много привличаше погледите, реши, че няма срещу какво да възрази. Роклята беше плътно по тялото ѝ, с две широки по четири сантиметра презрамки през раменете и квадратно деколте, което бе достатъчно ниско изрязано, но без да разкрива цепката между гърдите. Отпред имаше дискретна цепка, която стигаше едва до коляното. Роклята бе семпла, от красива материя и с майсторска кройка. Просто прегръщаше женското тяло. Караше я да изглежда по-висока, женствена и в същото време я правеше изключително елегантна.

Трябваше да признае, че изглежда добре.

— Знаех си. Съвършена е. — Грейс постави чифт обувки пред нея. — Обуй ги.

Обувките бяха с толкова високи токчета, та на Джес ѝ се струваше, че няма да може да върви с тях.

— Красиви са.

— Роклята пак е малко дълга. — Смръщила вежди, Грейс оглеждаше Джес в огледалото. — Но това е лесно поправимо. Просто ще подгъна повече отдолу.

— Колко струва? — Джес опипваше тежката коприна с благоговение. Все още свикваше с факта, че печели добри пари и вече не се налага да брой стотинките. Беше така свикнала с универсалните

магазини, че сега ѝ беше чудно как въобще ще може да се мери по елегантност с Мери Джейн Кейтс и Хейли Кристофоли. Обаче успехът, за който копнееше, изискваше от нея да изглежда добре.

— Първоначално е струвала три хиляди долара. В моя магазин струва шестстотин и някой ще я грабне с мисълта, че е сключил изгодна сделка. Но на теб няма да струва нищо, защото само ще я вземеш назаем. И също, защото си мой партньор. И сестра.

— Знаех си, че твоят магазин е добра идея.

Грейс ѝ се усмихна, после ѝ подаде чифт обици — висящи диамантени капки, големи колкото монети от десет цента. Джес отвори широко очи, като ги видя.

— Уоу!

— Цирконий. Ти какво си помисли? — запита Грейс. — Никой вече не носи истински диаманти. Но вечер и с тази рокля никой няма да направи разликата. — Загледа критично Джес, която си слагаше обичите. — Погледни се. Изглеждаш великолепно. Мисля да направя втора кариера като стилист.

— Харесва ми — призна Джес. — Май няма да мога да седна, но ми харесва.

— Не се предполага да сядаш. С подобна рокля трябва да се носиш наоколо, за да те виждат всички. — Прибра косата на Джес зад ушите, после кимна. — Носи косата си така, за да се виждат обичите. Гримирай леко очите и по-смело устните.

Джес кимна сериозно, но Грейс ѝ хвърли пълен с недоверие поглед. Джес обикновено слагаше спирала на миглите си и гланц на устните и казваше, че това е напълно достатъчно. Сестра ѝ от години ѝ противоречеше.

Грейс взе нещо от пейката зад тях — сребриста чантичка с диамантена закопчалка — и ѝ я подаде.

— Сложих подходящия грим тук, сенки за очи, червило. Трябва да напудриш носа си. Ще се справиш ли?

Джес срещна погледа на Грейс в огледалото. Грейс въздъхна.

— И бездруго ще трябва да скъся роклята и да ти я донеса. Ще те гримирам. В колко часа? Пет?

— Шест — каза Джес. — Трябва да работя поне до пет и половина, а после ще ми трябва време и да стигна до дома. Но не се

налага да правиш това за мен. Мога и сама да се гримирам. Мога също да се отбия тук и да взема роклята.

— Ще поговорим. — Така сестрите заявяваха, че спорът може да почака. — Хайде, дай да отбележа подгъва.

Когато след десет минути излязоха от пробната, чуха, че докато подреждаха пуловерите, Рон и Марк споделяха, че никой от двамата не е ял през деня. Джес се усмихна на Марк, който я изглежда мрачно в отговор. Но враждебността му като че ли беше намаляла поне малко. Беше като че ли замислен, когато я последва навън в отново започналия дъжд. Четиримата вечеряха заедно в „Бърбън Стейк Хаус“ на две пресечки от магазина. Джес и Грейс разменяха семейни клюки, а мъжете разговаряха — поне доколкото сестрите долавяха — за бойни изкуства и екшъни. Когато се разделиха, Марк отбеляза, че Рон изглежда приятно момче.

— Много лошо, че не знае какво е отношението на сестра ти към любовта. По това време следващия месец дори няма да си спомня името му.

Макар че преди мислеше по същия начин, Джес настръхна.

— Говориш за сестра ми.

— Признай: всички вие — ти, Грейс, Мад и Сара — нямате правилно отношение към мъжете.

— Не е вярно. — Джес беше бясна.

Вече бяха стигнали апартамента ѝ. Мокра и изнервена от това, Джес отключи вратата и Марк я последва вътре. Като че ли вече бяха развили рутина — Марк оглеждаше жилището, включваше осветлението. Джес не очакваше някой да нахлуе в апартамента ѝ. Вече не. Беше готова да припише нападението над нея на случайността, грешното време и грешното място. Типично престъпление за Вашингтон, нищо повече или по-страшно от това. Може би, призна неохотно, ѝ беше по-лесно да вярва в подобна теза.

— Напротив. И ти също го знаеш — извика той през рамо.

— Благодаря ти, доктор Фил — отговори Джес с ясно доловим сарказъм и преди размяната на реплики да се е превърнала в истинска кавга или в нещо като случилото се предната нощ, отиде в спалнята си да съблече мокрите си дрехи. Затвори решително вратата и направи точно това, изпи два „Адвил“-а, взе душ и си легна.

Не беше избрал подходящите думи, осъзна Марк кисело, докато събличаше дрехите си. Останал само по боксерки, се отпусна на дивана. Докато наблюдаваше Грейс, очите му се отвориха за цялата картина. Джес го отбягваше, защото през целия си живот двете със сестра ѝ не бяха познали нищо, освен неудачни връзки. Мади беше на път да стане самотна майка в тийнейджърска възраст, Грейс привличаше и захвърляше мъжете така, както той сменяше чорапите си, бракът на Сара не беше стабилен, а Джес избягваше проблема, като избягваше връзките въобще. И не беше само Джес. Всички нейни сестри избягваха чувствата. Щом свършеше работата си, щеше да побегне възможно най-далеч от това семейство.

Не че неговото семейство нямаше свои собствени проблеми.

Жените като цяло бяха минно поле, но дъщеря му поне имаше извинението, че е тийнейджърка. Бившата му съпруга, Хедър, му се беше обадила по-рано през деня, за да му каже, че Тейлър ще отиде на концерт на лейди Гага идващия уикенд. С нея, разбира се. Не се беше обадила да го пита за разрешение, нито дори за мнението му, а просто за да го уведоми. Тъй като той не искаше Тейлър и Джес да съюзят сили срещу него, което щеше да се случи, ако двете се съберяха през уикенда, не възрази. Възражението и без това нямаше да помогне, защото обичайният отговор на Хедър за всичко беше: „Отнеси се към съда“, макар да знаеше, че той в никакъв случай няма да го направи. Той отново ѝ напомни, че беше заловил гаджето на дъщеря им да се катери по прозореца ѝ, и я предупреди, че дъщеря им не е чужда на идеята да се отдаде на СЕКС.

Отговорът на Хедър? „О, дай го малко по-весело. Разбира се, че ще я занимават такива мисли. Тя е на петнайсет.“

След което беше сложила край на разговора.

Тейлър се беше обадила по-късно, за да запита дали може да изтегли двеста долара от кредитната карта, която ѝ беше дал за спешни случаи. За какво? Тоалет за концерта.

Какво можеше да направи? След като отправи цяла серия родителски предупреждения за всичко от личната ѝ безопасност по време на концерта до опасността от момчета, той каза „да“.

— Благодаря, татко — изпищя тя, без да обърне внимание на нищо от казаното от него, освен на съгласието му.

Като си спомни това, той се почувства едновременно добре и зле. Добре, защото с дъщеря си отново бяха приятели, макар това да му беше струвало двеста долара. И зле, защото дъщеря му растеше прекалено бързо и като се мъчеше да забави поне малко растежа ѝ, той все едно се бореше със силен прилив.

За щастие, имаше и други неща, за които да мисли, освен за личните си връзки. Като например убийствата, които трябваше да предотвратява и разследва.

С тази мисъл, провери електронната си поща. Имаше съобщение от офиса точно както се беше надявал. Отвори го.

— Здравей, човече. Следващата седмица ще излезе официалното становище за самоубийство. На този етап това ни задоволява. — Беше от Кайд Улридж, стар приятел, който дискретно разследваше смъртта на Ленард Кауан. Официалното разследване беше за пред широката публика.

Всъщност, ако не се беше обадил — напълно неоторизирано обаждане — до Ротънбърг тази сутрин, вероятно щеше да въздъхне от облекчение и да си събере нещата.

Обади се на Ротънбърг, който му отговори кисело:

— Никога ли не спиш? Почти полунощ е.

— Тази сутрин ми каза, че смъртта на Кауан не изглежда като самоубийство. Променил ли си мнението си?

— Днес следобед ми наредиха да не разговарям с теб. Ще трябва да се съобразя с нареждането.

— По дяволите — възкликна Марк. — Хайде, Ранди. Важно е.

— Казаното тази сутрин все още важи. Не изглежда като самоубийство. Но не си го чул от мен.

— Благодаря — каза Марк и Ротънбърг веднага затвори. Дълго време след това лежа в мрака, смръщил вежди.

Докато Луси успее да придума Джейдън да излезе от сградата на автоматичната пералня на самообслужване, където беше намерила убежище, вече минаваше полунощ. Луси едва не беше получила инфаркт, когато сутринта беше излязла от „Куик Стоп“ и беше открила, че Джейдън е изчезнала. Беше тичала като обезумяла, като се беше опитвала да се крие под стрехите от проливния дъжд. Беше погледнала

във всеки магазин и всяко възможно скривалище, докато пред очите ѝ минаваха сцени как приятелката ѝ е отведена от полицията, заловена от убиеца или отвлечена от някой психопат. Беше така изпаднала в ужас, че едва не спря следващата минаваща полицейска кола, прещайки последиците по дяволите. Тогава я извика жена, чакаща на близката автобусна спирка.

— Хей, момиче с черна коса ли търсиш?

Луси се огледа, видя жената и се затича към нея въпреки дъжда. Жената приличаше на бездомна. Носеше шал около стоманеносивата си коса, бяла мъжка риза и дълга пола на цветя, която се увиваше около краката ѝ. При толкова много хора и автомобили по улицата, Луси нямаше дори да я забележи, ако непознатата не я беше заговорила.

Луси влезе под навеса, който едва успяваше да запази пейката суха, и я погледна предпазливо.

— Да, може би.

— Отиде там, в пералнята. — Жената посочи. — Побягна така, сякаш дрехата ѝ гори.

Луси измърмори „благодаря“ и се втурна към посочената сграда. Джейдън наистина беше там, свила се на пейка отзад, скрита зад пералните и сушилните машини. Жена на средна възраст използваше една от машините, а до нея играеха две деца. Друга, по-млада жена, сгъваше дрехи върху маса близо до входа. Шумът от въртящите се дрехи беше толкова силен, че заглушаваше дори крясъците на децата. Във въздуха се усещаше силен мирис на перилни препарати и омекотители.

— Какво е станало с теб? — запита Луси ядосана, след като се отпусна на пейката до Джейдън.

— Беше той, Луси. Този път наистина беше той. Видях го в една минаваща кола — шепнеше ужасено Джейдън. Цялата трепереше и непрекъснато се оглеждаше страхливо.

— О, Джейдън. — Луси продължаваше да стиска поничката и кафето, които, за щастие, бяха в найлонова торбичка. Така бяха останали незасегнати от дъжда. Чашката дори имаше капаче. След като Джейдън не прие кафето, Луси го остави на пейката между тях и отчупи парченце поничка, което предложи на Джейдън, но тя поклати глава. Тогава Луси изяде поничката и изпи кафето. Беше наистина

вкусна, толкова сладка и обилен шоколадов пълнеж, че ѝ се искаше да я лапне наведнъж.

— Той беше. Кълна се. Видях го съвсем ясно. Той също ме видя. Знам, че ме видя. Погледите ни се срещнаха. О, мили боже, какво ще правим сега?

Какви бяха шансовете убиецът на мис Хауърд да е в същия град и да мине с кола по същата улица, където Джейдън стои пред един универсален магазин? След миг, в който сърцето ѝ буквално спря, Луси си зададе този въпрос и кръвта отново потече във вените ѝ. Джейдън бе видяла мъж, който прилича на убиеца, и бе изпаднала в паника точно както се беше случило и с ченгето в парка на колежа. Но нищо, което Луси можеше да каже, не можеше да убеди Джейдън, че е сгрешила. В резултат, Джейдън прекара деня в пералнята, свита на пейката. Разтревожена за приятелката си, Луси направи всичко възможно да се погрижи за нея. Излезе, когато дъждът спря, отиде до апартамента на бившия втори баща на Джейдън и откри, че се е преместил, купи сандвич със сирене, който да си разделят — Джейдън не изяде повече от хапка — и провери разписанието на автобусите. Тъй като разлепените обяви бяха навсякъде, бе прекалено рисковано да пътуват с метрото. Луси реши, че е най-добре да се придвижват с автобус.

Като разчиташе на картата с маршрутите и на собствените си знания за тази част на града, Луси реши, че е най-добре да прекосят реката и да отидат в Александрия, Вирджиния, където някога бе живяла в приемно семейство. Познаваше района, знаеше къде могат да се хранят и да спят. Може би засега трябваше да забравят за Калифорния и да се стремят само да избягат възможно най-далеч от Вашингтон. Макар да не им се искаше, но единственият отговор като че ли беше пътуването на автостоп. Може би щяха да попаднат на мила двойка в „Макдоналдс“ и да кажат, че са студентки, търсещи евтина квартира. Където и да се озовяха, щеше да е по-добре оттук. Може би щяха да успеят да наемат стая, да намерят работа, като се престорят, че са на осемнайсет, и да живеят така, докато наистина станат на осемнайсет и системата няма да се интересува от тях.

Проблемът беше, че нямаха пари. И лични карти. Парите бяха по-голям проблем, защото им трябваша, за да си купят лични карти.

Обаче Луси нямаше да се тревожи за това сега. Първо трябваше да измъкне Джейдън оттук и да я качи на автобуса за Александрия.

Джейдън се съгласяваше с всяко предложение на Луси, но упорито отказваше да напусне мястото си. Накрая, в един след полунощ, затвориха и тя нямаше избор. Излязоха на проливния дъжд на главите с найлоновите торбички, които бяха намерили на един рафт, и се втурнаха да намерят подслон. Уличните лампи по ъглите светеха, но дъждът правеше улиците необичайно тъмни. Наоколо не се виждаше никой. Почти всички магазини бяха тъмни. Луси не откъсваше поглед от автобусната спирка, която в момента бе безлюдна, но където всеки момент щеше да спре следващият автобус, и вървеше на крачка пред Джейдън. Дълга черна кола спря до бордюра, но тя едва я забеляза. Тъкмо мислеше, че шофьорът ще има късмет, ако се измъкне без глоба, защото беше спрял много близо до кръстовището, а не на паркинга, когато Джейдън зад нея извика пронизително.

— Джейдън? — Луси смръщи вежди, стиснала торбичката около главата и раменете си, и се обърна да види какво става. Дъждът плющеше така силно, че тя не чуваше нищо друго. Едва успя да зърне приятелката си простряна неподвижно на мокрия тротоар — дъждът удряше безмилостно по тялото ѝ — когато от сенките се появи мъж и скочи срещу нея.

Ужасена, Луси усети как нещо пробожда гърдите ѝ.

— Ах! — Викът ѝ бе остър и пронизителен като този на Джейдън. После светът изчезна и тя се строполи на земята.

Телата и на двете бяха вдигнати и поставени в багажника на дългата черна кола.

ГЛАВА 23

— Добрата новина е, че обвиненията в убийство срещу нашия клиент Роджър Уитни са свалени. — Седнал начело на овалната маса в конферентна зала 6А, Пиърс барабанеше с пръсти по полираната дървена повърхност. Зад него се виждаха сивите облаци, които бяха надвиснали толкова ниско, че сякаш допираха върховете на сградите и заливаха улиците с вода. Сутрешната им среща беше към края си и пред тези, които присъстваха — Пиърс, Андрю, Хейли и Джес — стояха чашки кафе, с различно количество течност в тях, и бележници. Ленор беше оставила понички, но те отдавна бяха свършили. Пиърс изглеждаше отпуснат и дори весел и настроението правеше по-светъл този мрачен ден. — Катлийн Кийлър, съпругата на жертвата, е намерена за виновна. Андрю, ти ще се заемеш със случая Шайвли днес, Хейли, теб те очакват в съда в десет за предварителното изслушване на делото Карлучи. Джес, ти трябва да направиш предварителните проверки по случая Джеймисън. Датата на процеса е първи октомври. И ще се срещнем отново тук в...

На вратата се почука и разтревожената Ленор подаде глава през вратата.

— Извинете ме, но на телефона са от Хуманитарното общество. — Отначало думите ѝ бяха отправени само към Пиърс, но после погледът ѝ обходи последователно всички. — Някой има ли представа как да се свържем с Алисън? Намерили са котката ѝ на улицата. Не вдига телефона си. Опитах се да ѝ се обадя. Нищо.

— Не съм чувал и дума от нея след онзи имейл, в който ни информираше, че напуска. — Пиърс изгледа въпросително останалите.

— Аз също — сви рамене Андрю.

— Е, тя няма да се обади на мен — каза Хейли.

— Всички знаем това, мис Добър дух.

— Млъкни, Андрю. Цялата тази работа с мистър Страст сигурно ще свърши бързо. И тя ще се върне с подвита опашка преди Коледа. Само гледайте.

— Мяу. — Андрю се усмихваше.

Изразението на Джес сигурно разкриваше загрижеността ѝ, защото Пиърс ѝ каза:

— Не се тревожи. Дори Алисън да се върне, ти ще запазиш работата си. — После поклати глава. — Не знам какво да ти кажа. Ако не можеш да се свържеш с нея по телефона, изпрати ѝ имейл. Това е най-доброто, което можем да направим.

— Тревожа се за *котката* — поясни Джес, защото по никакъв начин не можеше да обясни загрижеността си за Алисън. За момент се изкушаваше да сподели с тях загрижеността си за Алисън, но после размисли. Все пак, какво можеше да им каже? Освен да им разкаже за телефонното обаждане на Алисън до Луси, за пропуснатия обяд и публикацията ѝ във Фейсбук, така подобна на тази на Тифани, за това, че бе видяла Алисън в офиса си, за чувството, че я наблюдават, а това не биваше да прави, ако искаше да продължат да я приемат сериозно. А ако намесеше и Тифани в това, Пиърс вероятно щеше да ѝ каже да си гледа работата.

— Аз също. — Ленор ѝ хвърли одобрителен поглед. — Казаха ми, че са я прибрали вчера, а, доколкото знам, държат животните при тях само три дни.

— Тогава...? — Андрю довърши въпроса си с вдигане на вежди и прокарване на дланта по гърлото си.

Ленор нещастно кимна, а Хейли му каза:

— Ти на колко си, на десет ли?

— Обадете се на Палома де Лонг от изправителния лагер — предложи Джес. — Каза ми, че се грижи за котката на Алисън в нейно отсъствие. Палома също се тревожеше за котката, защото не знаеше кой се грижи за нея.

— Добра идея. — Ленор, която вече изглеждаше доволна, се оттегли.

— ОК, хора, тук приключихме, така че се захващайте за работа. И не забравяйте да бъдете във фоайето в седем. — Погледна многозначително Андрю. — С черна вратовръзка.

Андрю се усмихна.

— Впечатлен съм от начина, по който приемаш работата — каза тихо Пиърс на Джес, когато си тръгнаха. — И съм дори още по-

впечатлен от количеството, което отхвърляш. Знаех, че ще бъдеш полезна за екипа.

— Благодаря. — Въпреки тревогата си за котката на Алисън, която не ѝ излизаше от ума, Джес засия. После Пиърс заговори на Андрю, а Хейли хвърли злобен поглед на Джес. Марк, който се приближаваше към тях по коридора, я повика с пръст.

Тя го изгледа с присвити очи — за отношенията им тази сутрин можеше да се каже, че са неутрални — но се подчини.

— Имам работа извън сградата до късно днес следобед. — Говореше тихо, за да го чува само тя. Джес усети косия поглед, който им хвърли Хейли, когато мина край тях. Марк поздрави с вдигане на ръка Пиърс, който беше зад Джес и все още разговаряше с Андрю, а мълчаливото съобщение гласеше: „Чакай минутка, трябва да ти кажа нещо.“ После вниманието му отново се фокусира върху нея: — Не излизай никъде сама.

— Е, нямам планове да изследвам най-тъмната и безлюдна улица, която мога да открия.

— Умница — каза той, усмихна се и я остави.

Дали заради новината за котката ѝ, но Джес усещаше силно присъствието на Алисън в офиса. Включи осветлението, вдигна щорите и остави вратата откритата, но това не ѝ помогна особено. Чувството, че я наблюдават, я изнервяше, но като че ли не можеше да направи нищо, освен да помоли за нов офис. Или да намери Алисън. Може би едно съобщение за котката ѝ щеше да я накара да отговори. Ако не — е, за това можеше да мисли и по-късно. А засега, ако искаше да запази работата си, трябваше да работи.

Започна предварителните проверки по случая Джеймисън, които щяха да им помогнат да установят правдоподобността на твърденията на различните свидетели и по този начин и тяхната сила и тази на прокурорския офис. Делото засягаше архиепископ от Епископалната църква и съпругата на счетоводителя, която беше обвинена, че е присвоила над милион долара от фонда. Джобовете им очевидно бяха достатъчно дълбоки, за да им позволят да наемат Елис Хейс за свой защитник, а целта беше съпругата да избегне затвора. Без оглед на доказателствата, щеше да е лесно да постигнат сделка, защото, освен ако не бяха обвинени в убийство, белите жени от средната класа никога не бяха хвърляни в затвора. Освен ако, разбира се, не беше

наистина невинна и не настояваше да го докаже, в което винаги имаше известен риск.

Телефонът в офиса, който бе само за работа, звънеше от време на време, но, погълната от задълженията си, тя невинаги отговаряше. Но когато звънна мобилният ѝ телефон, трябваше да отговори, защото бе все още в чантата ѝ.

— Мис Форд? — Женски глас, в който се долавяше колебание и като че ли трепереше. Джес не познаваше гласа, на екрана пишеше: Мона Айзъкс. Преди да се е сетила кой се обажда, жената се представи: — Аз съм майката на Тифани Хигс. Оставили сте визитната си картичка вчера. Трейси, другата ми дъщеря, каза да ви се обадим, защото сега сте на страната на Тифани.

Джес веднага си я представи — ниска и с тежко телосложение, кръгло лице, дребни черти, гъста черна коса.

— Какво мога да направя за вас, мисис Айзъкс?

Мисис Айзъкс си пое дълбоко дъх.

— Прокурорът, Сандра Джонсън. Онази, която бе винаги толкова мила с Тифани. Обади се тази сутрин и каза, че ще обвинят Тифани в лъжесвидетелстване, задето е променила показанията си по време на проклетия процес. Каза, че Тифани трябва да си наеме адвокат. Тифани не прие парите, които ѝ предлагаха, за да оттегли обвиненията срещу Роб Филипс. Трябваше да ги вземе, знаех го и настоях. Но тя каза, че той я изнасилил и че дори имал намерение да я убие, затова трябвало да разкаже всичко на съда. Но ето, че сега няма достатъчно пари, за да плати на адвокат.

— Чакайте малко. На Тифани са предложили пари, за да не свидетелства срещу Роб Филипс?

— Да.

— Кой е направил предложението?

— Не знам. Знам само онова, което тя ми каза. Предложили са ѝ двеста долара. Но тя не ги взела, а после се наложи да оттегли показанията си. И ето че сега няма пари за адвокат, което си е истински срам. Сега ще съдят нея, което просто не е правилно. — Изглеждаше, че всеки миг ще избухне в сълзи. — Не мога да се свържа с нея, а вие сте оставили визитната си картичка и не можах да измисля друго, освен да ви се обадя. Ще ни помогнете ли?

Това поставяше доста проблеми от различно естество. Ако се съгласеше, Пиърс вероятно щеше да избухне.

— Ситуацията е малко трудна заради това, че ние представлявахме Роб Филипс. Не мога да бъда ваш адвокат, но мога да ви съветвам, докато наемете такъв, и да видя дали мога да ви помогна да намерите — каза тя и мисис Айзъкс възкликна:

— Слава богу! Слава богу!

Джес изчака минутка, докато жената се съвземе.

— Засега все пак съм адвокат на Тифани, което означава, че всичко, което ми кажете, е поверително. Нямам право да споделя с никого това, което ще ми кажете, разбирате ли? Но щом ще помагам на Тифани, трябва да знам истината. Защо тя промени показанията си?

Отговорът беше само тежка тишина. После мисис Айзъкс заговори тихо, като че ли се страхуваше, че някой може да я подслушва.

— Заплашиха я. Беше в онзи ден, когато отиде да обядва. После ми каза, че мъжът се приближил до нея и я заплашил, че ако не оттегли обвиненията си, никога вече няма да види детето си. После ѝ показал снимки на Тревър, малкото ми внуче. Снимал го, докато играел навън, на люлките. Разбрала, че казва истината, и се уплашила до смърт.

Джес веднага си представи мъжа, сграбчил Тифани за ръката пред станцията на метрото, и сърцето ѝ се сви.

— Не знаех, че Тифани има малко момченце.

— Той е на две. Тифани така не се и омъжи за баща му, а Тревър живее с него и неговите родители. Но Тифани го вижда, ние също. Тя го обожаваше и каза, че е излъгала на подсъдимата скамейка, за да го защити.

— О, мили боже! — Стомахът на Джес се сви. — Казахте ли на някого другия? Или Тифани да е казала на някого?

— Тифани ми заповяда да не казвам. Страхуваше се. Затова и се скри.

Тревогата се плъзна като студен пръст по гърба на Джес.

— Мисис Айзъкс, къде е Тифани?

— Аз... не знам. След процеса се прибра вкъщи с мен, но там бяха всичките онези репортери и телевизионни камери и не поиска да остане у дома. По късно ми изпрати електронна поща, в която ми съобщаваше, че ще остане извън града, докато всичко утихне. Но не

каза къде ще отиде, а когато се опитах да ѝ се обадя, се свързах с гласовата поща. — Гласът на мисис Айзъкс вече трепереше.

Джес също имаше много лошо предчувствие.

„Не прави прибързани заключения. Минали са само няколко дни.“

Каза:

— Когато разговарях с Трейси, тя се изрази така: „Отведоха Тифани оттук.“

— Е, питахме се откъде има пари да замине във ваканция. Защото нямаше много, нали разбирате? Затова Трейси реши, че може би някой ѝ е платил, за да замине. За да не могат репортерите да я разпитват, нали разбирате? Но Трейси не знае за мъжа, заплашвал Тифани. Тиф така се страхуваше, че каза само на мен. Толкова бе уплашена, че е възможно да е намерила пари и да е заминала.

— Аз ще се справя със Сандра Джонсън — обеща Джес. — А вие се опитвайте да се свържете с Тифани. И ме уведомете, ако успеете.

— Не казвайте на мисис Джонсън това, което ви казах. — В гласа на мисис Айзъкс се долавяше паника. — Тиф ще ме убие. А ако нещо се случи с Тревър... Това ще бъде най-лошото.

— На някой етап може и да се наложи да ѝ кажем. Искам да го разберете. Но няма нужда да го правим сега, не и докато не сме намерили Тифани, а и не мога да го направя без вашето разрешение, така че не трябва да се тревожите. — Джес си пое дълбоко дъх. — Има само още нещо. Познаваше ли Тифани Алисън Хауърд, адвокатката, работила преди мен в този офис?

— Аз поне не знам — отговори мисис Айзъкс. — Никога не съм чувала това име.

— Добре. Е, ако вие направите всичко възможно да се свържете с Тифани, аз ще се справя с останалото.

— Благодаря ви — каза мисис Айзъкс, на което Джес отговори:

— Няма защо. — И сложи край на разговора.

После остана дълго време така, втрещена в нищото, дълго време докато обмисляше разговора.

Първият ѝ импулс беше да отиде право при Пиърс и да му изложи всичко. Когато екипът разбере какво се е случило...

Какво? Съществуваше възможност случаят на Роб Филипс да бъде повдигнат повторно. Но дори прокурорите да намереха начин да заобиколят въпроса, на Тифани нямаше да може да се разчита като свидетел. А без показанията на Тифани нямаше да има дело. Обаче онзи, който се е опитал да подкупи Тифани, можеше да бъде обвинен, както и заплашилият сина ѝ. Обработката на свидетел се смяташе за престъпление. Ако откриеха кой го е извършил. И ако имаше достатъчно доказателства да се възбуди дело.

Роб Филипс беше клиент на Елис Хейс. А Елис Хейс беше лоялен към клиентите си.

„Хрумвало ли ти е някога, че твоите хора може да са измъкнали Тифани оттук?“

Почти чуваше думите на Марк. Пулсът ѝ изведнъж заби толкова силно, че заглуши всичко друго. Като че ли тялото ѝ полагаше всички възможни усилия да остане спокойно.

Нещо не беше наред. Знаеше го от момента, в който Тифани бе рухнала на свидетелската скамейка. Но имаше и още нещо. Беше убедена. Оставаха прекалено много висящи краища, прекалено много връзки между нещата трябваше да се обяснят. Докато не разбере накъде води всичко това, не можеше да каже на Пиърс, нито на някого от екипа, нито на Елис Хейс.

Гладиаторите щяха да се обърнат против нея.

Имаше нужда от Марк, но Марк не беше там. А не беше готова да разкаже цялата история на никого друг.

Междувременно първо трябваше да намерят Тифани.

Джес си я представи така, както я беше видяла за последен път. Тогава ѝ се беше сторило, че езикът на тялото на Тифани излъчва страх. Сега беше дори още по-сигурна.

Но кой беше мъжът?

Опита се да си спомни какво беше видяла — висок тъмнокос мъж в костюм. Но точно какъв цвят беше косата му? Беше го видяла през нощта и на тази светлина не можеше да каже със сигурност. Ръстът му? Тифани беше висока колкото Мадри, около метър и шейсет и два. Джес отново си представи Тифани и мъжа заедно. Следователно мъжът беше висок около метър и осемдесет и два. Широки рамене, здраво телосложение, може би деветдесет килограма. Лицето му... Джес се опита да го извика в съзнанието си. По-скоро светла,

отколкото мургава кожа. Слаби бузи, тясна челюст. Тънки устни. Гладко избръснат. Прави тъмни вежди. Не гледаше към нея, а надолу към Тифани, така че не бе успяла да види очите му. Опита се да си представи цялостно лицето му, но не можа. Двамата с Тифани бяха прекалено далеч от нея.

Щеше ли да го познае, ако го видеше отново? Мислеше, че да. Може би. О, да признаем истината — далеч не беше сигурно.

Джес заряза за момента предварителните проверки и включи компютъра си с намерението да провери страницата във Фейсбук на Тифани. Искаше да види дали има нови публикации. Може би щеше да открие нещо, което да им помогне да я намерят.

Тъкмо хвърляше — за кой ли път — поглед през рамо в отговор на вече добре познатото ѝ чувство, че някой я наблюдава, когато на вратата се почука. Изненадана, Джес едва не подскочи, обаче успя навреме да се овладее. Погледна — надяваше се, че е спокойно, Ленор, която стоеше на прага.

— Мисис Де Лонг току-що се обади. Каза, че се опитала да се свърже с теб на мобилния телефон, но давал заето. Искане да ѝ се обадиш възможно най-скоро.

Без да обърне внимание на бясно препускащото си сърце, със спокойно изражение на лицето — или поне така се надяваше — Джес кимна. — Ще ѝ се обадя веднага. Благодаря, Ленор.

Ленор си тръгна, а Джес взе мобилния си телефон.

Палома звучеше разтревожена.

— В Хуманитарното общество съм и се опитвам да взема котката на Алисън, обаче не искат да ми я дадат. Казах им, че собственичката е извън града, а те ми отговориха, че в такъв случай може да я вземе само контактът, записан за спешни случаи, а това е Елис Хейс.

— Кой от фирмата на Елис Хейс?

— Казаха, че е записала като контакт за спешни случаи работодателя си, Елис Хейс. Предполагам, че може да дойде всеки, ако носи личната му карта. — Заговори с някого до нея и Джес дочуваше само откъслеци от разговора им. После отново заговори на Джес: — Да, точно така. Трябва да бъда на летището в четири, затова... Гласът ѝ заглъхна, но Джес разбра — въпросът беше спешен.

— Какъв е адресът?

Палома ѝ го даде.

Джес погледна часовника. Минаваше един.

— Там ли си сега?

— Да.

„Не отивай никъде сама“, чу отново думите на Марк.

В такъв случай, щеше да му се обади. Щом трябваше да се грижи за нея, можеше да се върне и да го стори. Защото тя щеше да вземе котката.

— Тръгвам.

Сбогува се с Палома и се обади на Марк. Свърза се с гласовата му поща. Остави му съобщение, после взе решение.

Можеше да отиде до приюта за домашни любимци и да се върне за час. Беше светло, оживен петъчен следобед. Сигурно беше абсолютно безопасно да вземе метрото дори навън да имаше някой, който искаше да я убие, което ѝ се струваше все по-малко и по-малко вероятно.

Разбира се, тревожеше се за котката, защото тя обичаше тези животни. И още защото, по някаква странна причина, се чувстваше задължена на Алисън. Може би защото не можеше да се отърси от чувството, че и другата жена е в офиса, който някога е бил неин.

Щом котката ѝ се бе озовала в Хуманитарното общество, значи имаше проблем. Или Алисън не се беше разбрала добре с онзи, който трябваше да се грижи за нея, или се бе случило нещо друго.

Нещо недобро.

Хуманитарното общество се намирало на „Джорджия Авеню“ в Нортует. Джес слезе от метрото на най-близката спирка и беше посрещната от миризмата на горещ, прясно положен асфалт. Запълваха дупките, както разбра, когато излезе навън, на улицата, което означаваше, че наоколо има работници, към които можеше да се обърне, ако ѝ бе нужна помощ. Шумът, който камионът вдигаше, я успокояваше, защото, макар да се отдалечаваше от него, знаеше, че е там. Но все пак беше нервна, докато крачеше бързо по улицата. Наред с тревогата за самата себе си, в ума ѝ се въртяха непрекъснато мисли за Алисън, Тифани и избягалите момичета. Алисън и Тифани свързваше посредством случая Филипс и публикациите им във Фейсбук. Можеше да свърже Алисън с избягалите момичета заради обаждането на Алисън до Луси, макар че бе възможно Алисън просто да бе сгрешила номера и така тази връзка не означаваше нищо. Общото между всички

пък бе фактът, че не можеха да се свържат с тях. Но Джес не можеше да стигне до никакви заключения. Знаеше само, че нещо не беше наред.

Дали това, че бе видяла Алисън в офиса, означаваше, че Алисън е мъртва?

При тази мисъл кръвта се смрази в жилите на Джес.

Трябваше да признае, че точно от това се страхуваше.

А ако Алисън беше мъртва и съществуваше връзка между нея и Тифани, това означаваше ли, че Тифани също е мъртва?

Сърцето ѝ заби тежко. Размишленията обаче не ѝ помагаха, а се намираше в квартал, където трябваше да внимава, затова направи всичко възможно да се концентрира между тук и сега.

От едната страна на улицата бяха подредени стари тухлени сгради. От другата страна имаше изоставени складове и разни магазини. Този район на града беше в процес на обновление, но до този момент не беше свършено много. В такъв район основното беше да излъчваш увереност, затова Джес вървеше с изправен гръб. Небето бе все още мрачно и покрито с облаци, но беше спряло да вали. Всъщност облаците като че ли започваха да се разпръскват. Въздухът бе толкова влажен, че ѝ се струваше, че диша мъгла. Докато стигне до сивата сграда, в която се помещаваше Хуманитарното общество, беше влажна и потна. Вече вътре, се зарадва на въздуха от климатичната инсталация.

Палома беше там.

Седеше, но при влизането на Джес веднага стана. Изглеждаше разтревожена, но лицето ѝ се проясни, като видя Джес.

— Слава богу — каза. — Планирах да тръгна веднага след работа, а сега трябва да се върна там, за да приготвя куфара си. Страхувах се, че няма да ми стигне времето.

— Ваканция? — запита Джес.

— Племенницата ми се жени. Сватбата е утре и трябва да се върна в неделя.

— Колко вълнуващо. О, погрижих се за делото, искано от Джакс Джонсън. Не мисля, че има за какво да се тревожиш.

— Наистина оценявам... — поде Палома, но млъкна, когато към тях се приближи униформеният чиновник. Очевидно беше разговарял с Палома и знаеше защо е дошла Джес.

— Вие сте от... — Погледна компютърната разпечатка, която бе оставена на плота пред гишето. — Елис Хейс?

— Да. — Джес показва личната си карта и плати таксата, а чиновникът заговори по интеркома. След няколко минути дойде друг служител с черна котка в ръце. Дългата ѝ козина бе мръсна, животното беше толкова слабо, че будеше съжаление.

— О, бедната Клемънтайн! — възкликна Палома, а котката размаха опашка и я погледна с големите си златисти очи.

— Ми-и-и-и. — Джес не беше чувала нищо по-жалостиво през целия си живот.

— Не изглеждаше така, когато я видях. — Палома протегна ръка към котката.

— Изглежда е на свобода поне от две седмици. — Служителят им подаде котката. — Имате ли специална чанта?

Палома и Джес се спогледаха. Палома поклати глава.

— Не — каза Джес.

За щастие, тъй като служителят отказваше да им даде котката, щом нямат специална чанта, успяха да купят от него такава, а още и пакет храна.

— Оставих поне половин дузина съобщения на Алисън — каза Палома на излизане от сградата. — В последното ѝ казах, че ще вземем Клемънтайн от Хуманитарното общество. Дадох ѝ и твоя телефонен номер, тъй като ще бъда вън от града, и предположих, че ти ще вземеш котката. Надявам се, че нямаш нищо против.

Джес премигна изненадано. Не беше планирала да се грижи за котката. Предполагаше, че само ще помогне да я освободят, а после тя ще бъде отговорност на Палома.

Но носеше специалната чанта и усещаше теглото на котката. Тя стоеше неподвижна. Джес изведнъж се почувства отговорна за нея.

— Всичко е наред — каза. Бяха на стъпалата пред сградата и Джес си представяше — неприятни образи — как се опитва да вземе метрото с котката. Не знаеше правилата, защото никога не беше пътувала с домашен любимец, но имаше подозрението, че във влаковете не се допускаха животни. После се сети нещо.

— О, между другото, знаеш ли дали изчезналите момичета, Луси и Джейдън, са ползвали Фейсбук?

— Не позволяваме използването на социални мрежи. Прекалено трудно е да се държат под наблюдение.

Кое то обясняваше защо Джес не бе могла да ги намери. Беше малко разочарована, вероятно защото, както призна пред себе си, се надяваше да намери публикация с думите „блаженство“ и „любов и целувки“.

След десет минути Джес и котката бяха в такси на път към офиса. Замисли се дали първо да не остави котката в дома си, но до там бе далеч, а ако я дебнеше убиец, последното, което трябваше да направи, бе да отиде сама до апартамента си. Знаеше, че Марк би я посъветвал така.

Всъщност, когато видеше Марк, той вероятно щеше да има много неща за казване.

Шестият етаж гъмжеше от хора. Всички се бяха втурнали нанякъде като луди. Ленор ѝ махна, но Джес не спря, а занесе котката право в офиса си. Ленор пък, натоварена с папки, се затича към офиса на Пиърс. Джес стигна в офиса си, без да се налага да дава обяснения на когото и да било, и това бе истинско облекчение.

Затвори вратата за първи път от дни, остави специалната чанта на пода и клекна пред нея.

— Здравей, Клемънтайн — каза.

Клемънтайн се бе свила, приклепнала ниско над пода. Огромните ѝ златисти очи срещнаха тези на Джес и тя изпита силно съчувствие към животното. Не можеше да я пусне да тича на свобода из офиса — нямаше да е професионално, а и котката можеше да излезе в коридора — но поне можеше да нагласи чантата така, че да ѝ бъде удобно, и да ѝ даде храна. Котката щеше да преживее някак си двата часа до завръщането им у дома.

Джес отвори предпазливо вратичката. Клемънтайн се изправи, протегна се и излезе навън — много спокойно, като че ли мислеше, че това се очаква от нея. Двете просто се гледаха един миг. После Джес я погали и направи гримаса, като усети изпъкналия гръбначен стълб. Клемънтайн изви гръб. И помахна леко с опашка.

— Ти си хубава, мила котка — каза ѝ Джес. — Ще направя всичко възможно да се свържа със собственичката ти.

После се зае да ѝ даде храна и вода. Накрая се изправи и потърси с поглед котката. В началото не я видя.

— Кити, кити — извика Джес и заобиколи бюрото, защото котката можеше да се е скрила единствено там.

Да, Клемънтайн беше там. Беше седнала на пода на няколко крачки зад големия кожен стол на Джес и беше втренчила поглед в растението. Или по-скоро, осъзна Джес, като проследи погледа на непремигващите златисти очи, към точката непосредствено пред растението.

Нещо в стойката на тялото ѝ, в неподвижността и втренчения поглед, извика студени тръпки по гърба на Джес. Като че ли котката виждаше нещо, което Джес не можеше да види — нещо, което не беше там.

Алисън?

При тази мисъл пулсът на Джес се ускори.

— Клемънтайн? — каза го много нежно. Клемънтайн не помръдна. Не се огледа, нито по някакъв начин показва, че усеща присъствието на Джес. Вместо това, все така втренчена в точката, замърка.

ГЛАВА 24

Почукване на вратата накара Джес да подскочи. Преди да е успяла да отговори, Ленор подаде глава.

— Джес, Пиърс иска да прегледате заедно всяко дело, в което по хуманитарни причини е отменена екстрадиция от Бразилия. Трябва да провериш дали има такова в папките на Алисън.

Тонът ѝ подсказваше, че въпросът е спешен. Вдигна въпросително поглед.

— Робърт Флорес е бил арестуван в Бразилия преди около час. Очевидно се е криел в Сао Пауло. Ще се опитат да го измъкнат оттам със самолет довечера, а ние се опитваме да ги спрем. Има рак на простатата в напреднал стадий и Пиърс мисли, че можем да използваме здравословното му състояние да го задържим там, докато измислим нещо друго.

Джес ококори очи. Робърт Флорес напоследък присъстваше много в пресата, говореше се, че бил избягал финансист, търсещ убежище. Криеше се, поне доколкото Джес си спомняше, от пет години. Сумата, която се предполагаше, че е присвоил, възлизаше на милиарди долари. Това, както и бягството му, го беше направило толкова известен, че Джес веднага се сети за кого говорят.

— Ние представляваме Робърт Флорес?

— Той богат ли е? Известен ли е? В беда ли е?

Това бяха риторични въпроси, но Джес кимаше в знак на съгласие.

— Значи го представляваме.

Разговорът им, изглежда, бе нарушил транса на Клемънтайн. Котката се обърна и грациозно скочи на бюрото на Джес.

— Котка. — Вниманието на Ленор веднага бе отвлечено. Тя гледаше изненадано Клемънтайн.

— Котката на Алисън. Хуманитарното общество, помниш ли? Взех я, но нямах време да я занеса у дома, затова я доведох тук. Ще я

взема със себе си довечера. — Изглежда Ленор със смръщени вежди. — Пиърс ще лети до Бразилия?

Ленор поклати глава.

— Имаме фирма партньор в Бразилия. Има нужда от прецедентите най-късно до шест. Хейли вече си отиде у дома, за да се приготви за партито, а Андрю още взема показания под клетва. Така се зарадвах, като те видях да влизаш, че нямам думи да изразя радостта си.

— Кажи на Пиърс, че ще приготвя случаите. — Джес виждаше, че всяко зло наистина бе за добро. — Така няма да се наложи да отида на партито на мистър Дън, нали?

— Хората отсъстват от това парти само ако са умрели, инвалиди или уволнени. Нищо друго. Защо, мислиш, Пиърс иска информацията не по-късно от шест? Познаваш го — така ще му остане достатъчно време да се преоблече.

— *На него може би.* — Измърмори това с тревога.

— Ако беше тук по-дълго, нямаше да си изненадана. — Ленор се усмихна горчиво. — Непрекъснато се получава така. Аз вече съм се научила. Донесох роклята си на работа тази сутрин, а в женската съблекалня на гимнастическия салон има душове и страхотно голямо огледало.

Джес мислеше бързо.

— Добре, ще се справя.

Ленор ѝ се усмихна и излезе. Джес погледна Клемънтайн, която се миеше, замисли се дали да не я върне в чантата, после реши да я остави. Чувството, че я наблюдават, бе така силно, че космите на тила ѝ настръхнаха. Но нямаше време да му обърне внимание. Обади се на Грейс. След няколко минути бе така заета да преглежда делата, че забрави за всичко друго.

Когато Марк се появи, се закова на прага и я изгледа гневно.

— По дяволите, уплаши ме. — В гласа му се долавяше гневна нотка, но изглеждаше радостен да я види. Тя му се усмихна разсеяно. Поглед към часовника ѝ каза, че до шест часа остават двацет минути, а тя продължаваше трескаво да чете различните дела. — Оставяш ми съобщение, че трябва да те закарам донякъде, и после си изключваш телефона? Предположих, след като те познавам, че си тръгнала без мен

и си изпаднала в беда. Счупих всички рекорди за скорост, за да дойда тук.

— Затвори вратата. — Този път дори не го погледна. — Бях изключила само звука, а и това бе едва преди час и дълго след като имах нужда от услугите ти. Но забравих, че съм го изключила. Имам доста работа, както можеш да видиш.

— Има котка на бюрото ти. — Изглеждаше изненадан. Клемънтайн бе вдигнала глава и го гледаше, но не показваше намерение да се размърда, след като се бе свила така удобно на кълбо.

— Затова ти казах да *затвориш вратата*. — Хуманитарното общество. Отидох до там без теб. — Знаеше, че това няма да му хареса, но пък нейната цел не беше да му се харесва. Като го видя да замръзва, сведе отново поглед към компютъра. — Оцелях, както виждаш. Виж, имаш ли нещо против да оставиш лекцията за по-късно? Наистина трябва да свърша работата.

— А да не мислиш, че аз се въртя наоколо само защото обичам адвокатите? Нима не разбра, че навън може би те дебне някой, който сериозно иска смъртта ти?

— Е, ако е така, той пропусна шанса си този следобед. — Вдигна поглед към него и видя, че все още е ядосан, затова смени темата. Каза му нещо, което и бездруго трябваше да знае: — Разбрах защо Тифани рухна на свидетелската скамейка. Някой я е заплашил, че ще убие детето ѝ.

Марк смръщи вежди.

— Дори не знаех, че има дете. Ти как разбра?

— Майка ѝ ми се обади. Очевидно от прокурорския офис се канят да обвинят Тифани в лъжесвидетелстване. Съгласих се да бъда временно неин адвокат и майка ѝ ми разказа всичко.

— Съгласила си се да бъдеш адвокат на Тифани Хигс?

— Да. Временно.

— Предполагам, че *това* никак няма да се хареса на шефовете ти.

— Само така можех да накарам майката да говори. И ти казах за заплахата, защото ще имам нужда от помощта ти, за да намеря Тифани. Ако е жива и е добре, тя ще има нужда от мен. Но започвам да се съмнявам, че е жива. Обаче сега не мога да говоря за Тифани. Трябва да свърша работата. Остави ме сама.

Махна с ръка.

— Ако трябва да отидеш до апартамента си и да се върнеш тук до седем, нямаш време. Трябва да тръгваме. Или ще пропуснеш партито?

В гласа му се долавяше такава надежда, че Джес щеше да се усмихне, ако умът ѝ не бе така зает с делата.

— Очевидно не е разрешено да се пропусне това парти. — Джес отново вдигна поглед към компютъра. — Ще се наложи да се преоблека тук. Грейс ще донесе всичко, от което имам нужда. Ако ще се преобличаш, можеш да ми свършиш голяма услуга. Вземи Клемънтайн — котката — със себе си и се погрижи да я настаниш. Храна, котешка тоалетна, вода, всичко е в чантата.

— Поставила си се в опасност, за да отидеш до Хуманитарното общество и да вземеш котката? — В гласа му се долавяше очевидно недоверие. — Защо?

— Това е котката на Алисън Хауърд. Хуманитарното общество я беше прибрало — каза, вече сведена към папката, която четеше. Усещаше погледа му върху себе си. — Ще ти обясня по-късно. Моля те, помогни ми и ме остави да довърша това. Трябва да го занеса на Пиърс до шест.

— Искаш да се справя с котката.

Тя отново вдигна поглед.

— Моля те.

— И няма да излизаш от сградата, докато не се върна?

— Да, обещавам. Марк...

— Добре, чудесно. Хайде, Кити.

Клемънтайн се остави той да я вземе и да я затвори в специалната чанта и Джес се усмихна. Като си спомни, че Марк се грижи за котката на Тейлър, защото майката на Тейлър беше алергична, Джес не бе така впечатлена от успеха му, както можеше да бъде при други обстоятелства. Но чувстваше, че Клемънтайн е в добри ръце, когато той излезе с нея.

В шест без три минути Джес беше забравила и за Клемънтайн, и за Марк, и за всичко на света. Беше намерила шест солидни случая, които бразилските адвокати от партньорската им фирма можеше да цитират като прецедент и да поискат екстрадицията да бъде отменена по хуманитарни причини. Направи информацията на файл, приложи

към нея и индекс и натисна бутона за изпращане точно в 17:59. След една минута, точно в 18:00, получи електронна поща от Пиърс, който потвърждаваше получаването ѝ.

Победа.

Зави ѝ се свят от радост и се завъртя весело на стола.

— Какво правиш? — запита Грейс.

Почувствала се глупаво, Джес спусна крака на пода и се обърна с лице към сестра си. Грейс беше облечена в жълта, прилепнала по тялото, рокля без ръкави, която я караше да прилича на слънчев лъч или на по-руса, по-млада и по-красива Джаки Онасис. Пред ръката ѝ бе праметната бяла платнена чанта, а през едното ѝ рамо — черната подплатена чантичка с необходимите ѝ неща и изискана чанта от „Шанел“.

— Свърших — отговори Джес и стана. — Готова ли си?

— О, да. — Сериозна като войник, впуснал се в битка, Грейс последва Джес в женската съблекалня в мазето.

Когато Грейс бе готова — тоест, извършила магията — дори Джес бе впечатлена.

— Изглеждаш великолепно — каза ѝ Грейс, гледайки с гордост творението си.

— О! Да! — съгласи се Ленор от другия край на помещението. Бялата бална рокля на Ленор подчертаваше женствените извивки на тялото ѝ и в същото време я караше да прилича на добрата Гленда от „Вълшебникът от Оз“. В контраст, слабата фигура на Джес я караше да изглежда елегантна и изискана. Думите на Грейс, че очите не трябва да са гримирани силно, а устните трябва да са подчертани, бяха материализирани чрез сенки, тънка очна линия и ярко червило, които по някакъв вълшебен начин правеше по-пълни и по-секси иначе доста обикновените ѝ устни.

— Трябва да тръгваме, момичета — каза Ленор. След като вдигна поглед към големия кръгъл часовник на стената, Джес видя, че остава само минута до седем. Грейс ѝ подаде чантата и трите излязоха от съблекалнята и взеха асансьора до фойето.

— Благодаря, Грейси — каза Джес тихо, когато асансьорът спря и Ленор излезе, като ги остави сами за миг.

— Отивай там и ги срази. — Грейс ѝ се усмихна и я побутна леко. Джес пристъпи във фойето, вече препълнено и шумно, защото

всички се бяха събрали там в очакване на лимузините. Джес едва успяваше да разпознае колегите си, които тази вечер бяха особено изискани във вечерните си тоалети.

Джес си пое дълбоко въздух и като внимаваше много как стъпва заради високите токчета и мраморния под, тръгна към Андрю, когото видя да стои близо до вратата на фойето, а Грейс ѝ махна с ръка и тръгна към страничния изход. Андрю изглеждаше великолепно в черния смокинг и Пиърс сигурно щеше да одобри тоалета му. Андрю очевидно ги беше видял да излизат от асансьора, защото следеше Грейс с поглед, в който се четеше възхищение.

Джес се усмихна горчиво. „Толкова по въпроса за моята красота.“

— Кое е това момиче? — запита Андрю, когато стигна до него. Джес видя, че цялата банда е там — Пиърс, Андрю и Хейли, прекрасна в черната си рокля, която накара Джес да се зарадва, че Грейс бе настояла за друг цвят, и Ленор, божествена в роклята си на вълшебница. Тя се усмихна на Пиърс, който с пригладената назад черна коса и очевидно скъпия черен смокинг, изглеждаше безупречно.

— Сестра ми. — Джес се обърна и видя Грейс да изчезва през въртящата се врата. Обърна се и видя, че Пиърс също гледа Грейс, докато Ленор го гледаше така, че не оставяше съмнение на кого принадлежи сърцето ѝ. Хейли също гледаше втренчено след Грейс.

— Може би някой от тези дни ще ме запознаеш с нея — каза Андрю.

Усмивката на Джес беше неангажираща.

— Може би.

Всъщност последното, което искаше, бе Грейс да има една от своите краткотрайни, но шеметни връзки, с неин колега. Андрю не знаеше, но Грейс щеше да го сдъвче и изплюе.

— Радвам се, че този път си облечен както трябва. — Кристин се приближи до тях и огледа Андрю от главата до петите. Тя беше облечена в горскозелено вечерно кимоно, обсипано с мъниста, и с червената си коса напомняше на Джес коледно дърво. — Поне не си толкова глупав да правиш една и съща грешка два пъти.

— Не и аз — съгласи се Андрю. После, когато Кристин извърна поглед, намигна и притисна с длан възела на папийонката си, тя проблесна в множество разноцветни светлини. Джес отвори уста от

изненада, ужасена. Но докато Кристин отново погледна към него, папийонката беше отново съвсем обикновена черна папийонка. Джес не мислеше, че Пиърс е видял, защото беше полуизвърнат и разговаряше с кралицата на закононарушенията.

— Идиот. — Хейли го изглежда гневно, а Андрю се усмихна и отговори нещо. Джес не чу какво, защото точно тогава от асансьора излезе Марк, толкова скандално красив в черния си смокинг, че дъхът на Джес секна.

Никой не изглеждаше като Марк.

Тя не беше единствената, която бе забелязала. Всички жени обръщаха глави след него. Джес видя Кейтс, облечена в сребриста рокля с едно голо рамо, която подчертаваше всяка извивка на тялото ѝ, да му маха с ръка. Джес присви очи, мускулите ѝ се напрегнаха, стисна здраво зъби. Той вдигна ръка в отговор и Джес, макар че не искаше да го признае, изпита остра ревност.

След миг той видя Джес и тръгна право към нея.

— Красива си — наведе глава и прошепна в ухото ѝ. Точно това искаше да чуе и му се усмихна. „И ти“ беше на устните ѝ, но не го каза. Напомни си, че са приключили.

— Как е Клемънтайн? — запита тихо.

— Последния път, когато я видях, драскаше по дивана ти.

Тогава пристигнаха колите и възможността за разговор бе изгубена. Всички се качиха и бяха откарани на групи от по осем или десет до имението на мистър Дън, което гледаше към река Потомак.

Имението се казваше Хълмът на жабите и името му идваше от стотиците малки зелени дървесни жаби. С падането на мрака жабите запяваха от клоните на високите борове, дъбове и кестени. Имението бе красиво, изградено от бял камък и с покрив от черни плочи, от мансарден вид, и доминираше над повечето от сто акра, които тази вечер бяха оживени. Музиката, светлините и гостите бяха навсякъде. Зад къщата имаше тераси, които водеха към моравата с тенис кортове и огромен плувен басейн. Гостите се бяха събрали на терасите. Мистър Дън беше вдовец и прекарваше малко време в имението. Предпочиташе луксозния си апартамент в града. Но имението се поддържаше в идеален ред и винаги го очакваше.

— Чух, че Пиърс те е взел в екипа си на пълно работно време. — Кристи спря до Джес до масата под огромен навес от платнище, който

трябваше да послужи като убежище, в случай че дъждът завали отново. Близко до тях няколко десетки гости танцуваха на музиката на живия оркестър. Сред танцьорите Джес видя Даян Бабидж, водещата националните новини, Кени Адкинс, иконата кьнтри изпълнител и Крю Оуен, бивше футболно величие, чиято бивша съпруга наскоро беше открита мъртва. Андрю също танцуваше, но тя не познаваше жената. Останалите от екипа не се виждаха никъде. Очевидно незаинтересувана от величията край тях, Кристин бе погълната от храната. Чинията ѝ вече беше пълна със студени стриди, шведски кюфтета и парченца сирене, към които тя добави и три пасти от подноса пред себе си. В чинията на Джес имаше една паста и две окъпани в шоколад ягоди, но в момента не ѝ се хапваше нищо. Беше отишла до бюфета, който се намираше близо до басейна и вече бе претъпкан, защото беше видяла Роб Филипс на горната тераса. Той беше тук с родителите си като почетен гост заедно с още може би петстотин изтъкнати гости. Днешният списък включваше и филмови звезди, сенатори и конгресмени, съдии — и половината кабинет. Охраната също беше навсякъде, дискретно облечена официално като гостите, но въпреки това биеща на очи. Първоначалният импулс на Джес беше да отиде право при Филипс и да запита какво знаят за Тифани, но реши, че подобно действие не е удачно, и вместо това се отдалечи в другата посока. Преди да започне да обвинява, когото и да било в каквото и да било, трябваше поне да знае за какво говори. На този етап все още съществуваше далечната възможност Тифани да е наистина във ваканция, за да избегне стреса от процеса. И Алисън наистина да е на меден месец.

— Да — отговори Джес и добави още една ягода в чинията си. Пикантният аромат на храната, както и редиците японски фенери и музиката, създаваше екзотична атмосфера. — Аз съм извън себе си от щастие.

— Добро действие от негова страна, ако питаш мен. Пиърс е умен човек. — Кристин погледна зад Джес и кимна. — А също и амбициозен.

Джес се обърна и видя Пиърс да танцува с жена, която тя не познаваше.

— Амбициозен? — Джес долови неясна нотка в гласа на Кристин. Двойката беше извън навеса, в далечния край на разкошния

басейн, и се полюляваше леко в сенките на високия девет метра водопад, придаващ на пейзажа естественост. Басейнът беше огромен, лагуната имаше съвършена форма и пищната зеленина създаваше впечатлението за тропически остров. Джес трябваше да признае, че резултатът е наистина впечатляващ.

— Не знаеш ли коя е тя? Марго Найт.

— Наследницата на империята на кетчупа? — Дори Джес беше чувала за нея. И двамата ѝ родители бяха загинали в самолетна катастрофа преди две години и сега мис Найт струваше, или поне така се говореше, половин милиард долара. Беше в началото на трийсетте, тъмнокоса, стройна и бляскава в роклята си в гръцки стил. Беше обвила ръце около врата на Пиърс и се притискаше в него, усмихваше се, вдигнала поглед към лицето му, а изражението ѝ бе на жена, която има това, което иска. Джес не трябваше да се оглежда много, за да види Ленор, застанала недалеч в групата на Елис Хейс, отпиваща от питието си и наблюдаваща двойката над ръба на чашата.

— Пиърс се стреми към политическа кариера, а големите пари винаги помагат. Тя се върти около него от известно време и виждам, че той също е заинтересуван.

„Бедната Ленор“ бе мисълта, която мина през главата на Джес, но тя не каза нищо на глас.

— Ще ми дадеш ли една ягода? — Марк се появи зад нея, протегнал чинията си. Той я държеше непрекъснато под око. До този момент не бяха имали време за личен разговор, но Джес беше повече от сигурна, че отново ще чуе упреци за отиването си до Хуманитарното общество. Тя се интересуваше повече къде беше той през целия ден и каква, според него, трябва да бъде следващата стъпка в търсенето на Тифани.

— Вземи си сам. — Усмихната, тя издърпа чинията си далеч от него, после го представи на Кристин.

— Свидетелствал ли си някога като експерт? — Тя го измерваше с поглед. — Мисля, че всички жени съдебни заседатели ще бъдат омаяни от теб.

Марк изглеждаше изненадан. После се усмихна.

— Какво имаш наум?

Джес ги остави и продължи нататък. Искаше да разгледа целия бюфет. Хейли беше в далечния му край.

— Кажи ми нещо: Има ли *причина* този секси таен агент да те следва навсякъде, където отидеш? — запита Хейли, докато Джес гледаше печеното свинско със смесица от очарование и отвращение.

— Разбира се. Мисли, че съм секси — отговори Джес и се усмихна спокойно. Продължи нататък, защото месото въобще не я интересуваше. Изражението на Хейли струваше милиони и Джес се поздрави за това.

ГЛАВА 25

— Харесва ли ви партито, мис Форд? — Като позна гласа, Джес едва не изтърва чинията си. Мистър Дън! Беше изненадана, че помни името ѝ. Обърна се към него с нервна усмивка и го огледа. С одобрение? Надяваше се. Поне, благодарение на Грейс, беше добре облечена. Поизправи гръб.

— Много.

— Радвам се да го чуя. Полагаме много усилия да направим подобни събития запомнящи се. Особено в тези трудни времена е жизненоважно нашите клиенти да знаят колко много ги ценим.

— Струва ми се, че всички се забавляват и им харесва.

— Заради шампанското е. — Сините му очи неочаквано проблеснаха и изведнъж станаха изненадващо млади. Веждите над тях бяха гъсти и бели като косата му. Въпреки че по лицето му имаше много бръчки и вече бе леко прегърбен от възрастта, раменете му бяха все още широки и все още бе висок близо метър и деветдесет. Джес си помисли, че някога вероятно е бил много привлекателен мъж. — Шампанското е истинско вълшебство, не знаете ли? Ако изпиете достатъчно от него, ще прекарате добре, независимо къде се намирате. Поръчваме около сто каси за едно парти. Нашите клиенти знаят кое е най-доброто и не само му се наслаждават — особено когато е безплатно — но и очакват да го получат. Поради която и причина избират Елис Хейс, разбира се.

— Разбира се. — Погледът на Джес се спря на Тони Манчини, красивата телевизионна звезда, главен герой в драма, заснета главно във Вашингтон, който танцуваше с непозната, разкошна блондинка. — Трябва да ви кажа, че непрекъснато се удивлявам на списъка ни с клиенти. Наистина съм впечатлена.

Мистър Дън кимна.

— Клиентите са нашата кръв, а тя ни е необходима, за да живеем. От дните на Джон Елис — той беше тогава Елис във фирмата Елис Хейс и беше дядо на майка ми — ние влагаме всичките си усилия

за изграждането на връзки с онези, които се обръщат към нас с молба за помощ. Борим се като питбули за всичките си клиенти, готови сме на всичко за тях. „Отиваме на война, когато залозите са най-високи“ е не само наш лозунг, но и мантра. Отиваме на война и по Божията воля печелим. Затова и привличаме клиенти. Бяха необходими десетилетия, за да изградим репутацията си, но трябва да кажа, че тя е едно от нещата в моя живот, с които най-много се гордея. Както и качеството на хората, които работят за нас, разбира се.

Той ѝ се усмихна галантно и Джес му се усмихна в отговор.

— Мистър Дън, как сте? — Хейли се присъедини към тях, или по-скоро се вклини между двамата така, че едното ѝ рамо бе обърнато към Джес, и се усмихна ослепително на мистър Дън. Светлината от китайските фенери играеше по гладката ѝ кожа и тъмната ѝ коса. Беше прекрасна, екзотична. — Какво превъзходно парти! Този път наистина сте надминали себе си.

— Е, благодаря ви, мис Кристофоли. Но не мога да приема, че заслугите са мои. Помощниците ми организират всичко, а фирмата, която наемаме за храната, е наистина добра.

— Но зад всичко стои вашият ум и ние го знаем. Имаш ли нещо против да открадна мистър Дън? — Хвърли кос поглед на Джес, преди отново да се усмихне ослепително на мистър Дън. И продължи, преди Джес да е успяла да отговори: — Ако нямате нищо против да танцувате, разбира се.

Мистър Дън изглеждаше изненадан, но доволен.

— За мен ще бъде чест. — Погледна Джес. — Мис Форд...

— Моля ви, вървете. — Джес нямаше нужда да види триумфалното пламъче в очите на Хейли, за да осъзнае, че е била изиграна. Хейли затвърди победата си, като пхна чинията си в ръцете на Джес. — Имаш ли нещо против? Благодаря. — И отведе мистър Дън към дансинга.

Джес остави чинията с мисълта, че Андрю е описал правилно Хейли, и направи горчива гримаса. Хейли очевидно смяташе, че двете си съперничат, но Джес не беше сигурна каква бе наградата — дали не бе следващото повишение във фирмата? Обаче реакцията ѝ бе положителна — беше готова да приеме предизвикателството.

— Е, и това ако не е любимият ми адвокат. — Една ръка я прегърна през раменете и Джес се усмихна, защото позна гласа. Беше

сенатор Филипс. — Как си, скъпа?

— Добре, а вие, сенаторе? — Част от работата беше да си очарователен с клиентите и Джес задържа усмивката на устните си, докато кимаше на мисис Филипс и Роб, които бяха със сенатора. Мислеше, че поне е длъжна да се опита да бъде мила.

— Ние сме наистина добре.

Мисис Филипс ѝ се усмихна и хвана съпруга си за ръка.

— Виж, скъпи, ето ги и семейство Милигън. Наистина трябва да отидем при тях и да ги поздравим.

— Ти се погрижи — каза сенаторът и мисис Филипс се усмихна отново и се отдалечи.

Вместо да я последва, Роб се приближи толкова близо до нея, че я докосна, което извика лошо чувство у Джес. Космите на тила ѝ настръхнаха.

— Искаш ли да танцуваме?

Джес вече не се усмихваше.

— Не, благодаря.

Той я хвана малко над лакътя, пръстите му погалиха леко голата ѝ кожа. Джес едва не подскочи и изтръгна ръката си. Чинията ѝ застрашително се наклони. Изгуби апетита си и остави и своята чиния върху количката.

— Хайде. Ще бъде забавно.

— Изкълчих си глезена — каза тя. Известно ѝ бе, че той разбира лъжата ѝ, но не даваше и пет пари.

— Знаеш ли, Джес, сега, когато вече не си мой адвокат, мисля, че можем да излезем на вечеря. Какво ще кажеш за „Ла Мезон“?

Това беше най-скъпият ресторант в този много скъп град. Чакащите за там бяха много, списъкът бе дълъг.

„Не обиждай клиента.“ Джес едва ли не чу думите на Пиърс.

— Не и в този живот — отговори тя мило. — Извини ме, някой ме вика.

Отдалечи се, защото в онзи момент не можеше да понесе да диша един и същи въздух с Роб Филипс. Макар да не знаеше къде има намерение да отиде, тръгна право към Марк.

— Скъпа, лицето ти е зачервено — поздрави я Кристин, когато тя стигна до Марк. Едва тогава осъзна, че Марк все още разговаря с

Кристин и че Андрю също е част от групата, както и жената, с която бе танцувал. Имаше още няколко души, които тя не познаваше.

— Случва се понякога, когато ям ягоди — излъга отново, като внимаваше тонът ѝ да е весел, защото усещаше, че Марк я гледа със смръщени вежди. Очевидно беше загрижен.

— А аз съм алергичен към змиите. — Андрю направи смешна гримаса. — Дори само да ме доближи змия, и припадам.

Блондинката, с която беше танцувал, се изкикоти.

— Струва ми се, че се страхуваш, а не, че си алергичен.

— Да, но предпочитам да мисля за страха си като за алергия. Помъжествено е.

— Искаш ли да танцуваме? — запита Марк тихо, а блондинката отново се изкикоти. Джес кимна, той я хвана за ръката и я поведе към дансинга.

— И така, какво има? — Говореше много тихо.

Тя се отпусна в прегръдките му. Макар че бе на високи токчета, очите ѝ стигаха едва до брадичката му. Допирът до силното му здраво тяло я успокояваше. Вдигна поглед към красивото му лице и усети как възелът в стомаха ѝ се отпуска. Пое си дълбоко дъх и издиша. Дланите му бяха топли и твърди. Усещаше едната му длан на гърба си и ѝ беше приятно.

Чувстваше се добре, когато беше с Марк.

— Роб Филипс ме покани на вечеря.

— И какво отговори ти?

— Не и в този живот. — Кос поглед ѝ каза, че Роб ги наблюдава. По гърба ѝ полазиха студени тръпки. — Трябваше да бъда по-дипломатична, знам, но този наистина ме плаши.

— Дипломатичността да върви по дяволите. — Марк проследи погледа ѝ. Тя усети как тялото му внезапно се напрегна, когато видя Роб. Ръцете му я стиснаха по-здраво и това бе единственото предупреждение, преди да се наведе и да я целуне. Неподготвена, Джес стоеше с широко отворени очи, докато езикът му обхождаше устните ѝ. Той задълбочи целувката и пулсът ѝ се ускори. Затвори очи, зави ѝ се свят и забрави всичко друго, освен страстта, която усещаше.

Отговори на горещата му и настоятелна уста с внезапна инстинктивна страст, притисна тялото си в неговото, целуна го в

отговор, плъзна ръката си зад врата му. Той имаше вкус на кафе и шампанско. Целувката я накара да тръпне чак до върха на пръстите си.

Той прекъсна целувката и вдигна глава.

Тя отвори очи. Малко замаяна, трябваше да премигне два пъти, преди лицето му да дойде на фокус. Той я гледаше, клепачите му бяха натежали, погледът му бе горещ. Устните му бяха извити така съблазнително, че ѝ се прииска да го целуне отново.

Докато не си спомни къде бяха.

На дансинга бе тъмно, но не чак толкова, че никой да не ги види. Всъщност всеки можеше да ги види. Навсякъде около тях двойки се поклащаха в такт с музиката. Джес не виждаше мистър Дън и Хейли, но беше сигурна, че и те са някъде тук, и идеята, че мистър Дън може да е видял целувката, я накара да потрепери. Хората, които се тълпяха около бюфета, също можеха да ги видят, както и онези, които отпиваха от питиетата си под навеса.

„О, мили боже. Колко непрофесионално.“

— Какво беше това? — изсъска в ухото му, като много внимаваше никой да не ги чуе. Ръката ѝ се плъзна от врата му към рамото. Въпреки че той я притискаше към себе си, успя да откъсне гърдите си от неговите. Сега отново само танцуваха, но тя все още усещаше горещината на целувката.

— Трябваше да му покажа.

— На кого?

— Филипс те гледаше. Искях да знае, че си заета, че принадлежиш на друг. Ако има някакъв разум, сега ще те остави на мира. — Марк говореше сериозно.

Джес беше очарована от желанието му да я защити. Надяваше се, че Марк е прав и че след като бе видял целувката, Роб нямаше да мисли повече за нея.

— Но аз не *принадлежа* на никого. Какъв шовинист си само.

Марк се усмихна леко.

— Да.

— И, второ, това е делово парти. Не искам да създавам този образ.

— Виновен.

— И, трето, не можеш да ме целуваш, когато ти се прииска. Ние *приключихме*, помниш ли?

— Така ли? — Той вече не се усмихваше. Бяха се отдръпнали до далечния край на тълпата и Джес усети с облекчение лекия ветреца по кожата си. Марк отново я притискаше към себе си, толкова силно, че усещаше твърдите му гърди до своите, както и твърдите мускули на бедрата му. — Сигурна ли си?

Въпросът я накара да си поеме дълбоко дъх. Имаше два отговора — единия ѝ нашепваше сърцето, а другия — разумът. Знаеше, че трябва да му отговори с разума си.

— Да. — Каза го ожесточено.

— Изпаднах в паника, знаеш ли. Онзи ден, когато Кейтс ме целуна, изпаднах в паника, защото нещата между теб и мен се развиваха толкова бързо. Онова беше само импулс, глупав проклет импулс и съжалих в минутата, в която го извърших.

Сърцето ѝ биеше тежко. Чувахе пулса в ушите си. Осъзна, че изпада в паника. Толкова много го искаше, но...

— Виж, простих ти за това, че целуна Кейтс. И дори отново те уважавам. Оценявам усилията ти да опазиш живота ми. Но това нищо не променя.

Той изглеждаше раздразнен.

— Джес...

— Не мога да водя този разговор сега — прекъсна го тя и се освободи от прегръдките му. Огледа се и отново се увери, че много очи могат да ги видят, както и много уши могат да ги чуят. — Извини ме. Отивам до тоалетната.

И се отдалечи, без да изчака отговора му.

Джес стоя дълго пред огледалото в тоалетната. Когато излезе, се чувстваше по-спокойна. Нямаше да разговаря повече с Марк и изпита облекчение да открие, че той не я чака, както се беше страхувала, отпред.

Пиърс все още беше с Марго Найт до водопада, но разговаряха, а не танцуваха — вероятно за да може наследницата да се наслади на цигарата си. Трябваше да говори с Пиърс — беше по-добре да чуе от нея, че се е съгласила временно да представя Тифани — а и трябваше да остане далеч от навеса известно време. Може би сега не беше най-подходящият момент да се приближи до Пиърс, но това трябваше да бъде свършено. Пък и тя определено бе на страната на Ленор. Ако

можеше да наруши усамотението на Пиърс с мис Пари, щеше да го направи.

Като внимаваше да стои далеч от Марк, тя тръгна покрай басейна към двойката, за която като че ли никой друг не съществуваше. Високите, засадени в саксии, палми ѝ пречеха да вижда. Шезлонгите пък я караха да заобикаля. Шумът от водопада бе достатъчно силен, за да не чува какво си говорят двамата, но виждаше Пиърс да се смее, което я караше да изпитва болка за Ленор. Беше може би на петнайсет крачки от тях, когато вниманието ѝ бе привлечено от минаващ покрай нея гост. Спря рязко и го проследи с поглед. Висок мъж в смокинг, черна коса, светла кожа, тясна брадичка...

Светлините угаснаха. Внезапно настъпилият пълен мрак я разтревожи. Остана на мястото си, докато не светнаха отново и не разбра, че са били изгасени нарочно и че това е било сигнал. Музиката бе спряла. После започна да свири оркестърът някъде над нея, може би на най-горната тераса. Високо и силно, с отчетлив ритъм.

— Всички на горната тераса. Мистър Дън ще направи изявление — обяви мъжки глас.

Джес не слушаше. Замръзнала на мястото си, тя търсеше с поглед мъжа, който тъкмо бе отминал. Видя го до навеса. Той тръгна нагоре като всички други. Като че ли усетил погледа ѝ, се обърна и я погледна.

Кой...?

Светлините отново изгаснаха.

Този път, когато кадифената нощ ги обгърна, когато музиката се извиси до кресчендо, когато всички гости се отдръпнаха от басейна, се случи нещо. Прекалено изумена, за да извика, Джес откри, че вече не стои на краката си и че лети в пространството към точката, където водопадът се вливаше в басейна. В ноздрите ѝ се бе задържала миризмата на евтин одеколон.

Откакто сестра ѝ се беше удавила, тя изпитваше смъртен страх от водата. Никога не отиваше да плува.

Но сега падаше в дълбокото.

„Не!“

Извика, но беше прекалено късно.

Студена и тъмна, водата се затвори над главата ѝ, погълна вика ѝ, навлезе в носа ѝ, задави я и запечата устните ѝ. Джес се бореше с всички сили, но нещо я дърпаше надолу. Беше заслепена и оглушена от водата и не можеше да види какво е то, но усещаше, че я тегли все по-надълбоко и по-надълбоко към дъното и че тя е безпомощна. Съпротивляваше се с всички сили, опитваше се да сдържи дъха си. Сърцето ѝ биеше оглушително, сякаш щеше да се пръсне. Дробовете я боляха.

Ужасът я завладя и трябваше да признае истината — сбъдваше се най-лошият ѝ кошмар.

„О, мили боже! Ще се удавя.“

ГЛАВА 26

Водата изпълни носа, ушите и очите ѝ. Сякаш потъваше надолу, теглена от котва. Сърцето ѝ блъскаше като чук в ушите. Струваше ѝ се, че дробовете ѝ ще експлодират. Около талията ѝ бе обвито нещо — нечийи ръце. Към дъното я теглеше мъж. Не го виждаше. Беше прекалено тъмно тук долу и не можеше да види дори собствените си крайници. Но го усещаше. Ръката му я придържаше към тялото му. Тя се бореше ожесточено, но водата потушаваше всичките ѝ ритници и удари. Сграбчи ръката му, опита се да се освободи, гърчеше тяло, но напразно.

Завладя я безумна паника.

„Това да не би да е някаква лоша шега? Да ме хвърлят в басейна и...“

„Той се опитва да ме убие.“

Разбра го със сигурност и кръвта замръзна във вените ѝ.

Той я дърпаше надолу, към дъното. Бяха близо до стената на басейна, защото усещаше понякога одраскването на бетона по ръцете и краката си. Мъжът беше над нея и я блъскаше надолу. Изведнъж нещо я задържа. Натискът, който я дърпаше надолу, се промени и вече не идваше отгоре, от мъжа. Нещо я погълна, сякаш огромна прахосмукачка, и я дърпаше към бетонното дъно. Тя се бореше, но не можеше да се освободи.

Ужасът стегна сърцето ѝ като менгеме, дробовете ѝ се свиха и запулсираха от страх.

„Помощ!“, извика мълчаливо.

Мъжът бе изчезнал. Беше сама. Знаеше, че сега онова, което я държи в хватката си, не е човек. То я поглъщаше и независимо колко упорито се опитваше да се хване за бетона или да излезе на повърхността, не можеше.

„Попаднала съм в течението, причинено от оттичането на басейна.“

Ужасът я изпълни. Не искаше да бъде засмукана, риташе и удряше с ръце, бореше се с всяка своя клетка, сдържаше дъха си и се съпротивляваше на изгарящата я нужда да си поеме дъх.

Роклята ѝ. Полата ѝ бе попаднала във водовъртежа от оттичането и дори бе засмукана от отвора. Като осъзна това, тя я дръпна с всички сили, за да я освободи.

Далеч, в света над водата, светлините отново пламнаха. Виждаше бялата пяна там, където водопадът се вливаше в басейна, извивката на басейна и тъмното небе.

„Съблечи роклята.“

Но ципът беше на гърба. Не можеше да го стигне. Започна да дърпа презрамките, деколтето, но не постигна нищо. Коприната беше здрава. Течението я дърпаше.

„Някой да ми помогне.“

Дробовете ѝ изгаряха за въздух. Мяташе се като уловена на кука риба. Водата навлизаше в носа ѝ и го запушваше, пробиваше си път към гърлото. Усещаше вкус на хлор.

„Кортни.“

Сестра ѝ, тригодишна. Удавена. Огромни сини очи, къдрава кестенява коса, но сега по-тъмна и права заради водата. Тя я гледаше с широко отворени уплашени очи, преди да потъне.

„О, господи, Кортни, болеше ли?“

В сънищата си беше задавала хиляди пъти този въпрос на сестра си. Сега най-последно знаеше отговора — ужасно болеше. Болката от нуждата да поемеш въздух бе неопишуема. Забиваше се във вътрешностите ѝ като нокти на хищна птица. Тялото ѝ се гърчеше в агония. Трябваше да диша.

„Моля те, Господи, моля те.“

Риташе и удряше с юмруци във водата, молеше се за живота си. Не ѝ беше останал никакъв кислород. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че усещаше ударите му в ребрата си. Всяка клетка в тялото ѝ крещеше за въздух.

„Необходими са по-малко от две минути, за да се удави човек.“

Беше го прочела някъде.

„Колко време мина?“

Успя да си зададе този въпрос, но след това съзнанието ѝ се замъгли. Зрението ѝ също. Съпротивата ѝ намаля. Трябваше, трябваше,

трябваше да напълни дробовете си...

Мъжът се беше върнал и ръката му отново обгръщаше талията ѝ, но сега нямаше сили да се бори с него. Беше прекалено късно. Светът изведнъж ѝ се стори прекалено далеч. Не можеше повече да устоява на нуждата да напълни дробовете си с въздух.

Болката бе прекалено силна. Нуждата да диша — прекалено настояща.

Сега разбра колко е лесно просто да се откажеш и да оставиш водата да те погълне.

Не можеше повече да се бори, предаде се и вдиша.

Не въздух, вода. Тя се втурна в устата ѝ. Джеси се задави, закашля се, започна да се съпротивлява, но водата се стичаше в гърлото ѝ, нахлуваше в дробовете ѝ. Бе много, много мъчително.

„Не искам да се удавя.“

Изведнъж се стрелна нагоре. Вече едва осъзнаваща каквото и да било, Джес отбеляза този факт с огромна изненада. Течението бе спряло да я дърпа надолу. Същата сила, която преди я натискаше надолу, сега я носеше нагоре.

„Прекалено късно...“

После трябва да бе припаднала, защото следващото, което си спомни, бе, че лежи до басейна, давеща се и плюеща вода. Най-после си пое въздух. Благословен въздух.

— Дишай, дяволите да те вземат — чу дрезгав глас. — Дишай.

И тя задиша. Давеше се и кашляше, но дишаше. Зрението ѝ все още беше замъглено, но виждаше, че до нея, на ръце и колене, е коленичил мъж, мъж в добра форма, облечен в черни панталони и бяла риза, с прогизнала коса. От него се стичаше вода, което означаваше, че също е бил в басейна. Тя изпита страх, но той помръдна леко и светлината падна върху лицето му. Красиво и познато лице.

— Марк. — Гласът ѝ бе много дрезгав, гърлото я болеше.

— Исусе, Джес, какво се опитваш да ми причиниш? — Той също кашляше.

Тя веднага се отпусна и вдиша още въздух. После отново. Беше алчна, като че ли въздухът никога нямаше да ѝ достигне. Около тях започна да се събира тълпа и Марк я загърна със самото си. То беше сухо. И тогава тя осъзна, че е само по сутиен и бикини и че Марк бе съблякъл самото си, за да се хвърли след нея в басейна. И че всичко е

замъглено, защото вероятно бе изгубила контактните си лещи в басейна.

— Мили боже, какво е станало?

— Как е паднала?

— ... адвокатката от процеса Филипс...

— Може би е пила прекалено много.

— Кой я откри? О, този ли? Кой е той?

— ... кажете на мистър Дън...

— Ето, идва и „Бърза помощ“.

— Джес? Това Джес ли е?

Струваше ѝ се, че всички над нея говорят, и не можеше да долови повече от няколко откъслечни фрази, но последното бе казано от Ленор, в това бе сигурна. Погледна и видя, че над нея стои не само Ленор, но и Хейли, Андрю и Пиърс. Те я гледаха загрижено. Лекарите дойдоха. Джес се опита да седне и да им каже, че всичко е наред, но бе така слаба, че не можа дори да се надигне. Вдигнаха я и я поставиха на носилка, сложиха на лицето ѝ кислородна маска, която тя непрекъснато отблъскваше, а те притискаха към носа и устата ѝ.

Джес се опитваше да им каже, че е добре, но не успяваше. Възраженията ѝ бяха отхвърлени от всички, които настояваха да отиде в болницата за преглед.

— Наистина, добре съм — опита се да каже за последен път, докато я носеха към чакащата линейка, но думите преминаха в кашлица. Притиснаха отново кислородната маска към лицето ѝ и тя се отказа.

Марк се качи в линейката с нея. Беше ѝ хубаво да знае, че той е там. Не ѝ се налагаше да се тревожи за безопасността си, нито да се прави на смела пред колегите си и тя затвори очи. Чувстваше се сигурна в присъствието на Марк.

След като я прегледаха, двамата най-после останаха сами и тя се отпусна назад на възглавниците. Беше изтощена, но толкова радостна, че е жива. Виеше ѝ се леко свят, гърлото я болеше, но лекарят беше казал, че няма сериозни увреждания. Чакаха резултатите от две изследвания просто за да бъдат сигурни.

„Не беше злополука.“

Нямаше шанс случилото се да е злополука. Някой се беше опитал да я убие. Трябваше да признае истината и страхът се сви в

гърдите ѝ.

— Марк. Не паднах в басейна. — Най-последно имаше възможност да му каже истината. Джес потрепери, като си спомни колко вода беше нагълтала — нищо чудно, че гърлото ѝ болеше. Съблякоха мокрото ѝ бельо, подсушиха косата ѝ и я завиха в меки одеяла и сега тя се чувстваше удобно и защитена като бебе. Но страхът изведнъж се върна и я стисна за гърлото.

— Какво? — Той седеше на стол на няколко метра от нея, подпрял глава на гладката зелена стена. Никой не му беше предложил одеяло, дрехите му съхнеха на него. Заради липсата на контактните лещи, зрението ѝ все още беше замъглено, но виждаше, че ризата му все още е мокра и залепнала за широките му рамене. Вероятно му беше студено заради климатичната инсталация с тези мокри дрехи. Щеше да му подаде одеяло, но нямаше сила да се помръдне.

— Някой ме бутна в басейна. Мъж. Натискаше ме, докато не стигнах дъното, и ме държа там, докато роклята ми бе засмукана.

Марк не я запита дали е сигурна. Дланите му стиснаха страничните облегалки на стола. После той рязко стана и отиде до леглото. Изражението му се промени, лицето му стана по-твърдо, очите му потъмняха.

— Това означава, че нападението пред дома ти не е било случайно. — Каза го много тихо. Но това бе явното заключение.

— Мисля... — сети се за одеколona — че беше един и същи мъж. Един миг просто се гледаха втренчено.

— По дяволите. Ще те изведем от Вашингтон. Ако бях закъснял минута или две, вече щеше да си мъртва. — Гневът му беше силен.

Джес чу думите му, изречени така ясно, и стомахът ѝ се сви. Но знаеше, че е вярно. При мисълта, че е била така близо до смъртта, сърцето ѝ заби по-бързо.

„През целия си живот, откакто Кортни се удави, се страхувам да не се удавя.“

Слава богу, това не се беше случило.

— Това няма да помогне. — Беше ѝ трудно да запази гласа си да не трепери, но успя. — Ако това е убиец, изпратен от правителството, няма място, което да е достатъчно далеч, и ти го знаеш така добре, както и аз. Единственият начин да го спрем, е да го заловим. Мисля, че го видях, Марк. — Споменът за високия чернокос мъж с дълго лице и

тясна брадичка отново мина през главата ѝ. Заради разстоянието и мрака не бе видяла ясно чертите му, но беше сигурна, че го е виждала и преди. Пулсът ѝ се ускори, докато тя се опитваше да се сети къде, за да направи връзката, а после двата спомена се свързаха в ума ѝ и тя вече знаеше кога и къде. — Мисля, че е същият мъж, когото видях с Тифани в нощта след приключването на процеса. Ти беше с мен, знаеш.

— Помня. — Изражението му стана тревожно. После очите му отново загледаха твърдо. — Колко си сигурна в това?

Джес се поколеба, сравнявайки мислено двата образа.

— Не сто процента. Но бих казала, че е възможно. Много възможно.

— Мислиш ли, че можеш да го опишеш пред някого? Познавам компютърен специалист, който може да изгради много точен образ.

— Това е добра идея. — Отново се поколеба. — И двата пъти го видях отдалеч. Не мога да кажа какви точно са очите и устата му, мога да опиша лицето му само най-общо. Нали разбираш, формата. Лицето му е дълго и ъгловато, с тясна челюст. Кожата му е светла.

— Не пречи да опитаме. — Усмихна се леко. — Добре. Кажи ми какво се случи. Видях те да излизаш от тоалетната, но после светлините започнаха да премигват и те изгубих.

— Искях да кажа на Пиърс, че ще представлявам Тифани. Той беше до басейна и вървах към него, когато се огледах и видях онзи мъж. Той също ме видя. После светлините угаснаха и той ме нападна. Или някой друг, не знам. Само след секунда бях в басейна.

— Не успя ли да го видиш, докато те дърпаше под водата?

— Не. Беше тъмно. И бях много уплашена. — Още щом изрече думите, започна да трепери. После разбра, че не би признала страха си пред никого, освен пред него. Но нали бяха приключили?

Въздъхна леко.

Марк не каза нищо. Стисна устни, присви очи, после отиде и взе пистолета си от купа вещи върху сгънатото му сако. Джес се сети, че вероятно бе оставил всички тези неща, преди да се хвърли в басейна след нея.

— Какво правиш? — запита, когато той започна да набира номер.

— На какво ти прилича? Ще се обадя.

— На кого?

— Първо на Хасбро. Искam да знам какви са приоритетите в този случай и дали съществува координация. Не е възможно едната ръка да не знае какво прави другата. После на някои познати момчета. Беше нападната два пъти за една седмица. Това трябва веднага да спре. Третия път може да нямаш късмет.

Джес го погледна разтревожено.

— О, мили боже, Марк, не. Спри. Чакай. Нямам нищо против да се обадиш на Хасбро, но не можем да уведомим полицията. Не мога да кажа, че съм била нападната на партито на мистър Дън. Полицията ще разпита всички. Не само хората, които работят за Елис Хейс, а всички гости. Трябва да пазим клиентите. Нещата ще се разтръбят, ще се разраснат. Ако мистър Дън помисли, че създавам проблеми, ще ме уволни. И дори да не ме уволни, вероятно ще трябва да се простя с кариерата си.

— По-добре това, отколкото да си мъртва.

— Марк... — Но млъкна, защото той се свърза с Хасбро и заговори. Описа му какво се е случило, двамата обсъдиха различните възможности и решиха, че ако нападенията не са имали за цел да й запушат устата за случилото се с Анет Купър, то вероятно са свързани със случая Филипс. Когато приключи разговора, Марк вече не беше толкова мрачен.

— Ще го заловим, който и да е той — каза на Джес. — Запазването на живота ти току-що се превърна в приоритет номер едно. Хасбро обеща да помогне. Доста агенти ще трябва да си размърдат задниците.

— В такъв случай няма нужда да замесваме полицията.

Марк я изгледа.

— Кариерата ти е наистина много важна за теб, нали?

Джес знаеше отговора. Нямахше ни най-малко съмнение.

— Да.

— Господи! — Поклати глава. — Добре, няма да замесваме полицията. Те и бездруго вероятно няма да са от голяма помощ. Права си, че нещата не трябва да се разтръбят. Не искам онзи да бъде предупреден по някакъв начин.

Джес въздъхна от облекчение. Макар да бе ужасно да знае, че някой се опитва да я убие, имаше вяра в Марк и колегите му и знаеше, че ще направят всичко възможно да намерят нападателя и да го спрат.

А когато това станеше, кариерата ѝ нямаше да е пострадала. После се сети нещо.

— Как разбра, че съм в басейна?

— Чист късмет. — Отново беше мрачен. Изражението на Джес го подтикна да продължи: — Не можеше просто така да изчезнеш за около минута. Търсех те с поглед, когато светлините започнаха да премигват и съобщиха всички да отидат на горната тераса. Едва не тръгнах с другите, решил, че и ти си направила така, но после видях обувката ти. Беше в басейна и плаваше на повърхността, а мънистата привличаха светлината. После погледнах във водата и видях там тъмна сянка. Разбрах, че си ти, и се гмурнах.

— Слава богу, че си го направил, защото иначе щях да се удавя.

— Да.

— И как успя да ме освободиш?

— Разкъсах проклетата рокля.

Върху устните на Джес се появи слаба усмивка.

— Грейс ще...

Преди да е довършила мисълта си, беше прекъсната от много познат глас, долетял от другата страна на завесата.

Той я накара да се вцепени.

ГЛАВА 27

— Ти ли... — поде Джес и погледна Марк, когато гласът на майка ѝ достигна до нея за втори път.

От необходимостта да отговори го спаси внезапното нахлуване на майка ѝ, следвана от Мади. Джуди беше облечена в оранжева тениска и зелени панталони на цветя, които не подхождаха по цвят на тениската и очевидно бяха облечени набързо. Токчетата ѝ тропаха отчетливо по гладкия твърд под. Мади беше в слънчева лятна рокля и сандали, косата ѝ беше прибрана в конска опашка, коремът ѝ изпъкваше.

— О, мили боже, Джес, едва не получих удар, когато Марк ни се обади и ни каза какво се е случило. Бедното ми момиче! — Джуди се наведе и я прегърна здраво. Над рамото ѝ Джес погледна обвинително Марк, който бе станал при влизането на майка ѝ. Той отговори с извинителна лека усмивка и едва забележимо свиване на раменете.

— Донесохме ти дрехи. — Мади ѝ подаде чантата, която носеше. — Марк каза, че имаш нужда от дрехи. Как успя да паднеш в басейна?

— Просто съм тромава, предполагам. — Джес понесе твърдо прегръдката на майка си и се усмихна на сестра си, преди да хвърли на Марк втори, този път убийствен, поглед. Поне не им беше казал, че е била нападната. Разбира се, когато той е говорил с тях — а това вероятно е било, докато лекарят я е преглеждал — той самият не е знаел цялата истина.

— Какво ужасно нещо! Просто не мога да повярвам! — Джес видя болката в очите на майка си и усети как сърцето ѝ се свива. Разбира се, като майка на Кортни, тя вероятно се е страхувала дори повече от Джес. През всичките тези години, след смъртта на дъщеря ѝ, Джуди бе продължила да живее, като бе оставила трагедията в миналото, грижеше се за останалите си дъщери и полагаше усилия, но в този момент Джес видя ужасното бреме на тъгата, която винаги е била с нея.

— Добре съм, мамо. — Изпитала леко угризение заради отговора си на майчината прегръдка, тя протегна ръце към майка си и този път, когато Джуди я прегърна, Джес я притисна към себе си. За миг двете споделиха ужасния спомен, мъката и любовта, която и двете все още изпитваха към изгубеното дете, а после Джуди се изправи с подсмърчане и с усмивка и потупа Джес по рамото, преди да се обърне и да изгледа Марк.

— За мен е удоволствие — отговори Марк, когато Джуди прегърна и него, докато Мади, за която трагедията бе само далечна, макар и мъчителна, семейна история, изви нетърпеливо очи към тавана и остави чантата с дрехите върху леглото до Джес.

Мади каза:

— Не разбирам какво е станало с роклята ти. Грейс каза, че е най-великолепната рокля на света.

— Беше уловена от течението и повлечена в канала. Ако Марк не беше...

— Трябваше да паркирам на три преки оттук. — Сара бутна завесата встрани и влезе, преди Джес да е успяла да довърши. Беше облечена в бели панталони и тениска, но косата ѝ изглеждаше така, сякаш току-що бе свалила ролките от главата си, а лицето ѝ не беше гримирано. Очевидно е била готова да си легне, когато е приела обаждането. Погледът и веднага се спря на Джес, огледа я, сякаш набързо преценяваше нараняванията, и лицето ѝ възвърна обичайното си спокойно изражение. Каза на Джес: — Чакалнята е пълна с хора, които искат да те видят. Всичките са още по вечерни рокли ѝ смокинги.

— О, не — изстена Джес.

— Чух ги да питат за теб. Но сестрите не пускат никого, освен членове на семейството.

Джес бе завладяна от ужас.

— Развалих партито.

В стаята влезе лекарят. Изглеждаше леко изненадан да види толкова много хора в малкото тясно пространство, но новините бяха добри. Джес можеше да си отиде вкъщи.

— Ще прекараш нощта у дома — каза Джуди на Джес, когато лекарят излезе. Тонът ѝ не търпеше възражение. — Щом Грейс не спи

там — да, момичета, знам за новия ѝ приятел — няма да те оставим да прекараш нощта сама.

— Но Марк може да остане с нея — напомни Сара на майка си. Каза го шепнешком, но всички чуха.

— Мислиш ли, че отново спят заедно? Толкова скоро? — отговори Джуди също шепнешком, но също толкова ясно. После погледна Марк. — Спиш ли...?

Преди Джуди да е довършила смуцаващия въпрос, Джес се намеси:

— Ще дойда с теб, мамо, не се тревожи.

Друг нечакан посетител я накара да придърпа плътно одеялата към тялото си.

— Трябваше да използвам връзките си, за да вляза тук, но исках сам да видя дали си добре! — изгърмя гласът на мистър Дън. Беше все още по смокинг. Възрастта му личеше ясно на непрощаващата силна болнична светлина, но пак изглеждаше като богатия и влиятелен мъж, какъвто беше. Очите му бяха весели, когато срещнаха тези на Джес. — Със сигурност ни изплаши.

Ако можеше, Джес щеше да пропълзи под леглото.

— Много съжалявам, че развалих партито, мистър Дън.

Той се приближи до леглото и я потупа успокоително по ръката, а Джес видя в коридора зад него Пиърс, Андрю и Хейли, Ленор и Кристин. Махна им с ръка, а Андрю направи номера с папийонката си, което накара Джес да се усмихне. Изведнъж се почувства част от екипа и духът ѝ се повдигна.

Те също се приближиха до леглото ѝ и Джес прекара следващите няколко минути да ги запознае със семейството си и да увери всички, че е добре.

Повтаряше това толкова често, че започваше сама да си вярва.

Мина доста време, преди да може да се облече и да си тръгне.

Светът беше разделен на добри и лоши момчета. Понякога обаче човек не можеше да различи едните от другите. Обикновено на Марк му доставяше удоволствие да мисли, че е от добрите. Но сега границите бяха размити и той беше готов на всичко, за да запази живота на Джес.

Затова я остави да тръгне със семейството си, придружено от двама цивилни агенти на Хасбро, които щяха да останат на пост пред къщата, и нахлуваше в апартамент в Конгрес Хайтс посред нощ.

По-голямата част от деня прекара със свои колеги, обработвайки скицата с образа на нападателя на Джес, опитвайки се да го идентифицират. Един от тях преглеждаше базите с данни с надеждата да намери съответствие — нещо, което до този момент не се беше случило. Занесе копие на скицата и на своя приятел, за който бе споменал на Джес и който щеше да се опита да направи компютърен образ. Добре, де, не беше приятел. Името ѝ бе Малтъри и някога двамата бяха любовници. А и това не бе толкова отдавна, може би преди година, което вероятно щеше да накара Джес да позеленее, ако научеше, което нямаше да се случи поне доколкото зависеше от него. Защо да си създава проблеми? Дватамата с Малтъри се бяха разделили като приятели и тя бе готова да му направи услуга. Как щеше да постигне компютърния образ, не му беше известно, но знаеше, че е изключително добра в работата си. Обеща му да разполага с нещо за него след два дни. Когато скицата бъдеше готова, щеше да заведе Джес при нея, за да сравнят образите и да видят дали ще излезе нещо. До този момент единственият отличителен белег, до който се бяха добрали, беше белег на дясната ръка на мъжа във формата на полумесец. Преровиха базите с данни отново, но отново не намериха съответствие.

Изследванията на ДНК-то щяха да отнемат малко повече време, десет дни — до две седмици може би. Две седмици беше дал и на всички, на които се беше обадил и от които искаше услуга. Отговориха му, че повечето случаи се бавят с месеци. Просто постъпващите материали и проби били много и продължавали да идват всеки ден, някои от които свързани с най-ужасяващите случаи, които човек може да си представи. И всички искали резултатите за следващия ден.

Но нападението от предната вечер бе направило нещата спешни. Вече нямаше съмнение — някой искаше смъртта на Джес.

Не можеше в този момент да мисли за реакциите и чувствата си. Сега трябваше да бъде само професионалист, който си върши работата. Личните нюанси можеха да почакаат. Щеше да се справи с тях по-късно.

Както Марк беше очаквал, зад вратата на апартамента имаше тънка и незабележима жица, а вътре бе тъмно като в преизподня. Освети жицата с джобното си фенерче и я прекрачи. Ето, такъв беше проблемът с евтините апартаменти, в които лошите момчета обичаха да се крият — човек трябваше да се погрижи за безопасността си. Както и правеха умните хора. От опит знаеше, че жицата е свързана с оръжие, което ще пробие дупка в гърдите му, ако не внимаваше и я докоснеше. За щастие, не беше толкова невеж.

Но беше принуден да признае, че уменията му са хванали лека ръжда. Затова и със секунда закъснение осъзна от какво е лекото щракване, което чу. Острие на нож. После някой връхлетя отгоре му в мрака и изби „Глок“-а от ръката му.

Борбата беше кратка и можеше да бъде смъртоносна за него, ако не беше излязъл победител и не бе притиснал противника си до стената и допрял собствения му нож до гърлото му.

— Остаряваш, Гуч — каза му мило.

— Какво искаш, по дяволите, Райън?

— Независимо дали вярваш или не, искам да ти предложа работа.

Настъпи моментна тишина.

— А чувал ли си някога за телефона?

— Не знаех, че приемаш телефонни обаждания.

— Истина ли казваш за работата? Като те видях да нахлуваш в дневната ми, реших, че идваш да ме убиеш.

— Ако беше така, щеше да си мъртъв.

— Вярно.

— Е, интересува ли те?

— Ако ме пуснеш, ще говорим.

— Няма ли отново да скочиш върху мен, ако те пусна?

— Къде са парите във всичко това?

Да. Марк предпазливо погледна ръката, която държеше ножа, и взе „Глок“-а и джобното си фенерче. Разбира се, Гуч вероятно имаше още дузина оръжия подръка. Понякога просто трябва да се довериш и да се надяваш, че другият няма да бъде обхванат от параноя или жажда за отмъщение.

Марк запитва:

— Имаш ли нещо против да включа осветлението?

— Да, по дяволите, имам. Не знам кой откъде ме дебне. Знам къде са заровени доста тела — буквално — но може да ме премахнат, преди да съм използвал това си знание, за да сключа сделка. Сега, когато съм във играта, най-умно ще бъде да ме убият. Виждам, че не греша — ти ме откри. Трябва да си научил скривалището ми от някого. Кое то означава, че някой се интересува достатъчно от мен, за да знае къде съм. Затова и опаковам багажа си. Още час и щеше да ме изпуснеш. Ако светнеш, всички ще разберат, че съм си у дома. А това няма да е добре. Може да предизвика нещо, което ще ме изпрати на онзи свят. Затова побързай с предложението си. Трябва да бъда и на други места.

Работата беше там, че Дъстин Ямагучи бе един от лошите момчета. Невинаги — двамата с Марк бяха работили заедно преди много, много години — но преди около десет години Гуч беше преминал от другата, тъмната, страна. Докато накрая не бе започнал да убива хора за пари. Гуч познаваше много други лоши момчета, с което беше свързана работата, която Марк искаше да му предложи.

— Искам да използваш връзките си, да се огледаш наоколо и да откриеш някого за мен.

Гуч предпазливо запита:

— Кого?

— Не знам с точност. Щях ли да имам нужда от теб, ако знаех? Но някой, който вероятно е дълбоко покрит, се опитва да убие моя приятелка. Искам да знам кой е той и кой е поръчал убийството й.

— Коя твоя приятелка?

— Помниш ли адвокатката, която доведох да те види?

— Малката хубавица? Разбира се. — Гуч като че ли беше заинтересуван. — Тя да не би да ти е гадже? Не ми приличаше на твоя тип.

Марк нямаше намерение да се впуска в тази тема и особено с човек като Гуч.

— Тя е моя отговорност. Превърна се в мишена, защото аз не си свърших добре работата. Нали знаеш как е — трябва да поправиш това, което си счупил.

— Искаш ли да пребия лошите, когато ги открива?

— Не съм съвсем сигурен, че има някой, който да бъде открит. Искам да душиш наоколо, да си отваряш ушите. Ако някой наистина се

опитва да я убие, искам да знам кой е, преди да бъде предприето каквото и да било. После ще говорим отново.

— Колко време имам? И за колко пари говорим?

Това доведе разговора до подробностите. Когато Марк си тръгна, като отново внимателно прескочи жицата, двамата с Гуч бяха сключили сделка.

Не защото нямаше доверие на Хасбро, който се бе съгласил, че защитата на Джес е отговорност на Тайните служби и се беше заклел, че ще направи всичко, за да намери въпросното лошо момче. Но не беше наивен — беше работил прекалено дълго в тази област.

Ето защо, когато станеше въпрос за Хасбро или за някой друг, за когото се предполагаше, че е на негова страна, основното правило беше: „Вярвай, но проверявай.“

От опит знаеше, че ако спазват това основно правило, хората живеят по-дълго.

„Не искам да умра.“

След часове, прекарани в тъмния и задушен багажник, Луси изпрати мисълта си към Вселената. Сърцето ѝ биеше бързо и тежко, тя се молеше с цялата си душа.

Единствената причина тя и Джейдън да са още живи бе това, че горивото на колата беше свършило. Двигателят бе спрял напълно, след като няколко пъти се бе закашлял, и Луси мислеше, че причината вероятно е в празния резервоар. Или някаква повреда. Както и да бе, Луси знаеше, че вече трябваше да са мъртви. Беше дошла в съзнание и бе усетила кога колата беше спряла, беше се смразила от ужас, когато бе чула вратата да се отваря и отново да се затваря. После чу стъпки по някаква твърда повърхност.

„Той идва.“ Паниката я накара да се свие в най-далечния ъгъл на тесния и тъмен затвор. Но стъпките бяха отминали.

Миг по-късно беше чула звук, който много напомняше затварянето на гаражна врата. Така предполагаше, защото беше чула същия звук малко преди колата да спре, а той вероятно означаваше, че вратата на гаража се е отворила.

„Къде е той? Какво прави?“

Сега, всичките тези часове по-късно, все още си спомняше ужаса, дошъл с тревожните мисли, които се въртяха в главата ѝ.

Беше лежала с часове в пълния мрак в очакване онзи, който ги бе хвърлил там, да отвори багажника. Двигателят все още работеше, мъжът не можеше да се е отдалечил много. Независимо какво щеше да направи той и дали беше въоръжен, тя щеше да изскочи от багажника като кенгуру и да направи всичко възможно да се спаси. Джейдън не помръдваше, макар Луси да се беше опитала да извика искрица живот в нея, затова Луси чакаше сама, потейки се, ужасена, свита и готова да скочи, макар тясното пространство да правеше това много трудно.

„Готова да скочиш, сякаш от това зависи животът ти.“ Звучеше като лозунг от някоя глупава телевизионна игра и тя щеше да се смее истерично на идеята, ако и без това не беше близо до истерията.

Обаче никой не дойде, нищо не се случи и накрая краката ѝ изтръпнаха и тя легна, за да ги изпъне. А после се почувства толкова уморена, че вече нямаше сили да клекне. Дълго време остана свита на топка, заслушана в ударите на сърцето си и мъркането на двигателя. В този задушен мрак въздухът ставаше все по-малко и по-малко. Първо ѝ прилоша, после ѝ се зави свят и я обзе непреодолимо желание да заспи. И щеше да заспи, ако не се страхуваше да затвори очи. Страхът ги държеше отворени, докато накрая не прозря истината — двете с Джейдън бяха заключени в багажник на кола. И вероятно бяха в гараж. Двигателят все още работеше. Виеше ѝ се свят и ѝ се струваше, че всеки момент ще припадне.

Въглероден оксид.

Мисълта ѝ хрумна изведнъж, дойде като просветление. Той щеше да ги убие, без дори да отвори багажника, използвайки въглероден оксид. Нямаше да имат възможност да избягат, защото и двете щяха да са мъртви, преди мъжът да се е върнал.

„Моля те, Господи, не позволявай да умирам.“

Ужасът ѝ даде нови сили и тя изгуби самоконтрол. Започна да вика и да рита вратата на багажника, да удря главата си в горната стена. И така, докато силите ѝ свършиха и тя, ридаеща, се сви отново на топка, притиснала се в Джейдън, която беше в безсъзнание, но още дишаше, молейки се там горе наистина да има Бог и да се интересува от тях достатъчно, за да им помогне.

„Моля те, моля те, моля те...“

Две неща се случиха почти едновременно — Джейдън дойде в съзнание, двигателят се закашля веднъж, два пъти, три пъти и замря.

Нито звук. Никакви вибрации. Нищо.

Първата ѝ мисъл беше, че мъжът се е върнал и е изключил двигателя.

Но не беше чула нищо. Не беше чула и отварянето на гаражната врата. Нито стъпки. Нищо. И никой не дойде.

„Моля те, Господи, моля те.“

Продължаваше да лежи. Все така ѝ се виеше свят и ѝ се гадеше. Чувстваше се глупава, отправи поредната молитва към Бог, за когото вече бе почти сигурна, че не съществува. А после реши, че молитвите ѝ все пак ще бъдат чути.

След известно време Луси осъзна, че газът вероятно се е разнесъл, защото се чувстваше по-добре.

Все още бяха в багажника на колата. Беше минало доста време — не знаеше колко точно, защото е трудно да се прецени, когато си затворен в тъмно и тясно пространство, в което е по-горещо, отколкото във фурна и мирише ужасно на бензин и машинно масло. Дори не искаше да мисли какво е това, което я кара да се чувства така. Но беше сигурна, че са минали часове.

Мъжът все още не се беше върнал. Вероятно мислеше, че вече са мъртви и няма защо да бърза.

„Ако не се измъкнем оттук, скоро ще умрем.“

— Жадна съм — прошепна Джейдън. Проговори за първи път от дълго време насам. Беше слаба, беше ѝ зле, лежеше свита на една страна в другия край на багажника. И двете бяха потни и им се гадеше, бяха смъртно уплашени. Разликата беше в това, че Джейдън се беше предала, докато Луси нямаше да се предаде без бой.

— Да, аз също. Опитай се да не мислиш за това.

С подвити под себе си крака, Луси се опитваше да отвори багажника с отвертката, която бяха намерили. Беше заета с това от известно време. В пълния мрак беше трудно да се каже дали има напредък, но ѝ се струваше, че е успяла леко да напредне. Но все пак не знаеше дали отвертката не е напълно безполезна.

Чу се звук като при удрянето на метал в метал и Луси реши, че е намерила ключалката. Ако можеха да я разбият...

— Дръж — каза на Джейдън, намери ръката ѝ и я сви около отвертката. — Не помръдвай, каквото и да става.

— Защо? — В гласа на Джейдън се долавяше апатия. Луси се опита да придаде убедителност на своя, та да влее малко сили и на Джейдън.

— Просто го направи.

Джейдън нададе стон, но се отмести леко, за да може по-лесно да държи отвертката на указаното място. Луси не пусна ръката ѝ, докато не се убеди, че я държи здраво. После се премести така, че гърбът ѝ да опре в задната част на багажника.

„Моля те, Господи, моля те.“

Вдигна коляното си колкото може по-високо и ритна с всички сили края на отвертката.

Чудо на чудесата, багажникът се отвори. Премигна светлина.

Светлината на багажника, разбира се, осъзна Луси и вдигна ръка да се предпази от яркия лъч.

Джейдън премигна. Лицето ѝ беше преbledняло и потно, косата ѝ стърчеше във всички посоки и Луси си помисли, че изглежда като труп. Цял миг нито една от двете не помръдна. Сърцето на Луси блъскаше тежко в гърдите. Стомахът ѝ бе свит на възел.

„Дали има някой там навън?“

В гаража беше по-светло отколкото в багажника — като тъмна нощ, сравнена с мрака в дълбока пещера. Чуваха само собственото си дишане. С изключение на него, тишината беше пълна. Вътре нахлу хладен въздух. Не точно свеж, но хладен. Луси се почувства страхотно, когато той погали влажната ѝ кожа.

Луси беше почти сигурна, че са сами.

— Луси, ти успя! Успя! — Шепотът на Джейдън бе изпълнен с благоговение.

— *Ние* успяхме.

Като трепереха от страх и вълнение, те излязоха тромаво от багажника. Коленете на Луси заплашваха всеки момент да се подкосят. Щом стъпи на земята, ѝ се стори, че светът се е наклонил. Ако не се беше подпряла на колата, щеше да се строполи. Краката на Джейдън се огънаха и тя падна на бетонния под.

— Джейдън. Хайде. — Луси прекна до нея, прегърна я, но Джейдън вече се изправяше на ръце и колене.

— Идвам. — Като се движеше бавно, Джейдън успя първо да застане на ръце и колене, а после и да се изправи на крака. Луси вече бе затвърдила впечатлението си, че са в гараж. Голямата черна кола, от чийто багажник бяха излезли, беше единственото превозно средство в него, макар да бе очевидно, че гаражът е за два автомобила. Гаражните врати бяха две, както забеляза Луси, когато тръгнаха към тях. Тя пусна ръката на Джейдън, хвана дръжката и задърпа силно.

Беше заключена. Другата също. Както и страничната врата. Бяха заключени отвън и можеха да се отключат само с ключ. Намери бутон на стената и го натисна, но нищо не се случи — нито се отвори врата, нито се включи осветлението. Доколкото виждаха, нямаше друг бутон.

Като остави Джейдън да седи с кръстосани крака наред пода, Луси започна да опипва стените с ръце, за да намери някакъв начин да се измъкнат. Сградата беше метална, с бетонен под. Нямаше прозорци.

Бяха хванати вътре като в капан.

Луси тъкмо признаваше пред себе си ужасната истина, когато светлината на багажника угасна.

— Луси — прошепна Джейдън, — чуй.

И тогава Луси също го чу — лек звук от стъпки по покритата с чакъл алея, която водеше към гаража.

Първата ѝ ужасяваща мисъл беше: „Той се връща.“ — Той е, нали? — Гласът на Джейдън трепереше. И двете знаеха кого има предвид — убиеца на мис Хауърд. Луси не си направи труда да отговори. Кой друг можеше да бъде?

ГЛАВА 28

Беше два часът след полунощ и Джес искаше да се прибере в своя апартамент. Беше уморена, уплашена и травмирана от последната си среща със смъртта. Гърлото я болеше, тялото също и имаше нужда от сън.

Но във фирмата на Елис Хейс събота беше работен ден. О, не официално. Но въпреки това всички отиваха на работа. А трябваше да свърши и други неща, не всички, от които засягаха работата ѝ.

Почукване на кухненската врата накара Мади и Сара, които седяха около масата с Джес и разговаряха, да подскочат. Джес не подскочи, защото го очакваше. Джуди си беше легнала преди около двайсет минути, заявявайки, че е изтощена, и Джес веднага бе изпратила съобщение на Марк, за когото подозираше, че е все още наблизо. Спомняйки си колко неприятно ѝ бе да стане рано и да облече дрехите на сестра си само за да отиде до дома си и да се преоблече за работа, Джес нямаше желание да повтори грешката. Освен това се тревожеше за котката на Алисън. И, трябваше да си признае, не искаше Марк да спи в колата пред къщата на майка ѝ заради нея. Той вероятно бе изтощен също като нея.

— Кой, за бога...? — Сара попита Мади, която бе отишла да отвори вратата.

— Първо запитай кой е — каза ѝ остро Джес, преди Мади да е отворила.

Сара смръщи вежди, но Мади се подчини.

— Марк — бе отговорът, точно както Джес бе очаквала. Но все пак, като се имаха предвид последните събития, беше по-добре да внимават.

Мади отвори вратата.

— Здравейте. — Марк влезе в кухнята. Джес срещна погледа му. Отново виждаше добре, защото беше сложила втория чифт очила, които държеше в къщата на майка си. Един поглед бе достатъчен да разкрие, че той се бе преоблякъл. Сега носеше черна тениска и дънки.

С рошовата коса и наболата брадичка изглеждаше не по-малко привлекателен, но в същото време и много уморен. Тя му се усмихна, той ѝ се усмихна в отговор. Тази размяна на усмивки ѝ се стори обезпокоително интимна.

„Ние приключихме“, напомни си тя, но толкова много се радваше да го види, че не даваше и пет пари.

— Какво правиш тук? — Мади затвори вратата.

— Дойде да ме вземе. — Джес се изправи и отговори, преди Марк да е казал каквото и да било. — Не исках да тревожа мама, но ще си отида у дома. Утре трябва да съм на работа.

— *Какво?* — Марк я погледна така, сякаш си бе изгубила ума.

— Не говориш сериозно, нали? — вметна Сара.

— Събота е — уточни Мади.

— В случай че си забравила, трябва да ти напомня, че само преди няколко часа едва не умря — каза Марк, при което двете ѝ сестри закимаха усилено с глави.

Еднаквите им изявления, макар и изказани с различни думи, сякаш ги правеха съюзници. И тримата гледаха Джес със смръщени вежди.

— Ще отида малко по-късно от обикновено — обеща тя на Марк, заобиколи масата и тръгна към него. Беше облякла свои стари къси панталони и зелена тениска и бе обула сандали на Мади. Не беше елегантна или привлекателна, но нямаше нищо против Марк да я види в този ѝ вид. — Но ще отида. — Той като че ли се канеше отново да възрази, но тя го изпревари, като подхвърли през рамо на сестрите си: — Кажете на мама, че ще дойда в неделя. — Като видя загрижеността, изписана на лицата им, смръщи раздражено вежди: — И можете да престанете да ме гледате така. Преживях лоши неща, вярно, но съм жива и съм добре. И ще се почувствам още по-добре, ако спя в собственото си легло.

Сети се със закъснение, че за тях това означаваше, че ще спи с Марк, и почувства ново раздражение. Мислите ѝ се бяха изписали на лицето ѝ, защото израженията и на двете ѝ сестри мигом се промениха.

— О, разбрах — каза Мади, а Сара измърмори:

— Аха. — И огледа Марк от главата до петите. Сара добави с намигане: — Добре дошъл отново.

Мади реши да ѝ приглася:

— Обзалагам се, че Тейлър се радва. Казваше, че когато си с Джес, си толкова зает, че не си пъхаш носа в нейните работи, и това много ѝ харесва.

— Добре е да го знам — отговори Марк сухо.

Като въздъхна тихо, Джес реши, че за момента е най-добре да ги остави да мислят, каквото си искат.

— Ще се видим в неделя, Мадри. Ако не си тук, ще ти се обадя, Сара — каза от прага, защото се предполагаше, че дотогава Сара и синовете ѝ ще са отново у дома си. А може би щяха да отседнат при майка ѝ, кой знае. Трудно беше да се каже, като се имаше предвид какъв бе бракът на Сара.

Навън ухаеше на мокра трева. Лампата на алеята разпръскваше мрака. Джес предполагаше, че облаците са все така ниско надвиснали над земята и затова не се виждат нито луната, нито звездите. Влагата бе толкова много, че приличаше на дим.

— Къде ще бъде Тейлър този уикенд? — запита Джес, докато слизаха по задните стъпала.

— Ще остане при майка си. Ще ходят на концерт. Освен това, има и среща. — Каза го така кисело, че Джес трябваше да се усмихне. — А следващия уикенд ще е на училищна екскурзия. Буквално трябва да се моля, за да прекарам известно време с нея. А когато сме заедно, непрекъснато се караме.

— Ти си добър баща. Ще го оцени, когато порасне още малко.

— Ще повярвам, когато се случи. Осъзнаваш, нали, че сестра ти ще каже на дъщеря ми, че отново сме заедно.

— Вероятно.

— Нещо, което ще изясним по-късно, предполагам. — Тонът му се промени. — Говореше сериозно, че утре ще отидеш на работа, нали? И знаеш, че след случилото се всички ще очакват да си останеш у дома? Особено след като е събота.

Марк беше плътно зад нея, когато стигнаха до тънещото в сенки място, където задният двор на майка ѝ граничеше с този на съседите. Беше поставил ръката си на кръста ѝ, сякаш да я защити, докато я водеше към колата, която тя не виждаше, защото беше паркирана на алея зад къщата. Друга кола чакаше наблизко, скрита зад кофите за боклук от другата страна на улицата. В нея като че ли нямаше никого,

но въпреки това Джес я огледа нервно. Ако Марк не беше с нея, щеше да се обърне и да се скрие обратно в къщата.

— В екипа на Пиърс съм по-малко от седмица — каза тя, когато той заобиколи колата и ѝ отвори вратата и също хвърли поглед към другата кола. Тя се зарадва, че я е забелязал. Трябваше да го изчака да седне зад кормилото, преди да продължи: — Някой се опитва да ме убие, да, разбрах. И знам, че трябва да се пазя. Но не мога просто да лежа под завивките, докато не ми кажеш, че е безопасно да изляза. Заради Тифани, например. И Алисън. И заради делото против изправителния лагер. И дори да нямаше нищо друго, пак щях да съм наистина отдадена на работата си. Има неща, които искам да проверя, а това може да стане само в офиса. Компютърните файлове на Алисън, например. Така че ще отида на работа. Ще получа допълнителни точки, че съм се явила при затрудняващи обстоятелства, а и ще мога да свърша нещо, което съм си наумила.

— Трябва да се скриеш в апартамента си и да не излизаш, докато не го заловим. — Марк потегли. — Ще го направим възможно най-бързо, обещавам.

— Знам и го оценявам. Но пак ще отида на работа утре. — Поглед в страничното огледало разкри, че другата кола кара след тях.

— Ти си най-упоритата...

— Колата ни следва — прекъсна го тя, отворила широко и тревожно очи, докато продължаваше да гледа в страничното огледало. — Беше паркирана от другата страна на улицата, когато излязохме.

— Това е подкреплението. — Дори не си направи труда да погледне в страничното огледало. — Имах работа, затова изпратиха екип, който да наблюдава къщата на майка ти. Казах ти, Хасбро прие присърце задачата да опази живота ти. Ако не съм аз, край теб ще има непрекъснато други хора, докато не заловим нападателя.

— Дискретно — каза Джес. — И, виждаш ли, това означава, че ще бъда защитена независимо къде съм.

— Абсолютно дискретно. Но трябва да знаеш, че понякога се случват и непредвидени неща. Просто не искам да се случат с теб.

Говореше толкова сериозно и мрачно, че Джес смени темата.

— Каква работа имаше?

— Да си взема чисти дрехи и да проверя къщата, такива неща.

— О! — Загледа се в следващата ги кола и за миг изгуби нишката на разговора.

Когато отново вдигна поглед към него, беше смръщила вежди.

— А можем ли да имаме доверие на Хасбро? И на онези, които е изпратил като подкрепление?

— О, имай малко вяра.

Каза го едва ли не весело, но стисна кормилото толкова силно, та Джес разбра, че въпросът ѝ е попаднал право в целта. Истинският отговор беше: „Може би. Кой да знае, по дяволите?“

Вече бяха стигнали Фоги Ботъм и уличното движение бе понатоварено. По улиците имаше изненадващо много хора и Джес си спомни, че е петък вечер, а наоколо има много колежи, че баровете и ресторантите са още отворени и че някои хора водят активен живот. Отпусна глава на седалката и погледна Марк.

— Какво ще стане със защитата ми, ако се окаже, че този убиец не е нает от правителството? Ако опитите да ме убият имат нещо общо с Тифани, Алисън или дори с липсващите момичета? Казах ти, че Роб Филипс беше на партито, също и родителите му. Продължавам да мисля, че събитията са свързани, или поне случилото се, с Алисън и Тифани. Те — а и аз в това число — имат нещо общо и това е съдебният процес.

— Какво ще кажеш да се тревожим за това, когато се случи? — Колата вече спираше пред апартамента ѝ и Джес отново въздъхна. Изведнъж се почувства толкова уморена, че не можеше дори да спори.

— Чудесно.

Стигнаха до апартамента ѝ в мълчание. Беше така уморена, че дори не погледна дали зад магнолията се крие саянка. При първия опит не успя да пхне ключа в ключалката. Смръщи вежди и премигна, а Марк взе ключа от нея, пхна го в ключалката, отвори вратата и отстъпи назад, за да ѝ направи път. Включи осветлението и я посрещнаха непознати звуци.

— Ми-и-и...

Клемънтайн, която дотогава очевидно бе дремала на дивана, се изправи, протегна се грациозно, скочи на земята и тръгна към тях. Джес се наведе да я вземе, докато Марк оглеждаше апартамента.

— Много си красива, Клемънтайн. — Джес едва сега забеляза бялото петно под брадичката ѝ. Котката започна да мърка. Беше

прекалено слаба, но това скоро щеше да се поправи, след като отново щеше да се храни редовно. Джес сведе поглед към огромните златисти очи, които я гледаха, без да премигват, и си помисли за Алисън. А ако страховете ѝ се окажеха основателни и Клемънтайн нямаше дом, в който да се върне? Но може би грешеше. Може би грешеше за всичко.

За първи път изпита надеждата, че онзи, който се опитва да я убие, е изпратен от правителството. Защото ако се окажеше, че нападенията имат нещо общо с процеса Филипс, беше много възможно Алисън да е мъртва, а също Тифани и момичетата.

При тази мисъл Джес потръпна.

— Чисто е. — Марк се върна в стаята и Джес остави Клемънтайн на пода. Котката отиде при Марк и започна да се умилква в краката му.

— Харесва те — каза Джес, а Марк се наведе да я погали.

— Защото я нахраних — отбеляза той. Джес се усмихна, после се прозина толкова силно, че челюстта ѝ изпука.

Покри, смутена, устата си с длан и беше ред на Марк да се усмихне. Тогава през главата на Джес мина мисълта, че когато са заедно, възниква такава интимност, че все едно са си у дома. Заедно. Като че ли мястото му беше тук.

„О, не.“

— Отиди да си легнеш — каза Марк. Каза го съвсем спокойно. Беше невъзможно да се разгадае изражението в очите му. Но тя го познаваше и знаеше, че той също я познава.

Обърна се и излезе от стаята, взе набързо душ и си легна.

Сама.

Разбира се, сънува, че се дави. Трябваше да го очаква, но умът ѝ бе зает с толкова много неща, че не ѝ остана време да се тревожи дали ще се повтори кошмарът отпреди толкова много години.

Когато се събуди, по лицето ѝ се стичаха сълзи.

— По дяволите. — Обърна се по гръб и прокара пръсти по мокрите си бузи. Пое си дълбоко дъх и се загледа втренчено в мрака. Сърцето ѝ биеше тежко. Пулсът ѝ беше ускорен. Спомените минаваха бързо през главата ѝ. Изруга отново, седна и запали нощната лампа, за да ги прогони. Нещо скочи от другия край на леглото на пода и я стресна. Разтревожена, Джес не можеше да си представи какво е то, докато не си спомни — Клемънтайн. Котката очевидно бе спала в леглото ѝ и тя я беше стреснала.

— Всичко е наред, Клемънтайн. — Часовникът до леглото показваше 05:23 и Джес едва не нададе стон. Стана с намерението да отиде до банята и да измие лицето си, преди отново да заспи, и заговори мило и успокояващо на животното.

— Ми-и-и-и-и. — Котката ѝ хвърли поглед през рамо, преди да размаха опашка и да се отдалечи.

— Джес? — Марк се приближаваше към нея по коридора.

Разбира се, беше събудила Марк. При условия като тези — когато беше на дежурство или смяташе така — той спеше изключително леко. При по-нормални обстоятелства, както например, когато преди живееха заедно, спеше като мъртъв. Да слуша как хърка такъв великолепен мъж, бе наистина едно от откровенията на живота.

— Добре съм! — извика с надеждата той да се върне на дивана. Нямаше такъв късмет. Той стигна до стаята ѝ в мига, в който думите излязоха от устата ѝ. Беше само по боксерки — тази вечер сини — застана на прага и втренчи поглед в нея, целият само широки рамене и дълги мускулести крака. Тя изведнъж осъзна много ясно, че косата ѝ е рошава, а краката ѝ са голи и се виждат под голямата тениска, с която обикновено спеше. Тениската стигаше до средата на бедрата ѝ и оставяше всичко друго на погледа му.

Очилата ѝ бяха на нощното шкафче. Погледна ги, замисли се дали да не ги сложи, после се сети какво казваше той за тях и се отказа.

„Лоша идея.“

— Котката ме събуди — даде обяснение и вирна брадичка. Работата беше там, че той я познаваше прекалено добре и щеше да забележи, че е плакала.

Той обаче не зададе никакви въпроси. Просто стоеше там, метър и осемдесет и шест, загорял, мускулест, почти гол, привлекателен мъж и я гледаше, без да каже и дума. Тя виждаше наболата му брада, леките бръчки на умора и сините очи, които я оглеждаха от главата до петите.

И сърцето ѝ, този предател, заби по-бързо.

— Марк... — Дори от това разстояние и без очилата си долавяше ясно изражението му и знаеше какво ѝ казва то. Искаше да я заведе в леглото.

Дори мисълта за това накара тялото ѝ да запулсира. Усещаше сексуалното напрежение между тях и направи всичко възможно да не

мисли за това. Идеята за секс с Марк може и да караше коленете ѝ да омекват, но нещата между тях бяха много по-сложни.

— Всичко е наред — повтори. — Върни се в леглото.

Той стисна устни. Облегна рамо на рамката на вратата и скръсти ръце на гърди. „Хм“, помисли си Джес. Познаваше добре тази стойка — обикновено означаваше, че предстои кавга.

— Това е глупаво — каза той. — Ти ме обичаш. И го знаеш.

Джес си пое дълбоко въздух. Думите му бяха като удар в стомаха. Очакваше спор или кавга, не това.

— Аз... — Изгуби мисълта си, защото той тръгна към нея. Паниката сви стомаха ѝ на топка. Щеше да отстъпи назад, но точно зад нея беше леглото. Той спря пред нея, толкова близо, че можеше да постави длани на широките му гърди, и тя вдигна поглед към него. Пулсът ѝ се ускори. Задиша бързо. Усещаше как горещината се разлива по тялото ѝ.

— Виждаш ли, работата е там, че аз също те обичам. — Каза го не страстно, а спокойно. — Разбрах го, докато те изваждах от басейна. Ако бях закъснял, щеше да си мъртва...

Млъкна неочаквано, но изражението му каза останалото.

Джес затвори очи. „Обичам те.“ Колко често през последните месеци беше копняла да чуе тези думи? Сега вълнението я завладя, предаде се на цялото ѝ тяло и стигна чак до върховете на пръстите ѝ.

— Не мога да го направя. — Стискаше здраво очи, сякаш животът ѝ зависеше от това. Поклати глава, а паниката се засили. В отхвърлянето ѝ нямаше нищо лично, както и щеше да му обясни, ако се върнеше в стаята и ѝ оставеше достатъчно място, за да се съвземе. То просто беше акт на самосъхранение.

— Разбира се, че можеш.

Той постави пръсти под брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ към себе си. Чувстваше как погледът му я обхожда и изучава, но продължи упорито да стиска очи.

— Плакала си. — Кокалчетата му погалиха още мокрите ѝ бузи. — Защо?

Тя отвори очи.

— Сънувах кошмар — отговори.

— Не съм изненадан.

Той, разбира се, знаеше за кошмарите, които бяха изпитание за нея от години, защото му беше казала. Той беше единственият човек, на когото бе казала. Сега разбра колко много означава това.

Той я познаваше. Беше казал, че я обича.

— Марк. — Дори тя не знаеше какво иска да каже. Само името му, толкова. Но имаше чувството, че неразумното ѝ сърце му говори чрез погледа ѝ.

Дланите му се плъзнаха към кръста ѝ. Той наведе глава и я целуна — най-леката от всички целувки. Топлите му устни предизвикаха силно сърцебиене у нея. Тя започна да диша неравномерно, накъсано. Протегна инстинктивно ръка с мисълта да го отблъсне. Вместо това ръцете ѝ, сякаш имаха собствен ум и воля, се облегнаха на гърдите му. И тя разбра, че през цялото време е копняла да направи това. После ръцете ѝ го погалиха, описаха кръгове по широките му гърди, заровиха се в косата на тила му. Да, по собствена воля. Като че ли тя въобще нямаше думата.

Той вдигна глава и я погледна. Очите му бяха горещи и тъмни.

— Обичам те — каза отново. Сега гласът му бе леко дрезгав. — Но ако кажеш само една дума, ще се върна на дивана. Проклет да съм, ако те съблазня.

Сърцето ѝ блъскаше в гърдите. Тялото ѝ пулсираше от копнеж. Гърлото ѝ се сви, така че дори да искаше, нямаше да може да отговори.

Но сега поне знаеше какво иска.

Още веднъж остави тялото си да говори вместо нея. Повдигна се на пръсти, затвори очи и го целуна.

ГЛАВА 29

— Добре, искам да го кажеш отново, когато не си гола. — Марк я погледна спокойно, а тя, тъй като се бе навела, за да постави храна в чинийката на котката, изправи гръб.

Нямаше нужда Марк да уточнява каквото и да било. Тя знаеше какво има предвид, какво иска.

Тя беше облечена за работа, а двамата бяха в кухнята и пиеха кафе, преди да излязат. Беше почти десет и половина — толкова късно, че Джес щеше да е силно смутена, когато стигне до шестия етаж на фирмата на Елис Хейс. Разбира се, колегите ѝ щяха да помислят, че е използвала времето, за да се възстанови. Нямаше как да знаят, че е прекарала цели три от петте часа в див, вълнуващ и задоволителен секс с Марк.

Би трябвало да се страхува да излезе отново в света, където някой два пъти се беше опитал да я убие. Но не се страхуваше. За своя изненада, беше спокойна и твърдо решена. „Ще те открием“, беше мисловното съобщение, което изпращаше на мъжа, завлякъл я под водата. Бореше се със страха с ума си, но в джоба си бе сложила спрей за самозащита, а и навсякъде щеше да бъде придружавана от едрия и смъртоносен таен агент.

— Обичам те — каза на Марк. Разбира се, беше го казвала и преди. Много пъти. Всеки път, когато стигнеше до оргазъм.

Сега, като си спомни всеки случай, когато думите бяха излезли от устата ѝ, докато той я гледаше на ярката и непростяваща светлина в кухнята, тя се изчерви. Да каже, че го обича, на студената дневна светлина, бе все едно да се разголи пред него. Чувстваше се уязвима и се страхуваше, но това продължи само докато не погледна в очите му.

Те бяха топли и я успокояваха, но в същото време я накараха веднага да се сгорещи.

„Господи, нима съм ненаситна за него?“

Доволната усмивка на устните му ѝ каза, че знае какво мисли тя.

— Виждаш ли какво можеш, ако се опиташ?

Тя направи гримаса, а той се засмя, придърпа я към себе си и я целуна. За миг, под натиска на тези топли и твърди устни, всичките добри намерения на Джес заплашиха да се изпарят. Тялото ѝ бе обхванато от пламъка на страстта, умът ѝ се изчисти от всякакви мисли и тя го целуна в отговор. Но страхът все още бе част от нея. Беше студен, твърд и истински — като малко камъче в удобни обувки. Беше така силно привлечена от него, че беше почти невъзможно да отрече привличането, но мисълта отново да бъде уязвима я накара да изпита студени тръпки.

Отдръпна се и го погледна.

— Това няма да ми хареса, нали? — Тонът му говореше за примирение.

— Само за да сме наясно — не сме отново двойка.

— Какво? Току-що каза, че ме обичаш.

— Любовта не е връзка.

Май започваше да се обърква, когато той я гледаше така.

— Хм... Не знам какво е всъщност. Но знам какво не е. Не е обвързване. Няма да се женим. Той я изучаваше с поглед.

— С други думи, и двамата сме свободни да правим каквото пожелаем.

— Да.

— А ако онова, което искаме, е да бъдем заедно? Не непременно завинаги, а засега. Можем да живеем ден за ден и да видим какво ще се получи. Без обвързване.

В това имаше толкова много смисъл, че на Джес ѝ олекна.

— И ти няма да искаш повече? — запита го тя с известно подозрение. Познаваше Марк. Той бе традиционалист до мозъка на костите.

— Няма — отговори сухо.

— В такъв случай, страхотно. — Тя му се усмихна. Чувстваше се така, сякаш от плещите ѝ бе смъкнато тежко бреме. Целуна го. Целувката скоро стана страстна и ако Клемънтайн не се беше усукала около краката им, вероятно щеше да мине още час, преди да тръгнат. Но Джес подскочи при непознатия и неочакван допир и магията бе развалена.

— По-късно — обеща Марк, докато тя го дърпаше към вратата.

Думите му извикаха хиляди еротични образи в ума ѝ и тялото ѝ запулсира в радостно очакване и предвкушване на удоволствието.

Но наистина трябваше да отиде на работа, така че страстта трябваше да почака.

Както и очакваше, шестият етаж — всъщност цялата сграда — беше оживен, сякаш бе редовен работен ден от седмицата. Посред бял ден и с толкова много хора наоколо, Джес се чувстваше сигурна. Кое то бе добре, защото не искаше Марк да я следва като куче по петите. Това не само щеше да затрудни работата ѝ, но щеше и да ѝ пречи да се съсредоточи. Така му и каза. Съгласиха се, че е достатъчно да бъде в същата сграда, и той я остави пред асансьорите, като я предупреди да не излиза без него. Като знаеше, че ще се изчерви силно, ако някой от колегите ѝ я запита защо идва толкова късно, Джес отиде право в офиса си, като само махна на Ленор, която говореше по телефона. Останалите от екипа не се виждаха никъде — вероятно работеха в офисите си — за което тя бе благодарна. Ако имаше късмет — и защото екипът не се срещаше в осем сутринта в събота — никой, освен Ленор, нямаше да узнае, че е влязла в сградата.

Канеше се първо да провери дали Пиърс няма нужда от нея и особено във връзка с Флорес. После щеше са направи предварителните проверки по делото Джеймисън. И...

Смръщила вежди и замислена за работата си, Джес отвори вратата на офиса си и влезе.

И в мрака, преди да включи осветлението, видя нещо, или по-скоро намек за нещо, сянка. Или просто някаква форма. После светлината заля офиса и тя изчезна.

Джес, все още дълбоко замислена, се закова на мястото си. Сърцето ѝ се сви. Остана за миг така, загледана втренчено в мястото, където бе видяла сянката. Пред растението и прозореца, разбира се. Погледна растението, после прозореца и килима.

Нямаше нищо. Разбира се, че нямаше нищо.

Сърцето ѝ биеше така тежко, сякаш беше тичала.

Алисън.

Може би мисълта беше глупава и доказваше колко е суеверна, но тя все повече и повече се убеждаваше, че Алисън, или поне нейната сянка, е в офиса.

Кое то означаваше, че Алисън е мъртва.

Джес си пое дълбоко дъх и затвори вратата.

— Ще те открия — каза на глас. — Каквото и да ми струва, ще те открия. Обещавам.

Каза го така, сякаш се заклеваше.

После, като се чувстваше малко глупаво, седна зад бюрото си и се захвана за работа. Но не се обади на Пиърс, нито започна да проверява информацията, дадена им от свидетелите по делото Джеймисън. Усещаше се принудена да открие Алисън.

Сякаш някой стоеше зад нея и шепнеше в ухото ѝ: „Заеми се сега.“

Първо провери гласовата и електронната си поща за съобщение от Алисън или Тифани — нямаше — и прегледа страниците им във Фейсбук за нови публикации. Нито едната от двете не беше писала. После, твърдо решена да открие какво стои в началото, започна методично да прави профил на предшественицата си. Използвайки всичките си компютърни умения — а те бяха значителни и една от причините да ѝ предложат работа при Елис Хейс — тя се ровеше в живота на Алисън. Умееше да заобикаля и да разбива кодове за достъп и да се досеща за пароли — пробва Клемънтайн и позна от първия път. Така успя да влезе в доста бази с данни. Работата бе много и изискваше методичност, но тя успя да се добере до телефонните разговори на Алисън, до банковите ѝ операции, до кредитните ѝ карти и членствата ѝ в различни организации. Провери обстойно всичко. Онова, което научи, я изненада. Алисън беше изгубила родителите си, преди да навърши десет, и бе отгледана в приемни семейства, което направи телефонното ѝ обаждане до Луси още по-голяма загадка. Провери кредитните ѝ карти и дори извика на екрана номера на колата ѝ и квитанциите от данъчните ѝ плащания, което потвърди, че работата ѝ при Елис Хейс бе единствен източник на доходите ѝ. Не беше замесена в нещо, което можеше да я забърка в проблеми. Накрая прерови и компютърната система на Елис Хейс, за да види върху какво е работила Алисън, преди да замине на онова делово пътуване — процеса Филипс, както очакваше — и дори извика историята на действията ѝ. Когато приключи, Джес разполагаше с толкова много материал, че дори мисълта за количеството бе ужасяваща.

„Започни с последните ѝ действия и се връщай последователно назад.“

Алисън бе заминала на пътуването, от което не се беше върнала, през юли. Следователно, първо щеше да провери дали е извършила някакви трансакции през август.

Банковите извлечения показваха, че беше платила наема и сметките си, както и вноската за колата, през първата седмица на август, когато се предполагаше, че е на меден месец. Джес щеше да приеме това като положителен знак, но парите се изтегляха от сметката ѝ автоматично и не се изискваше действие от страна на Алисън.

Имаше няколко гласови съобщения в телефона ѝ, но нямаше изходящи обаждания.

Кредитните ѝ карти не бяха използвани, освен през август, и то отново за автоматични плащания.

Като гледаше картината, представена от данните, Джес започна да изпитва страх. Побиха я студени тръпки. Преди имаше само лошо предчувствие. А сега имаше сигурни доказателства, че нещо се бе случило. Как би могла Алисън да оцелее, без да използва парите от банковата си сметка или кредитните си карти?

Нямаше активност и в различните дружества, където членуваше. Бе използвана само клиентската ѝ карта за магазина „Куик Стоп“ през целия август до преди два дни.

Това накара Джес да изправи гръб.

Смръщила вежди, гледаше данните. Не бяха правени покупки. Беше получавана награда за редовни клиенти. Не пишеше каква точно е наградата. Което означаваше, че някой бе представил картата. Повечето пъти това бе ставало в „Куик Стоп“ до парка на колежа. Но последния път бе използвана в четвъртък сутринта в „Куик Стоп“ на „М Стрийт“. Джес провери два пъти адреса. Беше наблизо.

Сърцето ѝ заби по-бързо. Джес не знаеше до какво ще я отведат данните, но нямаше грешка, че картата ѝ бе използвана. Принтира адреса на магазина, а после и снимка на Алисън, която смъкна от копие на шофьорската ѝ книжка, после се обади на Марк.

— Слизам — каза, когато той ѝ отговори. — Трябва да ти покажа нещо.

И сложи край на връзката, преди той да е успял да отговори.

— Излизаме — каза му без никакво предисловие, когато влезе в офиса му. Той седеше зад бюрото си — беше съблякъл самото си, а на нея ѝ се стори така забавно да го види да трака по клавиатурата, че се

усмихна — червеният кобур беше в тон с червената му вратовръзка и изпъкваше на фона на задължителната бяла риза. Беше красив и имаше компетентен вид. Изглеждаше малко не на място зад бюрото, като че ли трябваше да бъде не тук, а навън, на тротоара, който се виждаше през затъмнените прозорци. Офисът му беше по-модернистичен от нейния — метално бюро, никакви растения — и не така луксозен, но беше почти със същите размери. Той вдигна поглед при влизането ѝ, а когато тя затвори вратата след себе си, повдигна въпросително вежди.

— Някой е използвал клиентската карта на Алисън в „Куик Стоп“ на „М Стрийт“ — каза тя на един дъх и размаха снимката на Алисън. — Искам да я покажа на работещите там, да видят дали ще я разпознаят. През целия месец няма друга активност. Така че грабвай сакото си и да вървим.

— Предполагам, не искаш да ми дадеш информацията и да ме оставиш да я предам на професионалисти, които да разследват? — Очевидно знаеше отговора, защото вече бе станал и протягаше ръка към сакото. Облече го — както винаги бе много красив в тъмния костюм — приближи се до нея и я целуна бързо по устата. Веднага ѝ се зави свят — все още не беше свикнала, че отново са заедно, макар и без обвързване, но ѝ беше добре — и трябваше да премигне два пъти, за да може отново да вижда ясно.

— И да рискувам да разследват седмица или две, и то ако нямат друга работа? Няма начин.

— Да, и аз така си помислих.

Марк ѝ отвори вратата и тя тръгна на крачка пред него по коридора към асансьорите, които обслужваха и подземния гараж. Беше облечена в прилепнали черни панталони и равни черни обувки, бяла тениска и къс сив блейзър — равните обувки бяха нейната версия за небрежно делово облекло в събота — чантата ѝ бе праметната през рамо. Наоколо имаше доста хора, някои от които стажанти — разпознаваха се лесно, защото носеха значки, на които пишеше „стажант“ — адвокати и охрана. Точно тук имаше много хора, защото офисите на охраната заемаха цяла секция от задната част на първия етаж. Цялата тази охрана подежда успокояващо на Джес.

Докато пътуваха към „М Стрийт“, Джес го осведоми набързо за всичко, което бе открила досега.

— Възможно ли е съпругът ѝ да е поел всички разходи? — предположи Марк като обяснение за липсата на финансова активност от страна на Алисън.

— Не е използвала дори кредитната си карта. Нито едно телефонно обаждане — настоя Джес.

— Може в живота ѝ да се е случило нещо, което да я е накарало да поиска да изчезне.

Това бе възможност, за която Джес не се беше сетила. Тя смръщи вежди и я обмисли. И стигна до заключението, че макар интуицията ѝ да подсказваше обратното, не може да отхвърли напълно тази теория.

— Може би. Но пак ще ѝ трябват пари, нали? — каза накрая. — Ако бе така, трябваше да има значителни тегления на пари в седмиците и месеците, предхождащи изчезването ѝ.

— Да — съгласи се Марк. — Освен ако не е тръгнала бързо.

Спряха на паркинга пред „Куик Стоп“. Джес се огледа бързо наоколо, след като излязоха в следобедната горещина и влага. Много пешеходци, натоварено улично движение, невъобразим шум. От другата страна на пресечката беше спрял автобус и изпълваше въздуха с мирис на изгорели газове. Наблизо се виждаха клон на банка „Чейс“, заведение за хранене „При Том“, китайски ресторант, обществена пералня. И, на ъгъла, „Куик Стоп“, чиито витрини бяха покрити с реклами.

Нито служителите, нито управителят си спомняха Алисън. Показването на снимката ѝ не предизвика нищо друго, освен свиване на раменете и клатене на главите. Колкото до използването на клиентската карта, е, имали много клиенти, ползващи тази услуга. Не било възможно да запомнят всички.

Единствената надежда на Джес бе охранителната камера, която бе насочена към касата. Клиентските карти се показваха на касата. Камерата със сигурност записваше всичко.

Управителят дори не спомена камерата. Поне докато Марк не покажа значката си и не прие поведението на агент на Тайните служби. Едва тогава управителят стана мил и любезен и започна да им сътрудничи.

— Камерата никога не се изключва — каза им управителят, който бе на четирийсет и няколко години, бивш продавач на автомобили, на име Боби Луц, след като ги заведе в офиса си, който бе малък и бе още

повече стеснен от кашоните с чипс, които очевидно чакаха да бъдат подредени по рафтовете. Звуците, които се чуваха, подсказваха, че от другата страна на стената е складът. — Но всяка седмица лентите биват рециклирани и всичко от предната седмица се изгубва.

— И кога започва седмицата? — запита Марк. Луц се протегна, за да включи черно-белия монитор. На по-долния рафт бе компютърът, а кабелите ги свързваха.

— В неделя вечерта, в 18:00 часа. — Натисна бутон на компютъра и на монитора започнаха да се появяват неясни образи. Джес гледаше втренчено, но те се движеха толкова бързо, че бе невъзможно да види всичко. — Искате да видите клиентите от четвъртък, нали? В колко часа?

Едва тогава Джес осъзна, че той кара снимките бързо да се появяват и изчезват.

— 06:43 сутринта.

— Хм.

— Оборудването не е много добро. Камерата прави снимка на всеки трийсет секунди. — Прехвърли още няколко снимки. — Добре, ето и четвъртък сутринта. Да видим...

Сега снимките вървяха на екрана малко по-бавно, а после той спря лентата с бързо натискане на бутона.

— Ето — каза.

Джес погледна картината на екрана. Времето бе показано с бели символи високо в левия ъгъл — 06:43:15. За миг остана да гледа втренчено, разочарована. Който и да бе този, който гризеше от поничката, докато служителят прекарваше картата му през устройството, не беше Алисън.

— Следващата — каза Марк и Луц послушно прехвърли лентата на 06:43:45.

Този път клиентът бе с лице към камерата. Държеше кафе в едната си ръка и поничка в другата. Джес виждаше ясно лицето и къдравата червена коса.

— Това е Луси — каза изненадана.

ГЛАВА 30

— Има връзка между тях. Виждаш ли? — Джес бе така развълнувана, че едва успяваше да седи спокойно на мястото си, докато пътуваха обратно към фирмата на Елис Хейс с копие от лентата на конзолата между тях. Марк вече ѝ беше заявил намерението си да даде лентата на свой познат, който да провери дали и Алисън няма да се появи на нея.

— Алисън Хауърд е познавала Луси Пийл от изправителния лагер — каза Марк замислено, когато паркира колата в подземния гараж. — Луси е изчезнала. Алисън също. Може би са заедно. Възможно е да са намислили нещо и затова Алисън да е решила да изчезне. Не за първи път възрастен избягва с дете.

— Не е това. — Джес го изгледа гневно.

Той сви рамене.

— Ако ще разследваме, трябва да премислим всички възможности.

В сърцето си Джес беше сигурна, че Алисън не е избягала с Луси, но, както бе казал Марк, трябваше да се премислят всички възможности. Затова, когато се върна в офиса си — което ѝ отне известно време, защото този път срещна Андрю и трябваше да отговори на въпросите му дали се чувства добре — включи компютъра, за да провери банковите сметки на Алисън и да види дали има тегления на пари, които биха подкрепили теорията, че Алисън е избрала да изчезне.

Това, което откри, я изненада.

Последната седмица, за която Джес бе сигурна, че Алисън е била жива, тя беше прекарала в Насау, затова Джес провери дали Алисън има сметка на Бахамите. Вероятно би прехвърлила там част от средствата си, ако е планирала да изчезне. Алисън си бе открила сметка в Първа банка на Бахамите в същия ден, в който бе пристигнала на острова. Първоначалният депозит беше петстотин долара. Но

четири дни по-късно в сметката бяха получени пари и общата сума възлизаше на *три милиона долара*.

Джес ококори очи. Като знаеше какъв е произходът на Алисън и размерът на заплатата ѝ, не изглеждаше възможно да е спечелила тези пари законно. Но ето че бяха в сметката ѝ.

Джес продължи да разследва и откри, че цялата сума е била изтеглена следващата седмица чрез електронно нареждане.

В понеделник, по-точно. Другите финансови трансакции на Алисън бяха прекратени ден и половина по-рано, предната събота вечер.

Разбира се, три милиона долара бяха достатъчни човек да изчезне.

— В какво си се забъркала? — запита тя невидимото присъствие в офиса си, за което започваше да мисли, че е просто игра на въображението ѝ. Защото ако Алисън не бе мъртва, ако наистина бе взела тези пари и беше избягала, значи не беше призрак и не можеше да населява общото им пространство.

Разбира се, за толкова пари можеха също да убият.

Смръщила замислено вежди, Джес прегледа файловете, по които Алисън бе работила малко преди да изчезне. Стандартни неща и, доколкото можеше да види, все свързани с делото Филипс.

Тогава на Джес ѝ хрумна нещо. Алисън със сигурност имаше собствен лаптоп. А ако Джес всъщност търсеше файлове, които тя в никакъв случай не би държала на служебния компютър, но в които всеки, който има необходимите хакерски умения, може да влезе? Ако наистина важните неща бяха в личния ѝ компютър?

Тъй като Алисън бе сваляла файлове на служебния компютър от личния си, Джес можеше да проследи връзката и да установи далечна връзка с компютъра. Имаше нужда само от паролата на Алисън.

Клемънтайн.

Бинго. Беше вътре.

Успя да включи камерата на лаптопа. Сега виждаше всичко, което виждаше и компютърът.

За нещастие, компютърът виждаше само черно пространство.

Компютърът не беше повреден, камерата работеше и тя наистина виждаше, каквото виждаше и компютърът. Това бе добрата новина.

Лошата беше, че всъщност не виждаше нищо.

Разочарована, Джес започна да отваря на екрана файловете на Алисън. След половин час се бе облегнала назад и бе поне малко окуражена. Компютърните файлове на Алисън не съдържаха нищо интересно. Рецепти, стотици снимки, повечето от които на Клемънтайн. Информация, свързана с процеса Филипс, идентична с тази, която беше във вече проверените от Джес файлове. Не откри наистина нищо. И със сигурност не разбра откъде бяха дошли трите милиона долара.

Джес смръщи замислено вежди и погледна горния десен ъгъл на екрана, който показваше какво вижда компютърът на Алисън — все още нищо.

— Къде си? — запита тя на глас.

Започна безцелно да си играе, да проверява различните настройки, докато премисляше различните неща, които вече бе узнала, и се опитваше да ги свърже по някакъв начин. Откри нещо — свободното място на твърдия диск на Алисън бе изненадващо малко, като се имаше предвид броят и размерите на файловете.

Втречена в цифрите и замислена за несъответствието, Джес едва не се усмихна. Разбира се, Алисън бе скрила най-важното. В това имаше смисъл.

Но това, което повечето хора не разбираха по отношение на компютрите, бе, че всъщност нищо не се губи наистина. Човек можеше да трие, но някой и някъде все пак щеше да успее да възстанови файловете.

Някой като нея.

Джес свали програма на лаптопа на Алисън, която щеше да ѝ позволи да възстанови изгубените файлове, и я активира.

И те бяха там само след секунда.

Четири файла, всеки от които имаше име — Шели Смитърс, Елън Хънтър, Касандра Мейхю, Таша Гупта.

Отвори ги един по един, първо ги прегледа, а после започна да чете подробно. И ѝ прилоша.

Първият файл, Шели Смитърс, беше от преди осем години. Имаше снимка, очевидно училищна, на която се виждаше красива блондинка с дълга права коса. Петнайсетгодишна, дъщеря на механик и медицинска сестра, намерена изнасилена и удушена в гората близо

до академията „Редфърн“, изключително скъпо частно подготвително училище в Ню Джърси. Убиецът ѝ така и не бе открит.

Елън Хънтър беше на осемнайсет. Снимката ѝ разкриваше, че тя също е красива блондинка. Дъщеря на самотна майка, също медицинска сестра, намерена изнасилена и удушена преди шест години в гараж в покрайнините на Бар Харбър. Убиецът ѝ също не бе открит.

Преди четири години деветнайсетгодишната Касандра Мейхю, трета красива блондинка, също беше намерена изнасилена и удушена до езерото Трейл в Палм Бийч. Убиецът не бе открит.

Двайсет и две годишната Таша Гупта, красива и русокоса като останалите, бе намерена изнасилена и удушена в Ню Хейвън, Кънектикът парк. Това се бе случило преди две години. Убиецът ѝ не бе открит.

Като гледаше снимките и четеше файловете Джес вече се досещаше какво вижда — четири различни, отворителни престъпления. Един извършител. Сериен изнасилвач и убиец. Момичетата твърде много си приличаха, престъпленията бяха извършени по един и същи начин и водеха до едно и също заключение.

Но имаше и още. Друг файл. Съдържанието му свързваше в едно четирите престъпления. Имаше карта, на която местопрестъпленията бяха свързани и присъстваха имената и датите. Местата, където телата бяха открити, бяха маркирани със сини квадрати. В квадратите присъстваше още едно име.

Роб Филипс.

Според картата той е бил на местопрестъпленията в дните, когато четирите момичета са били убити.

Бяха събрани и още доказателства — бяха видели кола, която беше като тази на Роб Филипс, да си тръгва от мястото, където е била убита Елън Хънтър, ухапванията по тялото на Касандра Мейхю съвпадаха със зъбните отпечатыци на Роб, фактът, че Шели Смитърс е познавала Роб, а по онова време полицията се е интересуvalа от него, и физическо описание от свидетел на мъжа, когото видели с Таша Гупта ден преди смъртта ѝ. Описанието съвпаднаше с това на Роб Филипс.

Убийствата бяха станали на четири различни места, далеч едно от друго. Доказателствата не бяха достатъчни, за да позволят на

полицията да разкрие престъпленията. Но ако четирите случая се съберяха в едно, доказателствата бяха повече от достатъчни.

Джес беше готова да заложи всичко, което има, на това, че Роб Филипс е извършил и четирите престъпления.

Тифани приличаше на другите жертви. Ако преди да се огъне на свидетелската скамейка, Тифани бе казала истината, то Роб следваше модела да напада жена на всеки две години. Дали щеше да убие и Тифани? Беше ли я убил вече?

Но мъжът, с когото Джес я бе видяла, определено не бе Роб.

Джес не осъзнаваше, че е спряла да диша, докато леко бипкане не я накара да подскочи и да си поеме дъх в същото време.

Бипкането дойде от компютъра. Известяваше факта, че малкото квадратче в десния ъгъл изведнъж е оживяло.

Пулсът на Джес се ускори.

Там имаше някой. Малко лице я гледаше от екрана. Джес смръщи вежди. Първото ѝ чувство бе разочарование, защото това не бе Алисън. Увеличи квадратчето и ококори очи. Сърцето ѝ заблъска в гърдите. Стомахът ѝ се сви.

Гледаше право в тесните тъмни очи на мъжа, който се бе опитал да я удави в басейна — беше почти сигурна. Мъжът, когото бе видяла с Тифани пред метрото.

Обзета от паника, бутна стола на колела назад и едва не скочи и не избяга от стаята. После си спомни, че вижда образ, уловен от камерата. Той бе там, където бе лаптопът на Алисън, а не в офиса с нея. Тя го виждаше, но той нея — не.

Джес издиша бавно, взе мобилния си телефон и набра номера на Марк.

Ставаше все по-нервна, макар да знаеше, че вижда само образ. Когато Марк отговори, тя откри, че незнайно защо шепне.

— Открих нещо. Влязох в компютъра на Алисън и включих камерата ѝ. И чрез нея видях мъжа, който се опита да ме убие. О, господи, гледа право в мен. Ела веднага. Трябва да видиш това.

— Не мърдай оттам. — Марк ѝ отговори кратко и натъртено. — Тръгвам.

Марк затвори и образът изчезна. Вече уголеменият квадрат отново бе черен. Джес смръщи вежди, но безполезно. Образът бе изчезнал.

Или връзката се бе изгубила. Джес се опита отново да активира камерата, защото наистина искаше Марк да види...

Беше така заета с опитите си да възстанови връзката, че не вдигна поглед в първите секунди след като чу вратата на офиса ѝ да се отваря.

— Изгубих го — каза разсеяно на Марк, както мислеше. — Беше тук, но сега го няма.

Вратата се затвори, чуха се две бързи стъпки и, за части от секундата, тя се усъмни, че нещо не е наред.

— Марк... — Джес вдигна поглед и видя нападателя на няколко метра от бюрото си.

Ужасът я скоча и във вените ѝ сякаш потече лед. Скочи на крака и отвори уста да извика, но той изстреля нещо още преди викът да е излязъл от устата ѝ.

Пистолет за зашеметяване. Осъзна това в мига, в който бе парализирана.

Дишането ѝ спря. За част от секундата се почувства така, сякаш я бе ритнало муле.

После се свлече на пода и светът се превърна в черна бездна.

В първия момент, когато светлините изгаснаха и асансьорът спря, Марк не се разтревожи. Вътре бяха той и още трима души — мъж и две жени, вероятно адвокати. Когато асансьорът спря рязко и ги обгърна мрак, една от жените — или поне така мислеше той, макар че не можеше да бъде сигурен — ахна, а мъжът каза:

— Какво, по дяволите...?

Включи се аварийната светлина.

— Заседнахме в асансьора — каза по-ниската от двете жени, белокоса, майчински тип. Тонът ѝ бе такъв, сякаш не можеше да повярва.

— Дали ще паднем? — Другата жена, може би четирийсетгодишна, имаше къса светлокестенява коса. Изражението ѝ издаваше, че е уплашена. Като останалите трима, и тя беше в костюм и стискаше дипломатическо куфарче.

— Не. — Марк протегна ръка покрай белокосата жена, която беше пред него, наведе се и натисна бутона за аварийни случаи.

Трябваше да го натисне два пъти, преди някой да отговори.

— Авария ли има? — Служителят от охраната, който отговори, бе жена. Гласът ѝ бе мил.

— Пети асансьор спря, вътре има четирима души — каза ѝ той.

— О, боже! — беше отговорът. — Останете спокойни. Веднага ще изпратя някого.

Но Марк вече започваше да се тревожи.

„Открих нещо. Влязох в компютъра на Алисън и включих камерата ѝ. И чрез нея видях мъжа, който се опита да ме убие.“

Кръвта на Марк замръзна, когато си спомни думите на Джес.

— Мислите ли, че ще останем тук дълго? — Мъжът се бе придвижил напред и натискаше трескаво бутона за приземния етаж.

— Не мисля, че трябва да правите това — каза нервно жената със светлокестенявата коса. — Ако...

— Но ние вече сме заседнали — отговори мъжът.

— Трябва просто да останем спокойни, както ни казаха, и да чакаме да ни извадят — каза белокосата жена.

Марк не можеше да стои на едно място. Чувстваше се неспокоен като котка върху горещ покрив. Извади мобилния си телефон и се обади на подкреплението — агентът, който дежуреше пред сградата за следобед и чието име не можеше да си спомни в момента.

— Заседнах в асансьора — каза, опитвайки се да запази спокойствие. — Трябва да влезеш в сградата и да отидеш до офиса на обекта на шестия етаж. Възможно най-бързо! Погрижи се за безопасността на обекта и остани с нея, докато дойда. Но първо ми се обади, за да знам, че е в безопасност. И изпрати някой да ме извади от проклетия асансьор сега.

— Да, сър — дойде отговорът.

— Вие да не сте ченге? — запита жената със светлокестенявата коса, когато той прибра телефона в джоба си, и го изгледа с нескрито възхищение.

— Тайните служби — отговори той по-скоро твърдо, отколкото учтиво и тя започна да му разказва някаква история за племенника си, който работел във ФБР.

На него не му се говореше. Вътрешното му чувство му подсказваше, че нещо не е наред. Джес го бе повикала спешно, а

асансьорът бе спрял. Може би беше съвпадение, но опитът му подсказваше, че лошите неща обикновено не са съвпадение.

Трябваше да направи усилие, за да не се помъчи да изкърти вратата. Ако не беше сигурен, че са между етажите, така и щеше да направи.

След няколко минути — малко преди да изгуби разсъдъка си от безпокойство — светлините се включиха и асансьорът тръгна.

Тъкмо излизаше от него на шестия етаж, когато мобилният му телефон звънна. Той отговори веднага.

— Райън.

— Сър, обектът не е тук — каза агентът, чието име не можеше да си спомни.

Луси, седнала на твърдия бетонен под и облегнала гръб на горещата метална стена, си помисли, че този е вторият ден от затворничеството им.

Целия ден бяха прекарвали заключени в гаража. Миналата нощ, след като успяха да се измъкнат от багажника и бяха чули нечий стъпки, едва не бяха умрели от ужас, сигурни, че е похитителят им, който идва да ги убие. Бяха останали тихи и се молеха дошлият — който и да е — да се отдалечи. И така беше станало. Бяха чули стъпките да се отправят в посоката, от която бяха дошли, само че побързо, сякаш някой бе извикал. Облекчението, което изпитаха, бе така силно, че им се зави свят. Но с изминаването на часовете трябваше да признаят ужасната истина, *че няма как да се измъкнат от проклетия гараж*. Часовникът тиктакаше и това им ставаше все по-ясно и по-ясно. После слънцето се издигна високо в небето и осъзнаха, че няма храна и почти никаква вода. Тези факти придобиваха все по-голяма и по-голяма тежест. Нямаше и електричество, което означаваше, че климатичната инсталация не работеше. Луси бе така гладна, че ѝ прилошаваше, но жаждата бе дори по-лоша. Беше готова да убие за вода. Гърлото ѝ гореше, езикът ѝ бе надебелял, а устата ѝ бе така пресъхнала, че дори не можеше да преглъща.

Ако не бе наполовина пълната бутилка вода, която бяха намерили на предната седалка на колата, след като бяха разбили стъклото с надеждата да намерят дистанционното за вратата на гаража, мобилен

телефон или въобще нещо — но напразно — вероятно вече щяха да са умрели от жажда.

— Ще се върне и ще ни убие, нали? — Джейдън седеше, съвсем отпусната, до нея, подпряла глава на свитите си колене. Гласът ѝ бе дрезгав шепот. И преди беше слаба, но сега приличаше на скелет. Скулите ѝ бяха така остри, сякаш всеки момент щяха да пробият бледата кожа.

— Готови сме за него — каза Луси с повече увереност, отколкото изпитваше. Бяха затворили багажника и на пръв поглед не личеше, че е бил разбит. Стъклата от счупения прозорец бяха изритали под колата. Луси се беше въоръжила с лопата, която беше открила в един ъгъл, където имаше още два чувала зърно, количка и гребло. Джейдън се бе въоръжила с греблото. Ако убиецът се върнеше, щяха да се скрият в ъгъла до вратата зад количката и чувалите, които предвидливо бяха преместили, а после да се втурнат навън, преди да ги е забелязал. Ако този план не успееше, щяха да го нападнат с лопатата и греблото.

Луси *искрено* се надяваше, че няма да се стигне дотам.

— Ако не побърза, ще умрем. — Джейдън хвърли поглед на почти празната бутилка вода, оставена на бетонния под между тях. След още двацет и четири часа щяха да са в безсъзнание или мъртви, Луси бе абсолютно сигурна в това.

— Можем да опитаме отново да блъскаме по стените. — С нарастването на отчаянието им се бяха отказали да стоят тихо и бяха опитали да привлекат нечие внимание с викове, блъскане по металните стени с лопатата и греблото и натискане на клаксона — последното се бе оказало безполезно, тъй като акумулаторът на колата бе изтощен. Другите им действия също не бяха дали резултат. Просто се бяха изтощили и жаждата се бе засилила.

В гаража вече се стъмваше — не пълен мрак, а сив. Навън вероятно се здрачаваше. Очакваха горещината в гаража да намалее до поносима, но досега това не бе станало. Може би защото с тези метални стени и бетонен под той бе като естествена фурна.

— Защо не се опиташ да поспиш в колата? — Луси облиза пресъхналите си устни. Това не помогна особено, защото не ѝ бе останала и слюнка. — Аз ще пазя.

Джейдън поклати глава.

— Мисля, че трябва...

Млъкна рязко. Вдигна глава. Очите ѝ се отвориха широко. Луси също го чу — мъркането на двигател и скърцането на гуми по чакъла.

Някой идваше.

Заеха позиция зад количката, точно когато най-близката до тях врата започна да се отваря с късащ нервите шум. В гаража не светна никаква светлина. Луси реши, че вероятно няма крушка.

— Изчакай колата да влезе съвсем и тогава бягай — прошепна Луси. Джейдън кимна.

Сърцето на Луси заби тежко. Джейдън се задъхваше. Просто за всеки случай, пръстите на Луси обгърнаха дървената дръжка на лопатата. Тя беше дълга около метър и петдесет и щеше да бъде страхотно оръжие, ако той нямаше пистолет.

Като колата, в която бяха заключени, и тази беше голяма и черна, макар да изглеждаше доста по-нова. Шумът от двигателя ги накара да настръхнат. Погледнаха с копнеж отворената врата. Луси едва се съдържа да не излезе от прикритието си и да не затича към свободата — към покритата с чакъл алея, към тревата и сребристите дървета, които виждаше от мястото си. Джейдън направи леко движение, като че ли се канеше да направи точно това.

— Чакай — предупреди я Луси толкова тихо, че гласът ѝ бе само леко дихание. Но предупреждаваше и себе си толкова, колкото и приятелката си.

Предницата на колата влезе в гаража и Луси потрепери. Страхът извикваше кисел вкус в устата ѝ.

Изчакаха колата да влезе. По план щяха да побегнат после, но се оказа, че не могат.

Зад първата кола спря втора, също голяма и черна. Тази кола спря отвън, на алеята. От нея слезе мъж. Беше прекалено тъмно и не можеха да го разгледат. Забелязаха само, че е висок, че е облечен в костюм и има пистолет.

На Луси ѝ прилоша от ужас и сграбчи ръката на Джейдън. Поклати глава. Очите на Джейдън блестяха диво във все по-съгъстващия се мрак.

Стъпки по бетонния под накараха Луси да погледне отново колата, спряла в гаража. Фаровете и двигателят ѝ бяха изгасени, а шофьорът заобикаляше превозното средство, за да отиде до багажника. Направи знак на мъжа с оръжието, който отиде при него.

Сърцето на Луси блъскаше бясно в гърдите. Тя сдържа дъха си. Мъжът с пистолета трябваше да мине само на няколко стъпки от тях. Виеше ѝ се свят от страх и тя наведе глава, защото се страхуваше да погледне, страхуваше се, че той ще усети погледа ѝ или ще види лицето ѝ в мрака. Джейдън направи същото. Луси усещаше, че ръката на приятелката ѝ трепери.

Чуха стъпките първо по чакъла, а после, с все по-нарастващ ужас, и по бетона. Вече почти се беше изравнил с тях.

Чуха звука от отварянето на багажника и погледнаха към колата, която бе спряла в гаража. Шофьорът вдигна капака...

— Назад, копеле! — извика женски глас и изскочи от багажника, пръскайки нещо в лицето на мъжа. Луси видя, че е дребна и русокоса и с разширени от уплаха очи.

— Аа! — Той политна назад, покрил лицето си с ръце, а тя изскочи от багажника, стиснала спрея в ръце. — Ще те убия, кучко!

Жената се препъна, после се приготви да побегне...

— Остани на мястото си! — извика мъжът с пистолета. Вдигна ръка, прицели се в жената, която извика и насочи спрея към него.

Спрей срещу огнестрелно оръжие, Луси знаеше как ще свърши това. Щяха да видят жената, която беше жертва като тях, да умира пред очите им. Но тя правеше, каквото можеше. Луси изскочи от прикритието си и замахна към главата на мъжа така, сякаш той бе бейзболна топка, а лопатата — бухалка.

Той вероятно бе чул свистенето, защото се обърна в последния момент и успя да се отдръпне. Но ударът все пак имаше ефект — той изтърва оръжието.

Това бе достатъчно.

— Бягай! — извика Луси и захвърли лопатата. Тя падна с трясък, а Луси се обърна и побягна от гаража. Джейдън и непознатата жена я следваха само на крачка.

ГЛАВА 31

Със сърце, блъскащо тежко в гърдите, Джес последва Луси и Джейдън в гората. Виеше ѝ се свят, стомахът я болеше, краката ѝ се подкосяваха, но бягаше, защото животът ѝ зависеше от това. Хвърли един-единствен ужасен поглед през рамо, преди склонът, по който се спуснаха, да скрие гаража от погледите им, и видя от него да излиза мъжът, когото бе напръскала със спрея. Той я бе нападнал в офиса, беше се опитал да я удави и беше почти сигурна, че пак той я бе нападнал пред апартамента ѝ. Прекалено сладникавият аромат на одеколона му се бе запечатал в паметта ѝ — беше го усетила и трите пъти. Но дори не знаеше кой е, а втория мъж бе успяла само да зърне. Когато бе погледнала назад, бе успяла да забележи, че е въоръжен. Оръжието бе насочено право в нея. Тя се бе навела ниско към земята. Куршумът се бе забил в ствола на дърво малко пред нея и космите на тила ѝ бяха настръхнали. Едно от момичетата изпищя.

— Тихо! — извика им тя настоятелно. — Всеки звук, който издадем, ще им помогне да ни проследят.

След това нямаше повече викове и писъци, но не можеха да тичат безшумно. Нощта не се беше спуснала още напълно, но под дърветата беше тъмно. Земята беше покрита с листа, които бяха хлъзгави, вейките късаха дрехите им. Наоколо жужаха насекоми, мирисът на мокра земя беше силен. Луси и Джейдън бяха на няколко крачки от нея и представляваха просто сенки в мрака.

Чуваше звуците, които преследвачът им издаваше. Беше сигурна, че ги преследват.

Сърцето на Джес подскочи, когато край нея изсвистя втори куршум — толкова близо, че раздвиженият от него въздух погали кожата на бузата ѝ. Чу се звук, сякаш се бе забил в нещо солидно, и едно от момичетата падна.

О, не. Кръвта на Джес се смрази във вените.

— Джейдън! — извика Луси и се обърна. С два скока стигна до приятелката си и изпита облекчение да види, че е жива и стене.

— Удари ли те? — Джес коленичи до нея и хвърли страхлив поглед назад. Мъжете идваха, чуваше ги, трябваше да бягат...

— Кракът ми — изстена Джейдън и Джес забеляза, че го стиска здраво над коляното. Постави ръката си над тази на Джейдън и усети топлата кръв.

— Трябва да бягаме — настоя Луси и прихвана Джейдън през кръста. Хвърли поглед на Джес над ранения крак. — Този мъж е убиец. Той уби мис Хауърд... Алисън Хауърд. Ако ни хване, ще убие и нас.

— Откъде знаете, че е убил Алисън Хауърд? — Джес също прихвана Джейдън през кръста. Двете с Луси успяха да я изправят на крака.

— Видяхме го. Той също ни видя. Затова ни преследва. — Побягнаха тромаво, като влачеха Джейдън.

— О, мили боже. Знаех, че е мъртва.

— А ти коя си? — запита Луси.

— Казвам се Джес. Знаем кои сте вие. Аз съм адвокат. Търсех ви.

Напредваха между гъстите дървета, като се спъваха в издадените корени и падналите клони. Друг куршум изсвистя край тях и се заби в ствола на дървото вляво от Джес. Джейдън извика тихо и уплашено, а Джес усети как студена пот я залива на вълни.

— Имате ли някаква представа къде сме? — запита Джес отчаяно и се опита да измисли план, маршрут за бягство, който би могъл да ги спаси. Ако спрят на Грейс не беше в джоба ѝ и Луси не бе нападнала мъжа с лопатата, всички щяха да са вече мъртви, Джес не се съмняваше в това. Все още чуваха, че мъжът идва след тях. Сега се движеха по-бавно и по-методично. Джес потрепери, когато край тях прелетя друг куршум, този път, слава богу, далеч от целта.

— Не — отговори Луси.

— Трябва да ме оставите. — Гласът на Джейдън трепереше. — Скрийте ме под някой храст, където няма да ме намери, и бягайте. Без мен може би ще успеете да се измъкнете.

— Като че ли ще го направим — скара ѝ се Луси и почти приведени на две, продължиха да се прокрадват между дърветата.

— Алеята. — Джес я помнеше. Вече дишаше много трудно. Джейдън не беше тежка, но беше висока и беше неудобно да я придържат. Но ужасът придаде сили на Джес. — Ако се опитаме да си представим къде е и вървим паралелно с нея, ще излезем на път.

— Погледни напред — каза Луси. И Джес погледна. Виждаше по-светла ивица сред дърветата. Страхът сви сърцето ѝ, когато разбра, че скоро ще излязат от гората. Зад тях проехтя изстрел. Куршумът прелетя може би на трийсет сантиметра вдясно. Те наведоха глави и затичаха. Гората свърши и излязоха на поляна във формата на полумесец, която гледаше към река Потомак. Завладяна от паника, Джес видя, че и трите ѝ страни се спускат стремглаво надолу към реката от височина поне трийсет метра. Небето беше вече тъмно, луната тъкмо изгряваше на хоризонта. Водата долу беше черна. Във въздуха се усещаше приближаваща се буря.

— Какво ще правим сега? — извика Луси, когато стана очевидно, че са стигнали до задънена улица. Ревът на водата долу бе толкова силен, че отчасти заглуши думите ѝ.

— Ще се върнем назад — каза Джес.

Но беше прекалено късно. Обърнаха се с намерението да се скрият отново между дърветата, но от гората излезе мъжът, който я бе нападнал. Те замръзнаха на мястото си.

Гледаха го и знаеха, че са хванати в капан и че няма къде да отидат. Сърцето на Джес щеше да изхвъркне от гърдите.

Тя пусна Джейдън.

— Останете зад мен, момичета — заповяда им и застана пред тях.

— Хванах ви. — Тръгнал към тях, мъжът размаха пистолета едва ли не игриво. Само видът му бе достатъчен да извика силен страх, граничещ с ужас, у Джес. Тя си пое дълбоко дъх с намерението да извика на момичетата да побегнат към гората с мисълта, че той няма да може да застреля и трите.

Но от гората излезе друг мъж и тя бе така шокирана, че замръзна на мястото си.

— Мистър Дън! — ахна, когато той се приближи достатъчно, че да е сигурна в идентичността му. За миг си помисли, че са спасени. После видя пистолета в ръката му и шокирана осъзна, че него Луси бе нападнала в гаража. От доволните изражения на двамата разбра и нещо друго — бяха ги натикали в гората и бяха ги направлявали, за да стигнат до тук. Много лесно щяха да хвърлят телата им долу...

При тази мисъл на Джес ѝ прилоша.

— Здравей, Джесика Форд — каза мистър Дън едва ли не сърдечно. Но оръжието в ръката противоречеше на тона му. За разлика от приятеля си, който държеше оръжието небрежно, това на мистър Дън бе насочено право в нея. Деляха ги не повече от три крачки. — Съжалявам, че се стигна до това. Харесвах те, знаеш ли.

Изправена пред сигурна смърт, съзнаваща, че двете момичета също ще умрат, Джес трябваше да приложи единствения останал ѝ план — да печели време. Знаеше, че Марк ще прерови земята, за да я открие. Но как можеше Марк да се досети къде са?

— Не трябваше да пъхаш носа си в чужди работи — каза другият мъж на Джес. Чу някакъв тих шум зад себе си. Хвърли поглед през рамо и видя, че Джейдън се е строполила на земята. Луси беше клекнала до нея и се опитваше да превърже раната с помощта на потничето си. По челото на Джес изби студена пот, полазиха я тръпки. Щом Джейдън не можеше да бяга, едва ли щяха да успеят да се измъкнат. — Ако онази вечер не ме беше видяла с Тифани Хигс, нищо от това нямаше да се случи. А може би щеше. Вероятно щеше да се задълбаеш в това, какво ли се е случило с Алисън. Наблюдавах те, да знаеш. И те подслушвах. Добре, че сложих подслушвател в офиса на Алисън, когато тя започна да създава проблеми, в противен случай нямаше да знам какво направи днес и какво се канеше да кажеш на Райън.

— Кой си ти? — Кожата на ръцете ѝ настръхна, когато Джес го погледна. Едната ѝ ръка беше в джоба на самото. Не знаеше колко спрей ѝ е останал, но флаконът бе все още там. — Дори не те познавам.

— Знам. Но тъй като ме видя с Тифани Хигс, положих много труд да те отстраня от пътя си. Предполагах, че ще ме познаеш, ако ме видиш отново, а ако продължеше да работиш при Елис Хейс, рано или късно щеше да ме видиш. Какво можех да направя? Трябваше да се отърва от теб. Господ ми е свидетел, опитвах се.

Мистър Дън каза:

— Джесика Форд, запознай се с Ед Лали, шефа на охраната на Елис Хейс.

Стомахът на Джес се сви, защото тя осъзна, че през цялото време е бил с нея в сградата.

— Ти уби мис Хауърд — проговори Луси. Джес трябваше да признае, че момичето има кураж. Макар че може би беше глупаво да привлича вниманието към себе си в момент като този. — Ние те видяхме.

Лали наклони глава към Луси и Джейдън. Гърлото на Джес изведнъж се сви от страх, когато той вдигна оръжието си и се прицели внимателно в Луси. Чу как момичето си пое дълбоко дъх и бързо застана между тях. Лали свали леко оръжието. Джес усети, че коленете ѝ всеки момент ще се огънат. Погледна мистър Дън. Може би имаше и друг начин да се измъкнат оттук живи. Ако можеше да ги накара да отидат в по-оживен район...

— Алисън е събрала доста материал, цяло досие, по случая Роб Филипс. Предполагам, че е било част от подготовката ѝ за процеса. Засяга убийствата на четири млади жени и е жизненоважно властите да получат информацията. Ако ме заведете до компютър, ще вляза в материалите ѝ заради вас.

Мистър Дън се засмя.

— Добър опит, мис Форд. Но няма нужда. Знам всичко за това. Мис Хауърд играеше ролята на адвокат на дявола, опитваше се да открие всичко, което прокурорите може би щяха да изкопаят. И откри! Бях много впечатлен от работата ѝ, нямам нищо против да си призная. Прокурорите така и не откриха нищо. Никой не откри. Проблемът бе в това, какво направи мис Хауърд с информацията, след като я събра. Какво *мислиш*, че направи, мис Форд? Че е казала на някого от фирмата, може би? Че си е седяла мирно и тихо и е чакала да види дали прокурорите ще открият нещо? Не. Реши да я използва, за да забогатее. Изнудва чрез нея един от клиентите ни. Изпрати копие на сенатор Филипс и искане за три милиона, за да държи устата си затворена. Сенатор Филипс дойде право при мен, каза ми за информацията и за това, че го изнудват. Разбира се, по онова време няхме идея кой стои зад изнудването. Но успяхме да стигнем до мис Хауърд. Надявам се, няма нужда да казвам, че бях бесен. Тя нарушаваше етиката. Не бях чувал за подобно нещо през живота си. Нарушаваше доверието на клиента. Нещо скандално за нашата фирма. Сенатор Филипс остави на мен да се справя с това. Така и направих. Платихме на мис Хауърд парите, които искаше, а после помолих мистър Лали да премахне петното върху нашата репутация. —

Погледна Лали. — Свърши добра работа. Никой дори не разбра, че е мъртва, ако се изключат тези трите тук. После си върнахме парите. — Погледна Джес. — Това бе убийство в името на честта, мис Форд, толкова просто. Гордея се с него, не се срамувам.

Джес не разбираше.

— Но Роб Филипс...

— Той е наш клиент — каза твърдо мистър Дън.

Джес го гледаше втренчено и не знаеше дали да вярва на ушите си. Гневът взе превес над страха й.

— Щом говорим за нарушаването на професионалната етика, защо заплашихте сина на Тифани Хигс, след като знаехте, че казаното от нея е истина?

— Сенатор Филипс ни беше ядосан заради мис Хауърд и с право. За да бъде щастлив и отново да ни има доверие, трябваше да оправдаем сина му и ние направихме необходимото. Дължахме му го. Заплашихме сина на мис Хигс, да, но само защото не искаше да приеме пари. А ние щяхме да й дадем наистина добра сума.

— Само че тя щеше да разкрие пред медиите какво сте направили — каза Лали. — Това ме разтревожи.

— Затова я убихте. — Джес каза това много тихо. В гърдите й се бе образувала студена буца. Хвърляше бързи погледи наоколо, за да потърси път за бягство. До този момент нищо не й беше хрумнало. Освен отново да използва спрея.

— Човек прави необходимото. — Лали го каза така, сякаш това бе универсална истина.

— Значи Алисън е мъртва, Тифани е мъртва, но Роб Филипс е не само жив, но и свободен?

Мистър Дън каза:

— Трябва да бъдем предани на клиентите си.

Джес се замисли за екипа, в който работеше, и стомахът й се сви на възел.

— Не мога да повярвам, че и Пиърс е бил част от това.

— Не е достатъчно високопоставен. Не, мис Форд, когато се стигне до Елис Хейс, там се дърпа чертата. Справих се сам, единствено с помощта на мистър Лали, или както Алисън Хауърд го познаваше: Грег Абернати.

Изведнъж на Джес ѝ се стори, че нещо се размърда сред дърветата. Гърлото ѝ се сви. Кръвта ѝ като че ли замръзна. Дали беше игра на въображението?

— Хвърлете оръжията! Федерални агенти! — Беше гласът на Марк. От гората излезе като че ли цял батальон агенти. — Хвърлете оръжията!

Една ръка сграбчи Джес малко над лакътя и тя едва не бе повдигната от земята. Лали я издърпа пред себе си и я задържа с ръка през кръста. Допря пистолета до слепоочието ѝ. Ужасът я накара да задиша бързо, а сърцето ѝ — да препуска.

— Назад, Райън! — извика той. — Или ще я убия.

И тогава Джес видя Марк. Той бе заел позиция за стрелба, обграден от други агенти, и беше може би на шест метра от нея. Пистолетът му бе насочен в Лали.

— Хвърли оръжието, Лали — заповяда Марк.

Лали се засмя и започна да отстъпва към ръба на скалите, като влачеше Джес със себе си. Изведнъж тя прозря, че единственият му път за бягство е в черните води на Потомак. Дали щеше да я дръпне със себе си? При тази мисъл краката ѝ се превърнаха в желе.

Луси и Джейдън вече бяха обградени от агенти. Бяха на земята и я гледаха с ужас. Марк напредваше ритмично, в крак с напредването на Лали към скалите, но не се приближаваше. Беше се прицелил в главата на Лали. Но Джес го познаваше. Тъй като Лали бе допрял пистолет до слепоочието ѝ, Марк щеше да стреля само ако нямаше никаква друга възможност.

Рискува да хвърли бърз поглед встрани. С периферното си зрение видя, че ръбът на скалите е може би на метър от тях. Сърцето ѝ заби тежко. Дишаше плитко и неравномерно. Пулсът ѝ се ускори.

— Пусни я, Лали. — Гласът на Марк бе тих и заплашителен.

Изведнъж Лали я отблъсна силно от себе си. Джес падна на земята и улови някакво движение зад себе си. Помисли си, че наистина ще скочи във водите на реката, а после от всичките ѝ страни се разнесе стрелба.

Джес изпищя и се притисна към земята.

Секунди по-късно Марк коленичи до нея. Тя се хвърли в прегръдките му.

— Исусе Христе, тази вечер остарях с десет години. Добре ли си? — Отдалечи я от себе си и я огледа, а в очите му се четеше страх за нея.

— Добре съм. — Беше стиснала реверите на самото му и сега облегна чело на гърдите му. Той я прегърна. Навсякъде около тях се стрелкаха тъмни сенки. Във въздуха се усещаше мирисът на барут и на нещо друго. Неохотно го идентифицира като кръв. Видя, че момичетата са обградени от агенти, които се грижат за раната на Джейдън.

На земята бяха проснати две тела.

— Какво стана? — Беше изненадана да открие, че още трепери.

— Лали се опита да скочи. Дън го застреля. Ние застреляхме Дън. Всичко свърши.

— О, мили боже! — За миг всичките й усилия бяха съсредоточени в това да диша. После вдигна глава и го погледна. — Как ни откри?

— Късмет. Най-големият на света. Прегледах записите от всички охранителни камери около „Куик Стоп“ и на една от тях видях мъж да хвърля две безжизнени тела в багажник. Записах номера на колата и я проследих чрез GPS. Когато открих къде е, повярвах, че все още се случват чудеса.

Джес му се усмихна и плъзна ръце около врата му.

— А виждаш ли, аз вярвах в теб.

И го целуна.

ГЛАВА 32

В понеделник животът продължаваше както обикновено. Марк и Джес бяха все още заедно. Грейс беше скъсала с Рон и бе отново в апартамента им, затова Марк и Джес живееха в неговата къща в Дейл Сити заедно с Клемънтайн, която сега принадлежеше на Джес, и Зоуи, котката на Тейлър. Двете котки не се бяха сприятелили, както Джес се бе надявала, но някой ден вероятно щяха да се научат да се понасят.

Луси беше осиновена от Джуди, която ѝ бе благодарна за онзи удар с лопатата, спасил Джес. Обичаше я като родна дъщеря. Джейдън се бе върнала при брат си, Джакс. Наказанията на двете за бягството бяха сведени до минимум благодарение на изключително добър адвокат.

Елис Хейс имаше нов партньор — Томас Буун.

Телата на Алисън и Тифани бяха открити в градина във Фрог Хил. Пресните гробове бяха скрити под големи купчини пръст.

Смъртта на Ленард Кауан бе официално оповестена като самоубийство.

И така, всичко свърши добре в света на Джес. Освен едно.

Убийствата, извършени от Роб Филипс и разкрити от Алисън, бяха просто забравени според нея. Кое то представляваше дилема, за която тя повдигна въпроса на редовната среща на екипа в 08:00 часа.

— Не можем нищо да направим — каза Андрю весело.

— Толкова си груб — отвърна му Хейли. После погледна Джес.

— Аз съм с теб. Мисля, че трябва да направим нещо.

Джес погледна Пиърс, който поклати глава.

— И двете не разбирате. Ние сме адвокати на Филипс. И единствените, които знаят какво е извършил. От офиса на прокурора не разкриха тази информация. Само Алисън успя, а сега е известно и на нас. Но не можем да кажем на никого. Ще бъде неетично. Който нарушава доверието между адвокат и клиент, може да бъде лишен от адвокатски права. Ние сме като отците, на които се поверява

изповедта, трябва да пазим в тайна онова, което ни се разкрива. Трябва да бъдем верни единствено на клиентите си.

Джес и Хейли си размениха погледи. Тъжно, но знаеха, че Пиърс е прав. Ужасно бе, но устите им трябваше завинаги да останат запечатани.

Но Джес вече бе казала на Марк. Което, тъй като той все още бе консултант на Елис Хейс, не означаваше, че информацията е излязла извън фирмата.

Като се чувстваше ужасно по отношение на цялата тази работа, Джес отиде в офиса си и се захвана за работа.

И твърдо реши да не обръща внимание на невидимото присъствие в офиса си.

Може би щеше да свикне с него.

Ако не, винаги можеше да направи заклинание за прогонване на зли духове.

ГЛАВА 33

След седмица Роб Филипс бягаше по пътеката на здравето в Джорджтаун. Беше почти вечер и пътеката бе безлюдна. Дъстин Ямагучи го наблюдаваше от удобно разстояние. Пригответи снайпера, който бе един от важните инструменти в неговия занаят. Когато целта бе взета точно на мушка, дръпна спусъка. Филипс падна на земята. Чу се тъп звук.

Тогава Гуч прибра снайпера и си тръгна.

Виждате ли, работата е там, че когато причиняваш зло на хората, то се връща и те ухапва. Някои го наричат карма, други — справедливост.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.